„Un roman de debut impresionant!“

New York Times

SĂRUTUL UNEI HOAȚE

Susanna Craig

COLECȚIA

Fiori de poveste

SERIA „DORINȚE NESTĂPÂNITE“

Desi a devenit soția lui St. John Sutliffe, viconte de Fairfax, ca urmare a unui aranjament menit să salveze moștenirea acestuia, Sarah Pevensey spera totuși să aibă parte de o căsnicie bazată pe iubire. Dar chiar înainte de a-și începe viața ca sot și soție, cei doi sunt prinși într-un scandal ce surprinde întreaga înaltă societate din Londra. Acuzată că ar fi furat o bijuterie extrem de valoroasă, Sarah se retrage într-un mic sat pescăresc, pentru a-și lua viața de la capăt.

Ultima oară când St. John si-a văzut proaspăta sotie, aceasta era cuibărită în brațele unui soldat, arătând răvășită – iar colierul cu safire, mostenire de familie, nu mai era la gâtul ei. Trei ani mai târziu, el dă de urma lui Sarah și este hotărât să o facă să plătească pentru faptele ei. Dar femeia pe care o găsește în acel sătuc este cu totul diferită de cea peste care se aștepta să dea. Simplă și muncitoare, Sarah nu are nimic de ascuns – sau, cel puțin, așa pare. Și, în timp ce St. John încearcă să o ademenească pentru a o face să îi dezvăluie locul secret în care tine colierul, vicontele constată că, dacă nu are grijă, inima lui va fi cea furată...

„Sunt încântată să descopăr o nouă voce
atât de elegantă în *historical romance!*“
MEREDITH DURAN

Susanna Craig a debutat în 2016 cu seria „Dorințe nestăpânite“ și a câștigat imediat aprecierea criticilor de specialitate și a iubitorilor de *historical romance.*

Tradiție din 1989

ISBN 978-606-33-3568-6

9 786063 335686

Alma

LIBERTATEA

Prolog

Mayfair, iunie 1793

Sarah Pevensey Sutliffe nu observase niciodată până atunci cât de exact lumină era împrăştiată de nişte lumânări într-o cameră [illegible].

Aparent, două lumânări subţiri, din ceară, erau mai mult decât [illegible] pentru a ilumina totala ei umilinţă.

În timp ce biblioteca se umplea de lumină şi de oameni, Sarah [illegible] picioare şi imediat făcu alte două regretabile descoperiri. Mai [illegible] paharul de vin pe care îl băuse – sau fuseseră două pahare? – [illegible] podeaua să se mişte destul de alarmant, iar apoi, rochia ei de [illegible] se simţea ciudat de largă în zona corsajului. Strângând peste [illegible] mătasea ca de fildeş cu o mână, îşi duse cealaltă mână la spate, [illegible] ceva de care să se poată sprijini.

Iar căpitanul Brice, pe genunchii căruia se aflase cocoţată atât de [illegible] cu doar câteva momente mai înainte, nu se mai afla la doar un [illegible] distanţă. Acesta se ridicase în prezenţa doamnelor.

Marchiza de Estley. Onorabila domnişoară Eliza Harrington. [illegible]

Doamne – printre care ea nu avea să mai fie clasată, dacă expre- [illegible] se pe chipurile care o priveau acum erau vreun indiciu.

Trei perechi de ochi cercetară dezordinea rochiei sale şi întune- [illegible] bibliotecii şi traseră concluzia inevitabilă. Doar mama ei îşi [illegible] privirea, întorcându-şi chipul către soţul ei. Alături de părinţii [illegible] se aflau socrul ei, marchizul de Estley, cu un nor de furtună [illegible]ându-i fruntea. Ochii largi ai lui Lady Estley ţâşniră înain- [illegible] apoi la evantaiul pe care îl flutura, ca şi cum fusese martora [illegible]ent îngrozitor şi acum încerca să se forţeze să privească [illegible] parte. Alături de marchiză, domnişoara Harrington strângea

sfeşnicul de alamă cu o mână nemişcată; lumina jucăuşă a lumânării dansa peste buclele ei de un roşu-închis, flacără contra foc.

Privirea speriată a lui Sarah căzu în cele din urmă asupra chipului nepăsător al lui St. John Sutliffe, viconte de Fairfax. Soţul ei de două săptămâni. Ochii lui de un albastru-deschis nu trădau nici măcar o urmă de surpriză.

Tocmai i se năzărise să se întrebe ce i-ar fi putut aduce acolo pe toţi laolaltă, când căpitanul Brice rosti:

– Lady Fairfax a simţit că o ia cu leşin. Nu făceam decât să îi ofer un pic de ajutor, adăugă el pe un ton care spunea foarte limpede că nu se aştepta să creadă careva o poveste atât de absurdă.

Îngrozită de faptul că îi permisese căpitanului Brice să dea tonul apărării sale, Sarah închise ochii. Dar, în loc să îşi liniştească nervii, fu asaltată instantaneu de amintirea scenei care o făcuse să fugă la adăpost.

Alcovul cu paravan din frunze aflat în afara sălii de bal. Degetele lungi şi spălăcite ale Elizei Harrington răsfirate posesiv peste pieptul soţului ei. Buzele roşii pline arcuite într-un zâmbet păcătos lângă urechea lui. Cuvinte şoptite pe care Sarah tânjea să nu le fi auzit.

– Tatăl tău te-o fi obligat să te însori cu ea, Fairfax. Dar nu te poate obliga să faci mai mult.

– Nu. Nu va avea niciodată inima mea. Mâna soţului ei urcând să o strângă pe a Elizei acolo unde aceasta se odihnea. Şi ştii de ce.

Un râs gutural şi sugestiv.

– Ştiu.

Căpitanul Brice o găsise pe Sarah chinuindu-se înnebunită cu mânerul uşii bibliotecii, deşi aceasta se dovedi a fi fost descuiată. Vinul pe care i-l oferise fusese rece şi înviorător, un balsam pentru lacrimile ei fierbinţi şi mânioase. Consolările lui şoptite fuseseră chiar şi mai bine-venite. „Cine ar îndrăzni să o supere pe mireasă la balul ei nupţial?“ murmurase el, trăgând-o la pieptul lui larg, făcut cumva să pară şi mai lat datorită uniformei.

Sarah se smulse înapoi în prezent şi înfruntă privirea scrutătoare a soţului său. Nu îşi făcu nici o iluzie că indiscreţiile lui aveau

să le scuze pe ale ei. Când ochii lor se întâlniră cu o neîncredere mutuală, câmpul ei vizual se îngustă și toți ceilalți dispărură. Pentru o clipă, rămaseră doar ei doi. Își întinse mâna, căutând cuvinte prin care să explice:

– Milord, eu...

Dar vinul părea să îi fi împleticit limba de obicei iute.

– Lady Fairfax.

Atât de rece și de formal. Îi auzise vreodată vocea sunând altfel?

– Nu este ceea ce pare, milord, insistă ea. Jur că sunt nevinovată.

St. John își mută privirea.

Uitând starea în care se afla rochia ei, Sarah făcu un pas către el. Papucul ei prinse tivul și îi trase decolteul și mai jos.

– *Nevinovată?* Ochii lui Lord Estley – albaștri ca de gheață, ca ai fiului său și în stare să înghețe cu o singură privire ființa asupra căreia se ațintea – țâșniră către fustele ei mototolite și corsajul desfăcut. Nu e tocmai cuvântul pe care l-aș fi ales.

Sarah simți cum o îmbujorare trădătoare îi pătează obrajii.

Exact atunci, domnișoara Harrington șopti ceva la urechea marchizei de Estley. Ochii acelei doamne se măriră și mai tare, și aceasta scoase un țipăt ușor și ascuțit.

– Safirele mele!

Sarah își trecu mâna peste gât, așteptându-se să se lovească de gulerul greu și demodat de pietre nestemate pe care socrul ei i-l pusese la gât mai devreme, în seara aceea, dovadă pentru orbitoarea adunare de titluri în fața căreia era pe cale să anunțe că această fiică de negustor era acum una de-a lor.

– Dăruit strămoșului meu de însăși regina Elisabeta, spusese cu mândrie Lord Estley, atrăgându-i atenția asupra unui portret al unui bărbat îmbrăcat în jiletcă și ciorapi, reprezentat cu un picior pe un glob și ținând în mână o cutie din care se revărsau pietre nestemate albastre. Doar o lady din familia Sutliffe poartă aceste bijuterii.

Vârfurile de gheață ale degetelor lui Sarah nu întâlniră decât o întindere de piele de găină.

– Acele safire se află în familia mea de opt generații. Unde sunt?

Oricât se strădui, nu își putu aminti când simțise ultima oară nestematele.

– Eu n-nu..., se bâlbâi, scuturând din cap.

– Colierul acela nu este un lucru pe care cineva îl poate pur şi simplu *pierde*, ca pe o... o batistă, ori un ac de păr, pentru numele lui Dumnezeu, spuse printre dinţi Lord Estley. Oricât de distrasă ai fi.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre căpitanul Brice, care făcu abil câţiva paşi mai departe de ea, unindu-se cu mulţimea acuzatorilor ei.

– Măi să fie! Dacă stau să mă gândesc, nu le purta când am găsit-o eu – tremura cum nu se poate, da. Spunea că trebuia să fugă...

Sarah tresări. *Purta* colierul când intrase în bibliotecă?

Amintirile ei erau ciudat de neclare. Îşi aminti gâfâitul, sufocarea, faptul că aproape leşinase de nevoia de aer. Căpitanul Brice îi desfăcuse rochia ca să o ajute să respire – nu-i aşa? Cât de mult contribuiseră pietrele de la gâtul ei la senzaţia că era sufocată – dacă avuseseră vreo contribuţie?

La momentul respectiv, fusese conştientă doar de greutatea de plumb din pieptul ei.

Lady Estley fu prima care dădu glas gândurilor sale sub forma unei acuzaţii.

– Au dispărut? Vai de mine, trebuie să fie trei sute de oameni în casa aceasta astă-seară, strigă ea, deschizând evantaiul şi vorbind din spatele lui către Eliza Harrington. Ar fi putut strecura colierul acela oricui.

Lumina lumânării pâlpâi când evantaiul lui Lady Estley stârni aerul, împrumutând expresiei domnişoarei Harrington un aspect ameninţător.

Sarah se întoarse implorând către părinţii ei, dar şocul coborâse obloane peste ochii tatălui ei. Mama ei privea fix către podea.

Nu era nimeni care să o creadă nevinovată?

Cu siguranţă că St. John nu credea că ea îi fusese infidelă. Cu siguranţă că soţul ei nu credea că ea era o *hoaţă*. Îşi mută privirea către el tocmai la timp pentru a vedea părul lui blond-închis dispărând pe uşă.

Sarah privi cerul reflectat în oglinda măsuţei ei de toaletă luminându-se treptat, dar inexorabil, de la o întunecime care nu era chiar neagră către un cenuşiu ce nu aducea tocmai a răsărit. Nedorind să îngăduie amintirilor nopţii trecute să o copleşească din nou,

refuzase să închidă ochii, deși aceștia ardeau de oboseală și de lacrimi nevărsate, și își simțea capul ca și cum acesta era gata să îi plesnească. Înțelegea acum de ce singurul vin pe care i se permisese să îl guste la cină fusese diluat cu apă – spre deosebire de vinul pe care îl băuse seara trecută cu atâta nesăbuință.

Dumnezeule, ce proastă fusese! O proastă să creadă că acea căsătorie pe care tatăl ei o aranjase ar putea să devină ceva mai mult decât o înțelegere de afaceri. O proastă să creadă că, în virtutea creșterii, a educației, a căsătoriei sale – și a titlului care venise odată cu aceasta din urmă –, avea să își poată găsi locul în lumea Sutliffe, în casa lor, în familia lor.

O proastă pentru că se îndrăgostise de soțul ei.

Se întoarse către ușă când auzi zăvorul făcând *clic* și privi mânerul mișcându-se. Nu se deranjase să încuie. Oricine ar fi dorit să vină la ea acum avea o cheie.

Lady Estley intră agitată în încăpere.

– Grăbește-te, draga mea! Nu avem mult timp.

– Timp? Timp pentru ce?

Marchiza, care părea să fie veșnic în mișcare, se opri și o privi pe Sarah cu o privire nedumerită.

– Lord Estley vine încoace, ca să te conducă în bibliotecă. Încăperile comune au fost deja cercetate, iar camerele tale vor fi următoarele. Dacă nu se găsește colierul, intenționează să trimită după polițiștii din Bow Street.

Așadar, trebuia să se prezinte la scena presupusei infracțiuni, pentru ca această încăpere, care nu era încă a ei, și aceste lucruri, care nu erau nici ele ale ei, să poată fi cercetate de mâini străine, și toate pentru efortul de a descoperi ce? Dovada vinovăției ei? Dar știau deja cu toții că era vinovată – vinovată de nesăbuință și de naivitate și pentru că se căsătorise peste condiția ei socială.

Prin comparație, furtul părea un lucru mărunt.

– Nu l-am furat, scrâșni Sarah printre dinții încleștați, împotrivindu-se dorinței de a-și proclama nevinovăția cu un urlet.

Lady Estley își înclină capul într-o parte, ca și cum ar fi cugetat asupra problemei.

– Dar trebuie să o fi făcut. Toată lumea zice asta.

–Și spune toată lumea – sau careva – motivul pentru care aș fi făcut așa ceva? Se consideră, în general, că sunt nebună? Ori că am nevoie de bani?

–Vai, dragă, nu! Până aseară, ai părut foarte cu capul pe umeri, și toată lumea știe că ești o moștenitoare grozavă, chiar dacă averea nu este atât de veche pe cât ar fi de dorit. Nu, cred că părerea generală este că l-ai dat cuiva care se află în circumstanțe mai dificile – unui prieten, poate. Cu un râset înfundat, se grăbi către garderobă. Ori unui amant.

Sarah își simți din nou chipul luându-i foc.

–Doamnă, vă asigur...

Dar Lady Estley continuă ca și cum Sarah nu spusese nimic:

–Recunosc că sunt destul de surprinsă, zise, scoțând capul de după tocul ușii. Credeam că cei din clasa mijlocie au obiecții în ceea ce privește astfel de aranjamente, chiar și pentru femeile căsătorite. Și, serios, se obișnuiește să se aștepte cel puțin până când este născut moștenitorul. Plesni din limbă și se strecură din nou în garderobă. Dar căpitanul Brice este chipeș. Tare mult îmi plac soldații.

Sarah deschise gura ca să protesteze din nou, dar o închise la fel de iute, convinsă că vorbele ei aveau să ajungă la urechi surde.

–Safirele însă – o moștenire de familie neprețuită... Asta, mă tem, a fost un pic prea mult, șuieră marchiza din încăperea alăturată. Lord Estley este cu adevărat furios.

–Dacă toată lumea este sigură că i-am strecurat nestematele căpitanului Brice, doamnă, atunci de ce nu este el obiectul acestei investigații?

Lady Estley reapăru în cadrul ușii și o privi pe Sarah insinuant.

–A fost – la început. Ba chiar a fost chemat ofițerul care îi este superior pentru a-l percheziționa. Dar nu a fost găsit nimic, și nu l-am putut împiedica să plece după aceea. Nu am nici o îndoială că va dispărea, zise ea, înmânându-i lui Sarah o pereche de mănuși din piele de căprioară și o bonetă cu boruri largi. Și atunci, am început să mă gândesc că, dacă el a putut să dispară, tu de ce nu ai putea?

–Ss-să dispar?

Lady Estley aprobă din cap.

–Ah, bănuiesc că ar trebui să existe *o oarecare* pedeapsă pentru ceea ce ai făcut, dar nu pot suporta gândul de a te vedea la Newgate, ori trimisă la Botany Bay, sau orice altă astfel de prostie.

Închisoare? *Deportare?* Cu siguranță că Lady Estley se înșela. Chiar dacă Sarah *ar fi fost* vinovată de vreo crimă, un nobil putea sta între soția sa și lege – dacă alegea să o facă. Iar ea era, la urma urmei, vicontesa de Fairfax, la bine și la rău.

„La rău. Cu siguranță la rău."

Sarah încercă să alunge orice gând tulburător, să se concentreze asupra cuvintelor soacrei ei. Dar nimic nu le făcea să fie mai clare.

–Nu înțeleg. Dacă credeți că sunt vinovată, de ce mă ajutați să evit pedeapsa?

Vocea lui Lady Estley căpătă o nuanță pe care Sarah nu o mai auzise la ea.

–Pentru că Fairfax este nefericit din cauza aceasta – mezalianța asupra căreia tatăl lui a insistat.

Sarah știuse asta, desigur, dar tot o duru să audă adevărul rostit cu voce tare.

La urma urmei, nici căsătoria ei nu era tot ceea ce sperase Sarah. Un titlu fusese visul părinților săi pentru ea, nu al ei.

Ea visase să fie dorită pentru mai mult decât doar zestrea sa.

Dar, sincer, la ce se așteptase? Nu era o frumusețe – cu siguranță, nu se apropia deloc de rangul domnișoarei Harrington.

Totuși, îndrăznise să viseze la o căsătorie din dragoste.

De unde venise o astfel de idee absurdă? Dintr-o carte, probabil, pentru că nu avea nici un model pentru asta în viață – cu siguranță, nu în căsătoria părinților ei, care fusese aranjată de părinții lor pentru simplul scop de a uni averea burgheză a tatălui ei cu buna creștere a mamei ei, pentru a da naștere unor fii care să poată trece cândva drept gentilomi. Fiii nu se materializaseră niciodată, așa că responsabilitatea ridicării familiei căzuse în sarcina unicei lor fiice. Din fericire, nu era niciodată lipsă de nobili sărăciți.

Crezând că dragostea poate crește chiar și în cele mai neașteptate circumstanțe, Sarah își hrănise visul printr-o curtare superficială, printr-un schimb pompos de jurăminte, printr-o noapte a nunții cu un bărbat nu nemilos, dar în care nu ardea pasiunea pentru noua lui mireasă. Fără să fie conștientă, aruncă o privire către ușa care separa apartamentul ei de al lui St. John, ușa prin care el intrase

în dormitorul ei și venise cuminte în patul ei în fiecare noapte a căsniciei lor. În fiecare noapte, cu excepția celei de ieri.

Și Sarah fusese crescută să își cunoască îndatoririle în ceea ce privea căsnicia ei și încercase din greu să fie genul de soție la care i se spusese că Lord Fairfax se aștepta.

Dar, acum, ea știa că el nu avea nici o intenție să fie genul de soț la care ea visase.

Lady Estley îi urmări privirea.

–Nu vei primi nici un ajutor din apartamentul acela, poți să fii sigură.

–Nu căutam ajutor, răspunse cu o bravadă pe care nu o simțea. Dar să plec, fără nici o explicație – vai, ar fi echivalent cu o mărturisire.

–Da, dragă, fu de acord Lady Estley. Toată lumea va presupune că ai fugit cu bijuteriile – și cu amantul tău. Cred că asta va face posibil ca soțul meu să aranjeze o anulare a căsătoriei sau un divorț ori ceva de genul acesta. Fairfax va fi liber.

Imaginea lui în îmbrățișarea Elizei Harrington se trezi în amintirea ei. *Liber?* Se părea că, în toate felurile esențiale, el își imagina că era deja.

–Nu ești mireasa pe care *eu* aș fi ales-o pentru el. Dar te plac, Sarah. Așa că te voi ajuta spunând o minciună micuță și îmi voi alina conștiința știind că el este fericit, iar tu nu vei putrezi închisă în vreo temniță ori atârnată în ștreangul vreunei spânzurători.

Sarah tresări. Se putea cu adevărat ca astfel de lucruri să se petreacă? Chiar și ei? Știa că hoții erau uneori uciși. Iar părerea generală era că ea era o hoață...

În clipa aceea însă, nu se putea gândi la o pedeapsă mai mare decât aceea de a rămâne acolo.

–Unde aș putea merge?

Șoapta îi ieși de pe buze fără voie.

–Cunosc locul perfect. În Devonshire. Norocul face ca domnișoara Harrington să îmi fi amintit chiar aseară...

„Eliza." Desigur. Dacă ea nu le mai stătea în cale, St. John și Eliza puteau trăi fericiți până la adânci bătrâneți de pe urma banilor pe care tatăl și bunicul lui Sarah munciseră toată viața pentru a-i câștiga.

–Părinții mei? o întrerupse Sarah.

– Mama ta nu se simțea bine. Tatăl tău a dus-o acasă. S-a oferit să revină și să pună lucrurile la punct, a spus el, dar Estley a insistat că nu e nevoie. Trebuie să înțelegi, Sarah, dacă dorești ajutorul meu pentru a pleca, trebuie să tai orice legătură cu ei, cu toți cei pe care îi cunoști. Pentru totdeauna.

Sarah simți cum o lacrimă fierbinte îi lunecă pe obraz. Părinții ei o credeau, și ei, vinovată? Se gândi la ochii coborâți ai mamei sale și la umerii lăsați ai tatălui ei. Chiar dacă nu o credeau vinovată, în lumea lui Lord Estley nu puteau face nimic pentru a o ajuta.

– Așa va fi cel mai bine, insistă Lady Estley. Dacă ai fi putut vedea chipul mamei tale... Mă tem că scandalul o va distruge. În felul acesta, părinții tăi vor putea merge înapoi în Bristol și vor putea începe să lase în urma lor acest episod nefericit.

Părinții ei, soțul ei... Deși Sarah nu fusese niciodată cineva care fugea de problemele sale, era dificil să nu tragi concluzia că ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ea avea să dispară, pur și simplu.

Poate că avea să fie cel mai bine chiar și pentru ea.

Putea trăi pentru ea însăși. Să aleagă ea însăși. Să viseze un alt vis.

– În regulă, șopti Sarah. Voi pleca.

Deși Lady Estley nu puse nici o întrebare, fu evident faptul că răspunsul lui Sarah îi era pe plac.

– Foarte bine, draga mea. Mă voi asigura că vei avea ce îți trebuie. Vino pe aici.

În timp ce aruncă o ultimă privire prin încăpere, Sarah văzu ceva pe măsuța ei de toaletă. Aproape împotriva voinței sale, își așeză palma înmănușată peste micul obiect, își închise degetele împrejurul lui și își urmă soacra în jos pe scara servitorilor, către partea din spate a casei.

Lady Estley avusese încredere în puterea ei de convingere. În grajduri, aștepta o trăsură cu patru cai închiriată, iar micul ei cufăr era deja urcat – Sarah refuză să ghicească de cât timp fusese pregătit. Urcă în trăsură fără ajutor și o simți pornind aproape înainte ca ea să se așeze. Era limpede că vizitiul avea ordine clare.

Pentru întâia oară, își permise să privească la ceea ce ținea în mâna ei. În lumina slabă a dimineții timpurii, cutiuța de piele ședea întunecată în palma ei. Lady Estley i-o arătase chiar ziua trecută,

înainte ca pregătirile pentru bal să o cheme în altă parte. Fără îndoială, în scurt timp avea să observe lipsa portretului.

Atunci, ce o apucase pe Sarah să îl ia?

Cu degetul mare, deschise încuietoarea, şi chipul lui St. John apăru înaintea ei: un nas acvilin, ochi de culoare deschisă şi un păr de culoarea grâului copt. Era, fără îndoială, un chip frumos. Tânăr. Arogant. Aproape un străin pentru ea.

Şi totuşi, când îl privi, stomacul ei se răsuci în mod curios.

Închise brusc cutiuţa, îşi sprijini capul de perne şi se abandonă nevoii de a-şi închide ochii.

Capitolul 1

Trei ani mai târziu

– Dar de ce ai plecat, Fairfax? Încă nu pot pricepe!

„Pentru că îmi era teamă."

Dumnezeu știa că era adevărul, deși era un bărbat căruia nu îi plăcea să admită că simțea teama – căruia nu îi plăcea să admită că simțea ceva. În orice caz, nu era un răspuns care să o satisfacă pe mama lui vitregă, care îi adresase versiuni ale aceleiași întrebări de o duzină de ori de când se întorsese.

– Pentru că duelul este ilegal, spuse în schimb St. John, nu pentru întâia oară.

Ea flutură nerăbdătoare din mână.

– Eh, mare brânză. Mereu se aude despre dueluri care au loc.

El aruncă o privire pe fereastra salonașului mamei sale vitrege către cerul palid de septembrie și către strada londoneză aproape goală de dedesubt.

– A mai fost și mica problemă a faptului că am crezut că am ucis un bărbat. Iar moartea unui ofițer militar nu este un lucru lipsit de importanță.

– Dar nu a murit, protestă ea.

– Trei martori mi-au jurat că Brice avea să piară în câteva zile, spuse el. Nu puteam decât să dau crezare informației prezentate în fața mea la momentul respectiv. Casa aceasta fusese invadată de băieții Bow Street, iar eu aveam pe mâini sângele unui bărbat. Am simțit că e mai bine să plec pentru o vreme.

Păruse o dovadă de curaj să cheme la duel un bărbat mai experimentat și mai îndemânatic. Era ceea ce făceau soții dezonorați. Dar, atunci când îl înfruntase pe Brice pe un câmp cețos, în lumina incertă de dinaintea zorilor, lui St. John îi tremurase sabia în mână.

– Nu te credeam genul gelos, Fairfax.

St. John cultivase atâta vreme o atitudine de indiferență studiată față de lume, încât uitase că ceva putea exista încă sub ea. Dar nu putea nega adevărul zeflemelei lui Brice. Un duel nu era acțiunea unui bărbat indiferent.

Așa că, atunci când duelul luase sfârșit, plecase, nu de teama de lege ori de Brice, ci de teama de el însuși, de puterea reacției lui.

Și rămăsese departe până când fusese sigur că nu simțea nimic pentru soția lui.

Absolut nimic.

Nici măcar regret în fața descoperirii că nu ar fi trebuit să plece niciodată.

– Ei bine, chiar și așa, cloncăni mama lui vitregă, cu siguranță nu îmi pot imagina motivul pentru care ai fugit tocmai în Indiile de Vest, dintre toate locurile.

– Nu prea aveam de ales. Ganett m-a condus la docuri. În port era o navă poștală micuță, cu destinația Antigua.

Destinația păruse interesantă, exotică. Genul de locuri care ofereau exact evadarea pe care el o căuta. Fusese în toate acele moduri.

Și în nici unul.

– Am fost... norocos să obțin un loc, încheie el.

– Dar să stai departe pentru atât de mult timp...?

Clătină din cap și bătu divanul cu mâna, în semn de invitație. După aproape douăzeci de ani, purtarea lui cândva neplăcută față de ea se așezase într-un fel de politețe rece, dar ea părea hotărâtă, chiar și acum, să lase impresia că între ei exista o afecțiune reală. Fără tragere de inimă, St. John își părăsi locul de la fereastră pentru a se așeza alături de ea.

Studiindu-i chipul în lumina după-amiezii, ea ridică o mână și își trecu degetele peste obrazul lui stâng.

– Nu îmi place să văd un gentleman atât de bronzat, îl mustră.

Ceea ce o deranja cel mai mult, el o știa, era cicatricea răsucită lăsată de spada lui Bric, albă-argintie pe pielea lui bronzată.

– Deși culoarea chipului tău contrastează destul de frumos cu a ochilor. Domnișoara Harrington mi-a spus asta ieri, după cină.

St. John acoperi mâna mamei sale vitrege cu a sa și i-o așează în poală.

– Este foarte amabilă.

Dorința ei ca el să o curteze pe Eliza Harrington era un lucru aproape palpabil. Și, trebuia să recunoască, fusese destul de șocat să afle că Eliza era încă nemăritată, după atâția ani. Dar era ultimul bărbat care să facă ceva în legătură cu asta. Era frumoasă, da, însă era o prietenă veche, nimic mai mult. Și apoi, era imposibil să își imagineze propriile gânduri îndreptându-se din nou către căsnicie. Mai ales după ce...

– Nu îmi mai poți spune nimic despre moartea lui Sarah?

Mama sa vitregă se crispă.

– Sincer, Fairfax. Nu este deloc un subiect de discuție potrivit pentru o lady. Totul a fost confuz – Sarah a dispărut, tu nu erai de găsit. Lord Ganett a refuzat să dezvăluie unde ai plecat. Apoi, comisarul a venit la ușă și a anunțat că a fost scos din Tamisa trupul unei femei. Va trebui să discuți cu tatăl tău dacă dorești detaliile macabre – el a identificat-o. Deși, după cinci zile, ți-ai imagina că este dificil să fii sigur.

În ciuda protestelor ei, îi spuse povestea cu o anumită încântare.

Dacă ar fi fost în oraș atunci când Sarah se înecase, ar fi fost chemat să își asume sarcina sinistră pe care o îndeplinise tatăl lui. Acum, după atâta timp, el nu își mai putea aminti chipul ei. Își amintea de un păr castaniu ciufulit, ochi cenușii și un nas în vânt. Dar, oricât încerca, amalgamul de trăsături nu dorea să formeze un întreg.

Poate că așa era mai bine. Văzuse cu ochii lui ce puteau face trupului uman căldura și apa. Deși nu avea nici cea mai mică intenție de a-l angaja într-o conversație nici despre problema morții soției lui și nici despre felul în care aceasta se petrecuse, când își imagină scena cu care fusese confruntat tatăl său, se cutremură.

– Nu te gândi la asta.

Mama lui vitregă îi mângâie consolatoare mâna.

– Ceea ce contează este că acum ești liber – liber să îți dăruiești inima oricui dorești.

Inima? Dintre toți oamenii, mama lui vitregă ar fi trebuit să știe că el nu avea nici o inimă de dăruit.

Iubirea era pentru cei slabi și nesăbuiți. Învățase asta cu mult timp în urmă. Chiar dacă ar fi fost înclinat către asemenea slăbiciune și nesăbuință, ce treabă avea inima lui cu însurătoarea? Cum își putea îngădui să se îndrăgostească de soția pe care tatăl lui aproape

că i-o băgase pe gât? Sarah Pevensey fusese mult prea blajină, incontestabil de simplă şi complet lipsită de pasiune.

În cele două săptămâni ale căsătoriei lor, fusese uneori tentat să creadă că poate o judecase greşit. Şi, în cele din urmă, ea dovedise că el avusese dreptate. Femeii pe care credea că o cunoştea îi lipsea curajul de a face ceea ce făcuse soţia lui. Brice văzuse ceva în ea, ştiuse despre ea ceva ce el, soţul ei, trecuse cu vederea.

La momentul respectiv, dezvăluirea adevăratei ei firi fusese ciudat de eliberatoare. Purtarea ei din noaptea balului nupţial confirmase atât alegerea proastă a tatălui lui, cât şi propria lui convingere că dragostea era un risc pe care nu avea sens să şi-l asume. Oferise scuza perfectă pentru ca St. John să se ţină la distanţă de soţia sa. Acum, Sarah era moartă, iar el, aşa cum spusese mama lui vitregă, era liber. Liber să facă orice dorea.

Sări în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo.

De ce nu se *simţea* liber?

– Ah, fir-ar! Mama lui vitregă scotocea prin pupitrul ei. Eşti drăguţ să îmi aduci nişte hârtie? Îi voi trimite un bilet Elizei şi o voi invita la ceai.

Părea că, în absenţa lui, între cele două femei se crease o legătură neobişnuită. Cum Eliza venea, se părea, în fiecare zi la ceai, se îndoia foarte tare că aceasta avea nevoie de o invitaţie. Dar traversă încăperea cu paşi mari, mergând spre masa de scris a mamei sale vitrege, chiar şi doar pentru a pune o oarecare distanţă între ei.

– Sertarul din mijloc, strigă ea în urma lui.

Corespondenţa de dimineaţă era împrăştiată pe masa de scris. Un teanc de facturi îi atrase privirea: rochii de bal pentru iarnă, zorzoane feminine, o canapea nouă pentru un salon în care nimeni nu stătea vreodată. Nimic din toate acestea nu era surprinzător. Întotdeauna, banii curseseră ca apa printre degetele mamei lui vitrege.

Ceea ce îl rodea acum era faptul că ştia în ce fel era folosită zestrea lui Sarah.

Întrucât se căsătorise doar ca să asigure moşia familiei, St. John dăduse de bunăvoie banii pentru acel scop. Greşeala fusese să cedeze tatălui său managementul acelor bani, în absenţa sa. Se cutremură gândindu-se la ce ar fi putut face cu 30 000 de lire un bărbat priceput la afaceri – cineva cu siguranţă diferit de tatăl lui, care îi îngăduise soţiei sale să risipească o avere şi apoi îşi anunţase fiul

și moștenitorul că era de datoria lui să se însoare cu fiica unui negustor pentru a-și salva familia de la datorii.

Mâna i se strânse în jurul mânerului sculptat al delicatului scaun aflat în fața mesei de scris până când auzi ceva trosnind. Timpul petrecut sub soarele din Caraibe ar fi trebuit să ardă o parte din mânia pe care o simțea față de tatăl său, dar era limpede că focul încă trosnea în colțurile mai întunecate ale sufletului său.

– Fairfax, dragă, aștept.

– Vin, mamă, zise el, adresându-i-se printre dinții încleștați – deși, ca să fim cinstiți, ea nu fusese niciodată cea care insistase să i se spună astfel.

Oare tatăl lui regreta măcar *unele* dintre alegerile pe care le făcuse?

Pipăi mânerul în formă de lacrimă și trase ușor, dar sertarul se deschise cel mult un centimetru. Trase mai tare, dar nu reuși să îl deschidă. Zgâlțâi sertarul dintr-o parte în alta, sperând să miște ceea ce îl împiedica să se deschidă. După trei încercări, o fâșie mică de hârtie mototolită lunecă spre podea în spatele măsuței. Îngenunche pentru a o ridica, apoi deschise sertarul, care acum alunecă ușor, și scoase câteva coli de scris să i le ducă mamei sale vitrege.

– Uitasem complet că sertarul acela se blochează. Ai descoperit care era problema? întrebă ea, întinzând mâna după hârtia pe care el o adusese.

– Doar asta, răspunse el, netezind marginea sfâșiată a bucății de hârtie cu degetul mare și cel arătător.

Notă
Miezul verii. 500 lire – S.

Caligrafia mamei sale vitrege făcea ca mesajul misterios să fie și mai greu de descifrat. Cinci sute de lire era o sumă enormă pentru a fi cheltuită de o lady, fie chiar și una ca ea, iar referința la trimestru făcea să pară că era o cheltuială recurentă. Chirie? Dar pentru ce? Ori pentru cine?

St. John citi biletul de încă două ori înainte de a i-l înmâna mamei sale vitrege.

– Înregistrarea unei plăți, aș zice. Cine, sau ce, este „S"?

Înroșindu-se, ea împături hârtia și o vârî în pupitru.

– Nimeni de care ar trebui să îți pese acum, dragule.

S. „S?“

– Nu...!

Deşi el nu îşi terminase gândul cu voce tare, ea îşi feri privirea şi îşi muşcă buza.

El încercă să se convingă că numele lui Sarah îi venise în minte pentru că vorbiseră despre ea. Dar expresia vinovată de pe chipul mamei sale vitrege spunea o altă poveste. Ce zisese ea despre trupul pe care tatăl lui îl identificase? „E greu să fii sigur.“

St. John o crezuse întotdeauna pe mama lui vitregă teribil de incapabilă să spună minciuni şi să păstreze secrete.

Până acum.

Apucând-o de umeri, o ridică de pe canapea, conştient de faptul că degetele lui muşcau din carnea ei, dar incapabil să se abţină. Pupitrul se prăbuşi pe podea şi, în tăcerea îngrozitoare care urmă, el putu auzi scurgerea continuă a cernelii pe covor.

– Dumnezeule. *Unde se află ea?*

Sarah păşi în cadrul uşii casei parohiale şi văzu că aversele intermitente ale după-amiezii se transformaseră într-o burniţă constantă, stropind frunzele de toamnă îndrăzneţ colorate.

– Sunteţi sigură că nu doriţi să împrumutaţi o umbrelă, doamnă Fairfax? întrebă soţia parohului, venind lângă ea.

– Nu este nevoie, doamnă Norris, răspunse râzând Sarah, legând şnururile bonetei sale. Casele de pe drum sunt prea aproape una de alta pentru a îngădui vreunui strop de ploaie să treacă.

Făcu cu mâna şi porni pe cărarea ce ducea de la vechea biserică normandă şi Haverty Court la casa parohială şi de la casa parohială la uliţa de căsuţe din lut amestecat cu nuiele care era Haverhythe. Din doi paşi, fu în capătul străzii, privind pe cărarea îngustă şi şerpuită ce ducea către mare.

Îşi croi cu grijă drum peste caldarâmul alunecos din cauza ploii şi se opri în pragul unei porţi aflate la jumătatea străzii abrupte, aşteptând trecerea unei rafale de ploaie şi aruncă o privire către golful care se întindea dedesubt.

Oare Lady Estley ştiuse, atunci când alesese locul acesta, că Sarah avea să se trezească în fiecare dimineaţă în faţa unei privelişti asupra canalului Bristol? Tristeţea pe care Sarah o simţise prima oară la vederea priveliştii fusese în cele din urmă înlocuită de ceva asemănător

alinării: alinarea dată de faptul că știa că aceleași valuri clipoceau pe docurile unde se aflau magaziile tatălui ei, că aceeași briză își croia drum pe străzile din Bristol și agita draperiile din salonașul mamei sale.

Sarah fu scoasă din reveria ei dulce-amăruie de senzația că ceva i se freca de glezne. Aruncă o privire în jos și văzu o pisică portocalie tărcată, cu șosete albe la fiecare lăbuță, care privea în sus, nerăbdătoare. Sarah se aplecă să o mângâie.

– Bună seara, Meg!

Pisica mieună o salutare, apoi porni de-a lungul străzii, încovoindu-și coada ca un semn de întrebare și legănându-și burta dintr-o parte în alta.

– Ai văzut ceva dulce ce îți face cu ochiul, doamnă F.?

Brutarul veni la ușa prăvăliei sale, capul fiindu-i plin de praf alb acolo unde își trecuse mâna murdară de făină peste scăfârlia chelă.

– Vai, domnule Beals, nu ar trebui. Și așa am întârziat la ceai, iar doamna Potts îmi va lua capul.

Cu toate astea, Sarah aruncă o privire pofticioasă către produsele de patiserie expuse în vitrina prăvăliei.

– Credeți, poate, că o prăjitură cu coacăze ar domoli-o?

Chipul domnului Beals fu luminat de un zâmbet larg ce apăru sub mustața stufoasă, iar el intră înapoi în prăvălie ca să ia un pachet gata pregătit.

Alți câțiva pași o aduseră pe Sarah la capătul aleii. Își plecă ușor capul sub o arcadă joasă și urcă sărind treptele către ușa bucătăriei de la Primrose Cottage.

– Așa, cloncăni doamna Potts, ridicând boneta udă leoarcă de pe capul lui Sarah. Cum a fost lecția?

– A, a fost bine. Susan Kittery are toată semnele de înzestrare muzicală pe care o fată în vârstă de opt ani care preferă să joace crichet cu frații săi le arată de obicei, iar doamna Norris este o sfântă pentru că ne îngăduie să folosim pianul ei, răspunse Sarah, așezând prăjitura pe masă și întorcându-se să își încălzească mâinile la foc. Șade și coase ca și cum nu ar fi un chin să ne audă. O suspectez că își înfundă urechile cu ceară înainte să ajungem.

Doamna Potts îngenunche pentru a scutura umezeala de pe poalele rochiei lui Sarah.

–Văd că aţi întâlnit-o pe Isteaţa Meg, zise, culegând un smoc de blană portocalie de pe fustele negre ale lui Sarah.

–Ah, da. Dacă pisoii aceia nu vin curând, ea nu va mai fi în stare să se mişte din cauza burţii.

–Domnul Beals i-a promis unul Clarissei, ştiţi.

Doamna Potts păru să dezaprobe.

Sarah zâmbi.

–Da. Bănuiesc că el a crezut că ea avea să uite. Asta arată cât de puţine ştie dumnealui.

Doamna Potts chicoti şi îşi reluă agitaţia în jurul rochiei lui Sarah.

–Nu ştiu de ce nu lăsaţi baltă purtarea acestor haine pentru văduve, doamnă. Au trecut mai mult de trei ani, şi pe negru se vede orice murdărie mai tare ca pe orice.

–O garderobă nouă ar fi o cheltuială cu totul frivolă, sublinie Sarah.

–Atunci, ce ziceţi despre cufărul ăla de lucruri care putrezeşte sus?

Sarah îşi scutură fustele, îndepărtându-le din degetele doamnei Potts, şi se prefăcu a nu o fi auzit.

–Negrul mi se potriveşte. Ştiu din cele mai sigure surse.

–Chiar aşa? De unde?

–După sclipirea din ochii domnului Beals de fiecare dată când calc în prăvălia sa, o necăji Sarah, rupând un colţ din prăjitura cu coacăze şi băgându-l în gură.

Doamna Potts clătină din cap.

–Vă cer scuze, doamnă, dar cred că vede cei doi bănuţi pe care i-i daţi, până la rochie.

–Oricum ar fi, doamnă Potts, va vinde acele prăjituri pentru ceai divine la târgul de săptămâna viitoare şi, cu generozitate, a fost de acord să doneze toate câştigurile fundaţiei Ajutor pentru Pescari.

–Hmm, fu singurul răspuns al doamnei Potts, care se întoarse să ridice ibricul ce fierbea, dar Sarah ştia că femeia era greu de impresionat. Vai, Doamne! Ibricul căzu cu zgomot înapoi pe plită. Am uitat! A venit să vă vadă un domn, doamnă.

Sarah îşi netezi absentă părul umed de pe frunte.

–Un domn? Avea o carte de vizită? Sau şi-a spus numele?

–Nu, doamnă. Fiind născută în Haverhythe, Martha Potts nu avea experienţă cu străinii. Era evident faptul că nu se gândise

să îl întrebe cum se numea, dar era la fel de deranjant faptul că el nu îi spusese. Este în salon, continuă doamna Potts.

Sarah zâmbi în sinea ei la insistența doamnei Potts de a categorisi atât de grandios simpla sufragerie a micii căsuțe, dar curiozitatea îi redirecționă iute gândurile. Singurii străini care veniseră la Primrose Cottage fuseseră cei care aveau nevoie de ajutor de vreun fel. Posibilitățile financiare, deși modeste, le depășeau totuși pe ale multora din sătucul pescăresc. Dar, dacă doamna Potts îl descria ca pe un gentilom, probabil că acesta nu era un vagabond care cerea pomană ori un muncitor ambulant care căuta de lucru.

– Voi vedea ce dorește, zise ea.

Din trei pași, ajunse la coridorul îngust care trecea pe sub scară. Se opri în pragul sufrageriei pentru a-și cerceta vizitatorul.

Străinul stătea în picioare privind pe fereastră către mare, cu spatele întors la ea. Era înalt și bine îmbrăcat, haina de călărie bleumarin și pantalonii strâmți din piele de bivol îmbrățișându-i umerii largi și, respectiv, picioarele cu mușchi bine definiți. În jurul tălpilor cizmelor sale se strânseseră băltoace, iar mantaua îi atârna – aproape ca și cum ar fi fost stăpânul acelui loc – pe un scaun din apropiere. Doamna Potts fusese, într-adevăr, neglijentă cu îndatoririle unei amfitrioane.

Sarah păși înainte. Deși pașii îi fuseseră foarte ușori, era evident că sunetul atrăsese atenția bărbatului. Când își întoarse capul, lumina slabă atinse trecător un luciu de aur.

Privirea i se împăienjeni când sângele îi țâșni de la cap până la inima care bubuia. Domnul chipeș și cu păr blond se înclină țeapăn.

– Doamnă.

– Milord, șopti Sarah.

Făcu automat o plecăciune, deși o clipă de cugetare ar fi împiedicat gestul. Simțindu-și genunchii îndoindu-se, se temu foarte tare că avea să se prăbușească pe podea.

Nu dorea să arate o astfel de slăbiciune bărbatului care se afla în fața ei.

St. John Sutliffe, viconte de Fairfax.

Soțul ei.

Capitolul 2

St. John nu avea nici cea mai mică intenție de a îngădui emoției să influențeze felul în care avea să abordeze situația aceasta, dar nu putea să nege cu totul junghiul mic de plăcere pe care îl simți văzând cât de umilă o făcuseră trei ani la capătul lumii pe soția sa cu inimă prefăcută.

Rămase nemișcat în timp ce ea se chinuia să se ridice fără ajutor. Părea mai bătrână. Desigur, și era. 21? Nu, 22. Bărbia ei căpătase o anume fermitate. Și oare nenorocita ei de rochie neagră conferea acea culoare ochilor ei ori pur și simplu el nu îi știuse capabili de asemenea îndârjire.

– Ce cauți aici? șopti ea cu înverșunare, ca și cum s-ar fi temut să fie auzită.

St. John fu sigur că șocul vederii lui era autentic. Călătorise singur și cu toată viteza posibilă, pentru ca nimeni să nu o poată preveni de apropierea lui ori să îi dea timp să scape.

– Te-aș întreba același lucru, dar cred că am auzit destul din poveste ca să știu care va fi răspunsul tău.

Bărbia lui Sarah se ridică sfidător.

– Da? Și ce anume...

Ușa se deschise, întrerupând-o. O femeie trecută bine de vârsta mijlocie, îmbrăcată cu o rochie rezistentă și purtând o bonetă simplă, intră aducând o tavă cu ceai.

– Mă gândeam să las asta și să merg până la doamna Thomas, doamnă.

– Mulțumesc, doamnă Potts, răspunse Sarah.

El se minună de viteza cu care Sarah își putea asuma cel puțin aparența calmului. Femeia puse tava pe o măsuță joasă din fața ferestrei și ieși, închizând ușa în urma ei. Sarah se refugie în spatele măsuței de ceai, așezându-se pe unul din cele două scaune ponosite, dar confortabile care o flancau. Cu mișcări domoale, începu să aranjeze cestile și farfuriuțele.

– Ceai, milord?

– „Milord"? repetă el, amintindu-și fără să vrea de nota de disperare pe care o simțise în glasul ei ultima oară când ea i se adresase astfel. O soție poate folosi numele de botez al soțului său atunci când sunt singuri, Sarah.

Ea tresări, dar el nu se putea hazarda să spună dacă la auzul numelui ei pe buzele lui ori la duritatea vocii lui când îl rostise.

– O *soție* poate, da, însă nu sunt sigură ce fel de relație am cu dumneata acum, milord.

St. John făcu un pas lung către măsuța de ceai.

– Ce fel de relație? Nu ești soția mea?

– Am înțeles de la Lady Estley că tatăl dumitale urma să aranjeze ca nunta noastră să fie desfăcută – anulată.

– Anulată?

Lovi masa cu o mână, făcând cestile să zornăie pe farfurioarele lor. Pe cealaltă o așează pe spătarul scaunului ei, iar el se aplecă înspre ea, apropiindu-se destul cât să vadă cum mâinile ei îi tremurau în poală. Ea nu își ridică privirea.

– Deși luna noastră de miere a fost scurtă, te asigur că nu există temei pentru o anulare, Lady Fairfax.

Vorbele lui șoptite își găsiră ținta, dislocând unele amintiri intime care trecură prin ea cu un fior. Repulsie? Teamă? Privi cum îmbujorarea se răspândi peste obraji și coborî spre gât, văzu cum sânii ei se ridicară și coborâră în timp ce inspiră adânc pentru a se liniști. Apoi, spre marea lui uimire, ea se întoarse să îl înfrunte, ochii ei fiind la doar câțiva centimetri de ai lui.

– Un divorț, atunci. Dar, te rog, nu îmi spune astfel.

– Ai dat la o parte titlul meu?

– Am alungat totul – *totul*, insistă ea, vocea frângându-i-se din cauza intensității. Nimeni din Haverhythe nu a auzit pe cineva adresându-mi-se astfel, și aș prefera să rămână așa.

– Înțeleg.

Se ridică, fiindcă avusese intenția să o facă pe ea să se simtă inconfortabil la apropierea lui, dar, în schimb, fusese el tulburat de apropierea ei.

– Dar un divorț ar fi cerut dovada infidelității tale, să știi, remarcă el, trântindu-se pe scaunul de pe cealaltă parte.

Ar fi fost nevoie şi de o hotărâre a parlamentului şi, prin urmare, de ajutorul tatălui lui, pe care probabil nu l-ar fi avut şi pe care, oricum, nici nu îl dorea. Divorţurile erau chestiuni urâte, publice şi costisitoare, exact genul de scandal pe care tatăl lui dorea să îl evite.

Pe de altă parte însă, tatăl lui îl băgase în încurcătura aceasta...

Sarah îşi reluă studiul ceştilor de ceai.

– Ai avut toate dovezile care existau, zise ea încet.

El se aşteptase ca ea să îşi proclame inocenţa. Ce replică ar fi putut da răspunsului ei? O privi turnând cu o mână deloc stabilă şi apoi luând cleştii pentru a lăsa să cadă în ceaşca lui trei bucăţi de zahăr, de parcă îşi amintea că lui îi plăcea ceaiul dulce.

– În orice caz, dispariţia ta a părut să facă inutil un astfel de pas, observă el în timp ce ea îi înmână farfurioara.

Fără îndoială că înscenarea morţii făcuse parte din planul lui Sarah încă de la început, cel mai bine pentru a fugi cu nestematele.

Dar ea nu roşi când i se aminti de duplicitatea ei. În schimb, păli şi aruncă o privire tăioasă către golf.

– *Dispariţia*... mea? Da, cred că da. Un moment mai târziu, se reîntoarse către masă şi apucă un cuţit. Pâine şi unt? întrebă, la fel de calmă ca şi cum ar fi discutat despre vreme. Ori – mâna îi zăbovi deasupra tăvii – prăjitură cu coacăze?

– Nu, mulţumesc, zise el, împotrivindu-se zâmbetului sarcastic ce i se ivise pe buze.

– Te amuză ceva?

El luă o înghiţitură din ceaiul fierbinte, încercând să alunge râsetul incomod care i se ridica din piept.

– Mărturisesc că găsesc această scenă domestică încântătoare un pic în dezacord cu situaţia noastră, spuse arătând cu capul spre cuţit.

Dar Sarah păru să nu găsească nimic amuzant în asta. Se opri din tăierea prăjiturii şi puse cuţitul deoparte.

– Pot să întreb din nou motivul pentru care ai venit? Şi de ce acum? Numai Lady Estley putea să îţi spună unde eram, şi mi-ar plăcea foarte tare să aud povestea care te-a adus aici după toţi aceşti ani.

– Foarte bine, spuse el, aşezându-şi ceaşca şi farfurioara pe măsuţă şi aplecându-se către ea. Mi-a spus că ai venit la ea în noaptea de după bal şi i-ai mărturisit că erai îndrăgostită de căpitanul Brice.

Ai recunoscut că aveai safirele Sutliffe, dar ai refuzat să dezvălui unde se aflau dacă nu te ajuta să dispari. La câteva zile după ce ai fugit, din Tamisa a fost scos un trup care a fost identificat, destul de convenabil, ca fiind al tău. Moarte prin înecare. Nici o altă întrebare.

În timp ce vorbea, îi privi chipul, înclinarea delicată a bărbiei; privirea ei era din nou fixată dincolo de fereastră, undeva în depărtare, către mare.

– Și, deși mama a făcut exact cum ai cerut, ai păstrat colierul și l-ai folosit pentru a stoarce bani de la ea, bani de pe urma cărora ai trăit de atunci.

Un ceas ticăi zgomotos în liniștea așternută. Putea să audă salutările strigate din căsuțele aflate în apropiere în timp ce pescarii se întorceau acasă. Sub toate acestea, huruia oftatul continuu al valurilor care se loveau de țărm.

– Înțeleg, spuse ea în cele din urmă.

– Nu negi? insistă el.

Lumina scădea, și nici o lampă nu fusese aprinsă. Când se întoarse cu fața către el, expresia ei era impenetrabilă.

– Ar avea vreo importanță dacă aș face-o, milord? Începu să adune lucrurile pentru ceai și să le așeze cu grijă pe tavă. Dar tot nu mi-ai spus de ce ai așteptat mai mult de trei ani ca să mă cauți.

El cugetă dacă să îi spună unde fusese și ce făcuse de ultima oară când îl văzuse ea, dar consideră că nu era treaba ei.

– Un accident fericit, s-ar putea spune. Cu doar două zile în urmă, am găsit o înregistrare a ultimei plăți făcute de mama către tine. A ezitat să îmi spună ce însemna, dar am convins-o că păstrarea secretului nu putea aduce nimic bun.

– Înțeleg.

Când ea se ridică, se ridică și el, din reflex. Ca și cum mâinile ei nu erau foarte ferme, cestile de pe tava de ceai zăngăniră în farfurioarele lor, iar ea se opri pentru a se aduna înainte de a ieși din încăpere. Fără să facă vreo mișcare pentru a o ajuta, St. John ascultă pașii ei în timp ce ea traversă coridorul și intră în bucătărie. Auzi zgomot de vase trântite, și într-o clipă ea reveni cu o lampă, alungând întunericul în colțurile încăperii.

– Încăperea aceasta este arareori folosită, zise ea, ca pentru a explica lipsa confortului. Traversă pentru a așeza lampa pe șemineu,

unde o oglindă pătată îi dublă lumina. De obicei, ne petrecem serile în bucătărie, pentru a economisi un foc.

Se aşează pe scaunul pe care îl părăsise, aranjându-şi fustele în jurul ei cu mişcări precise ale mâinilor. El aproape că se aştepta să o vadă apucându-se de cusut. Dar atitudinea ei distinsă era, aproape sigur, prefăcută. Cum ar fi putut fi altfel?

–Şi ce intenţionezi să faci acum? întrebă ea, cu glas la fel de calm şi de prevăzător ca acţiunile ei.

–Acum? Păi, intenţionez să te duc înapoi în Londra, desigur, şi să rezolvăm problema aceasta o dată pentru totdeauna.

Ea surâse enigmatic.

–Ah, nu cred. Nu aleg să plec.

–Crezi că aştept alegerea ta, doamnă? întrebă el, făcând un pas către ea şi blestemând în sinea sa în timp ce făcu asta.

Cum de îşi putea permite să fie buimăcit de o femeie care nu însemna nimic pentru el?

–Cred că vei afla că, dacă încerci să mă iei din Haverhythe fără consimţământul meu, am aici prieteni care se vor... aşeza în calea ta, să spunem.

–Pot încerca să o facă, ripostă St. John, mai îndurerat de ameninţarea ei tăcută decât dorea să admită, regretând dintr-odată decizia de a pleca în grabă, singur, către Devonshire.

Văzuse destui pescari din zonă cât să ştie că era o nebunie să îi pună la încercare.

După nici jumătate de oră, stătea nerăbdător în picioare lângă căminul gol, rece şi umed, având gânduri de a-şi căra soţia vinovată legată de mâini şi de picioare.

Dacă acea fantezie întunecată avea să îi fie refuzată deocamdată, avea să fie nevoit să inventeze un alt mod de a obţine ceea ce dorea.

–Foarte bine, atunci, începu el din nou, mergând către ea. Voi sta aici.

Exista o cale mai bună pentru a descoperi tot ce ea ascundea – inclusiv unde se afla un anume colier?

Pentru că safirele Sutliffe erau cheia. Dacă recupera afurisitul acela de colier pe care tatăl lui îl iubea atâta, nu ar fi avut nevoie să ceară ajutorul acestuia pentru a-şi asigura divorţul de Sarah.

Ar fi avut mijloacele prin care să îl determine pe tatăl lui să i-l ofere.

Ea înghiți în sec.

– Să stai *aici*?

Reacția ei – părți egale de vină și teamă – îi spuse tot ce el avea nevoie să știe.

– Aici. În această casă, insistă el, cu voce moale. Ești soția mea, Sarah.

Un alt zâmbet mic.

– Soțul meu este mort.

Fu o lovitură tăioasă și iute – așa cum, fără îndoială, și intenționase ea.

– Mort?

– Da. Așa cum îți va spune oricine din Haverhythe, sunt văduvă, zise ea, netezindu-și cu o mână fustele întunecate. Soțul meu, un tânăr ofițer în regimentul colonelului Grayson, a murit în străinătate. Mâhnirea mi-a răpit sănătatea, așa că am venit la mare ca să mă recuperez.

– Un șiretlic isteț.

Ea aprobă din cap, ca și cum complimentul era unul sincer.

– M-am aflat într-o trăsură timp de două zile și o noapte, venind de la Londra. Asta mi-a dat timp suficient de gândire.

El își aminti de săptămânile chinuitoare de pe mare, de anii petrecuți în străinătate. Cum ar putea ea să știe ce însemna timp de gândire?

– Orice ai alege să crezi, duc o viață liniștită aici, insistă ea. Și una respectabilă. Nu s-ar cuveni niciodată ca văduva Fairfax să îngăduie unui bărbat străin să trăiască sub același... acoperiș.

„Văduva Fairfax." Fu exagerat de bucuros să descopere că ea păstrase vie o mică parte din el – și exagerat de frustrat din cauza bucuriei sale.

– Nu sunt un străin, doamnă. Sunt soțul tău.

– Casa este mică, continuă ea, căutând acum scuze, iar doamna Potts a avut destule necazuri. M-ar durea să îi cauzez altele.

– M-ai arunca în stradă ca să nu îți superi servitoarea?

– Doamna Potts nu este servitoarea mea, replică ea tăios.

– Menajera ta, atunci.

– Este *prietena* mea. Iar aceasta, spuse ea cu o fluturare ușoară a mâinii, este casa ei.

St. John tresări și privi din nou încăperea aproape goală.

– Şi *domnul* Potts?

– A murit pe mare cu mulţi ani în urmă, zise Sarah. M-a luat la ea când nu aveam unde să merg. Nu mi-a arătat decât bunătate, bunătate pe care nu cred să o pot răsplăti vreodată.

– O poveste foarte emoţionantă.

St. John aruncă o privire către apă, dar nu văzu decât pe ei doi şi masa de ceai goală reflectată în sticla întunecată.

– După ce plecăm, poate că îţi vei putea ocupa timpul şi o vei aşterne pe hârtie. Astfel, te-ai putea întreţine destul de bine.

Dar insinuarea nu păru să o înspăimânte. În ochii ei se aprinse acel spirit nefamiliar.

– Nu am nici o intenţie să plec din Haverhythe.

– Nici eu, *doamnă* Fairfax. Cel puţin, nu fără să obţin lucrul pentru care am venit.

Ea se ridică şi traversă încăperea până la balansoarul pe care se afla mantaua lui.

– Ce anume, milord?

– Satisfacţie.

– Atunci, mă tem că eşti condamnat la dezamăgire.

Merse până în prag, ţinând încă în mână pălăria lui, şi rămase acolo, părând să aştepte.

– Dar eşti bine-venit să îţi croieşti drum în sus, până la cârciuma lui Mackey, cât timp aştepţi.

– La Mackey. Trecuse pe lângă ea pe drum. Semnul cu un peşte?

– The Blue Herring, da. Au camere, deşi nu pot să comentez asupra calităţii lor. Aruncă o privire către cizmele lui stropite de noroi. Ai venit călare?

– Când poştalionul nu a putut să mă ducă mai departe.

– Şi calul tău?

– Priponit în capătul străzii.

Nu îi plăcu să admită că stătuse îndelung privind de-a lungul uliţei abrupte, nesigur cum era mai bine să o parcurgă, chiar şi pe jos.

– La Mackey vei găsi grajduri în spate, spuse ea. În cea mai mare parte, pentru măgari, dar s-ar putea găsi loc şi pentru un cal.

Măgari? Se simţi ca şi cum ar fi picat într-o lume străină şi se chinuia să îşi ţină un picior sprijinit pe o suprafaţă necunoscută. Nu îi plăcu senzaţia.

– Nu cumva să te gândești să încerci să pleci, îi ordonă el, îmbrăcându-și, fără tragere de inimă, mantaua.

– Unde, Dumnezeu, m-aș putea duce?

Zgomotul făcut de zăvorul ușii păru să o sperie. Se întoarse către sunetul făcut de cineva care intra în casă.

– Presupun că este doamna Potts, care se întoarce.

– Da.

I se păru că surprinde o urmă de ezitare în glasul ei, dar aceasta fu înecată de strigătul doamnei Potts.

– Iată-ne, doamnă.

Un vârtej de bucle de un castaniu-deschis și șorțuleț murdar străpunse încăperea cu un țipăt ascuțit și se îngropă în fustele lui Sarah.

– Mamă! Mamă!

Capitolul 3

Sarah își trecu mâna peste creștetul fiicei sale.

– Ai fost fetiță cuminte la doamna Thomas, Clarissa?

Dar fata fusese deja distrasă de prezența străinului și merse clătinându-se până la el, ca să îl cerceteze.

La rândul ei, Sarah îl privi pe St. John studiind trăsăturile copilei, fără îndoială căutând un semn oarecare de asemănare familială – așa cum făcuse și ea, mult prea des. Clarissa avea părul castaniu al lui Sarah, deși marea, soarele și o antipatie înflăcărată față de bonete îl făcuse mai auriu decât al mamei sale. Ochii fetei, albaștri la naștere, fuseseră cea mai mare speranță a lui Sarah, pentru că nimeni nu ar fi negat că St. John era tatăl Clarissei dacă aceasta ar fi avut ochii lui, deschiși la culoare. Însă, în câteva luni, aceștia căpătaseră o nuanță violet. Minunați, da.

Dar nu ochii unui Sutliffe.

Ar fi fost dureros să fi avut acea amintire zilnică, să vadă reflexia lui pe chipul copilului ei, dar ar fi putut îndura, așa cum îndurase atât de multe lucruri, doar pentru a avea acea mică siguranță. Desigur, nu ar fi dovedit cu totul fidelitatea lui Sarah, dar cel puțin ar fi putut asigura un oarecare viitor fetei – chiar dacă, se temea Sarah, unul departe de mama ei.

Acum însă, simți o bucurie ciudată că paternitatea Clarissei nu putea fi atât de ușor identificată. Astfel, copila era a ei și doar a ei – pentru totdeauna.

– Cine e âta, mamă?

Sarah deschise gura, deși nici un răspuns nu ieși, și privi șocată cum St. John se lasă pe un genunchi ca să își privească fiica în ochi.

– Clarissa, așa este?

Întinse mâna, iar Clarissa își așează degetele dolofane în palma lui.

– Mi se spune... Făcu o pauză, căutând, evident, un nume fals potrivit și ajungând, spre uimirea lui Sarah, la numele lui de botez. Mi se spune St. John.

Nu *Fairfax*? Probabil se temuse că asta l-ar fi dat de gol. Chiar și un copil atât de mic precum Clarissa ar fi recunoscut *Fairfax* ca fiind numele mamei sale și al ei înseși. Era convenabil că numele lui de botez putea trece drept nume de familie – dar, pe de altă parte, probabil cândva *fusese* numele de familie al cuiva, o referire la familia vreunei tinere care își schimbase identitatea – ori poate chiar mai mult – pentru a deveni o Sutliffe.

– Sijin? se chinui limba de doi ani și jumătate a Clarissei să formeze neobișnuitul nume, un nume atât de intim, încât Sarah nu se aventurase niciodată să îl rostească în afara ceremoniei de căsătorie.

– Întocmai. Am cunoscut-o pe mama ta acum mulți ani. Încântat să te cunosc, domnișoară Clarissa.

Clarissa aruncă o privire înapoi, către Sarah, și zâmbi, în mod evident satisfăcută de faptul că i se adresase ca unei fete mari, nu ca unui bebeluș. Sarah își așeză mâna liberă pe umărul copilei și o trase cu blândețe de lângă St. John, împotrivindu-se cu fiecare fibră a ființei sale instinctului de a-și apuca fiica și de a fugi cât de iute și de departe putea.

El se ridică și dădu bățos din cap către Sarah.

– Vă voi ura seară bună, doamnă Fairfax. Dar mă voi întoarce mâine. S-ar părea că avem de lămurit încă o mică problemă. Sarah nu îi putu citi expresia când el aruncă o privire către Clarissa. Doamnă Potts, adăugă el, cu un salut din cap în direcția acesteia, și fu dincolo de ușă înainte ca Sarah să apuce să rostească ceva.

Ori chiar să îi dea pălăria.

– Aoleu, ciripi Clarissa, trăgând de borul negru.

Sarah privi în jos, tresărind.

– Nu, nu, dragă.

O ridică ușor din mâna copilei și o agăță într-un cârlig de lângă ușă. Apoi, pentru siguranță, trase zăvorul, lucru pe care nu îl mai făcuse niciodată în casa aceasta.

Doamna Potts ridică dintr-o sprânceană.

– Este totul în ordine, doamnă?

– Perfect, doamnă Potts, răspunse Sarah cu un calm pe care nu îl simțea și se grăbi în bucătărie. Ia spuneți, ați luat ceaiul?

Dacă nu ar fi ştiut deja răspunsul la întrebare, cantitatea de dulceaţă de coacăze de pe şorţuleţul Clarissei ar fi spus întreaga poveste.

–Da, desigur. Doamna Thomas nici nu a voit să audă să ne lase să plecăm fără să luăm ceaiul, răspunse doamna Potts, chiar în momentul în care Clarissa ceru lapte.

Absentă, Sarah ridică micul urcior de pe tava de ceai, îi turnă conţinutul într-o ceaşcă şi înmână ceaşca fiicei sale.

–Iertaţi-mă că spun asta, dar nu păreţi în apele dumneavoastră. Sunteţi sigură că domnul acela nu...?

Sarah scutură din cap cu putere, aruncând o privire către Clarissa.

–Aşa cum a spus dumnealui, ne-am cunoscut pentru o scurtă perioadă de timp, cu ani în urmă. Am fost surprinsă să îl revăd după atâta timp, nimic mai mult.

Doamna Potts păru să analizeze explicaţia aceasta.

–Poa' că aveţi încă o durere de cap după lecţia aia de muzică şi de-asta arătaţi aşa palidă. De ce nu mă lăsaţi pe mine să duc copila la culcare?

Clarissa bătu din degetele lipicioase.

–Poveste, cântă ea. Poveste despre o pisică şi un peşte!

–Sigur, micuţo, fredonă doamna Potts, mergând să ia o cârpă ca să şteargă faţa copilei.

–Mă doare puţin capul, doamnă Potts. Cred că mă voi întinde. Mulţumesc. Sarah îngenunche în faţa Clarissei. Dă-i mamei un sărut.

Cu lipsa de griji a unui copil, aceasta se aplecă în faţă şi atinse obrazul lui Sarah, cu buzele ţuguiate reci şi ude de lapte.

–Noapte bună.

–Noapte bună, scumpo. Mama te iubeşte.

Dar Clarissa reîncepuse deja să o cicălească pe doamna Potts. Sarah reuşi să zâmbească.

–Noapte bună, doamnă Potts.

Doamna Potts răspunse cu o înclinare a capului şi îi înmână lui Sarah un opaiţ, ca aceasta să poată merge la culcare.

Pe drumul către scară, Sarah trecu pe lângă pălăria lui St. John, care stătea agăţată de perete. Cât de ciudat era să vadă în casă lucrurile unui bărbat! Oare acesta avea să vină după ea de dimineaţă?

Avea să vină după copilul lui?

Apăsându-și încheieturile pumnului pe buze ca să nu plângă tare, se sili să urce treptele cu pas măsurat, fără să alerge sau să trântească ușa dormitorului său ori să se arunce pe pat ca și cum nu avea mai mult control asupra ei decât Clarissa. În schimb, îngenunche lângă capul patului, așează opaițul pe podea, alături de ea, și deschise cufărul, ridicând ușor capacul, ca și cum conținutul acestuia era un lucru de temut.

Dedesubtul unei grămăjoare de haine împăturite cu grijă se afla miniatura. Nu se uitase la acea imagine de mult timp, poate de luni de zile, dar nu fusese întotdeauna atât de precaută. Pielea era tocită lângă închizătoare și întunecată de la transpirația palmelor ei. Cu degete tremurânde, deschise cutiuța.

Chipul băiețesc care o privea confirmă cât de mult se schimbase St. John. Desigur, portretul era vechi – pictat când St. John nu avea încă 21 de ani –, dar, trei ani mai târziu, arăta foarte mult ca tânărul pe care îl luase de bărbat. Nici artistul și nici imaginația ei nu anticipaseră felul în care figura aceea avea să se schimbe pentru a deveni chipul bărbatului pe care îl confruntase ea în seara aceasta.

Băiatul care pozase pentru portret nu avusese nevoie să se bărbierească, era sigură, dar, în seara aceasta, lumina lămpii prinsese umbra unei bărbi de două zile pe obrazul lui St. John. De asemenea, aceasta scosese în evidență o cicatrice lungă și subțire, care i se întindea aproape de la tâmplă până la bărbie. Se întrebă ce anume o cauzase. Gelozia vreunei amante, poate – ori a soțului acelei amante.

Artistul îi dăduse subiectului său o paloare potrivită unui aristocrat. În seara aceasta, pielea și părul lui St. John arătau ca și cum ar fi fost bronzate de soare. Plimbări în Hyde Park? O întrecere de caleşti la țară? Acelea fuseseră preocupările tânărului frivol pe care îl cunoscuse. Erau încă ocupațiile lui?

Mai erau și alte schimbări, pe care miniatura nu le putea arăta. Avea o ținută diferită, iar ea nu credea că umerii largi de sub haina acestuia fuseseră puși acolo de către croitor. Se cutremură din nou, așa cum o făcuse în salon, și își blestemă trupul pentru trădare. Cum de putuse simți chiar și cea mai mică atracție, cea mai mică dorință, după ce trecuse atâta vreme și după atâtea suferințe?

Și totuși, le simțise – căldura trupului lui, respirația lui pe urechea ei –, așa cum o simțise cu ani în urmă, când se culcase cu ea, când ea nu știuse încă dacă era plăcere ori durere.

Când el îi dăruise copilul lor.

Sarah trânti capacul miniaturii, încuie cufărul și suflă în lumina slabă. Ridicându-se de pe jos, se pregăti de culcare și se întinse peste cuvertură, privind fix în întuneric, strângând la piept pictura, amintindu-și.

Numai ochii lui – albaștri, pătrunzători și reci – rămaseseră neschimbați.

Cu putere născută din teamă și furie, aruncă de lângă ea miniatura și simți ceva asemănător satisfacției când aceasta lovi ușa solidă de stejar de la capătul patului. Încuietoarea trebuie să se fi desfăcut în timpul zborului, pentru că auzi micul oval de sticlă sfărâmându-se când se lovi de perete și răsunând când se împrăștie pe podea.

În liniștea care urmă, rămase nemișcată, luptându-se cu lacrimile și întrebându-se dacă unul dintre cioburile acelea era destul de ascuțit cât să își scoată inima trădătoare.

St. John se strecură pe sub un semn care purta desenul unui pește în culori țipătoare cu cuvintele „Colin Mackey, prop." dedesubt și intră în cârciumă, cu gândul de a se îmbăta cum se cuvine.

O jumătate de duzină de perechi de ochi îl priviră trecând pragul și apoi se reîntoarseră la halbele și la tovarășii lor. După pielea lor bătută de vreme și după hainele aspre, clienții păreau să fie în cea mai mare parte pescari, adunați în grupuri în jurul meselor pătrate. Unii jucau cărți, în timp ce alții mâncau. Un bărbat, un tip solid cu un cap chel și o mustață stufoasă, ședea deoparte, citind o un ziar.

Cârciuma părea respectabilă, deși era slab luminată, iar pereții văruiți în alb se îngălbeniseră cu timpul și de la fumul nenumăratelor pipe de argilă. St. John își croi drum de-a lungul unei podele cioplite atât de vechi, încât pe alocuri părea să fi devenit una cu pământul de dedesubt. În spatele tejghelei, un bărbat cu antebrațe vânjoase și păr castaniu-roșcat neîngrijit turna bere în halbe.

– Pot să vă ajut, domnule? întrebă acesta, fără să se întoarcă.

St. John aruncă o monedă pe tejghea.

– O cameră pentru noaptea asta și o halbă, dacă se poate.

– Am înțeles, răspunse bărbatul în timp ce-i așează în față o halbă de bere cu spumă.

– Aveți un băiat care poate să îmi aducă calul din capătul uliței și să îl ducă în grajduri?

– Sigur. Colin! urlă bărbatul.

Un băiat de doisprezece ori poate paisprezece ani scoase capul roșcat de după ușa din spatele tejghelei.

– Mergi și adu calul omului.

– Imediat, tătucă, răspunse băiatul și țâșni înapoi de unde venise.

St. John nu avea nevoie de confirmarea faptului că cei doi erau tată și fiu, dar adresarea băiatului atrase un nou junghi de panică la amintirea fetiței, Clarissa. Poate că și ea avea același chip ca al tatălui ei, trăsăturile lui? Nu își putea da seama. Chiar și atunci când privise în ochii ei, mintea lui alerga, încercând să estimeze vârsta copilei – numărând, adunând, scăzând.

Aritmetica mentală nu fusese niciodată punctul lui forte.

– Lasă halbele să curgă, spuse el, întorcându-se cu fața către micul bar.

Uriașul cu mustață își coborî ziarul și prinse privirea lui St. John.

– Luați loc, zise, împingând un scaun cu vârful cizmei.

Mulțumindu-i cu o ridicare a halbei, St. John se îndepărtă de tejghea și ocupă scaunul oferit.

– Beals, spuse bărbatul, întinzând mâna. Sunt brutarul de prin părțile astea.

– Încântat de cunoștință, răspunse St. John.

– Ați călătorit mult?

Se gândi la miile de kilometri pe care îi parcursese în ultimele săptămâni și încuviință din cap.

– Am părăsit Londra alaltăieri.

Beals ridică dintr-o sprânceană.

– Ce vă aduce la Haverhythe în așa grabă? întrebă, chiar în clipa în care Mackey veni la masă jonglând cu o halbă, o cheie ruginită, un castron de tocană de pește fierbinte și o bucată de pâine crocantă.

– Intră în prețul camerei, zise Mackey, făcând semn cu bărbia către mâncare în timp ce o așeza pe masă.

– Rămân recunoscător, răspunse St. John în timp ce mușcă din pâinea proaspătă și descoperi că era surprinzător de flămând. Este făcută de dumneata? îl întrebă pe brutar.

Pieptul lui Beals se umflă de mândrie.

– Da.

Își împături ziarul și îl puse deoparte, apoi își scoase cu grijă ochelarii cu ramă de oțel și îi vârî în buzunarul de la piept al jachetei.

– Ia loc, Mackey, îi ordonă proprietarului. Băieții își vor goli curând drojdia, și atunci vor fi gata să se îndrepte spre case.

Mackey aruncă o privire peste umăr la cei câțiva clienți rămași și, fără tragere de inimă, trase un scaun către masa lui Beals, încălecându-l în timp ce își azvârli cârpa pe masă.

– Ai ceva de spus?

– Păi, doar că domnul ăsta a venit tocmai de la Londra, și s-ar cuveni să facem un străin să se simtă bine-venit.

Mackey își întoarse privirea curioasă asupra lui St. John.

– Cum se face?

Acesta își cântări răspunsul cu grijă, străduindu-se să își amintească fiecare cuvânt pe care îl spusese Sarah. Ceea ce ea nu dorea să îi spună cu siguranță putea afla de la localnici. Trebuia doar să pună întrebările corecte.

– Am venit din partea unei familii care caută o tânără care a dispărut acum câțiva ani. De curând, au apărut informații noi, care sugerează că este posibil să fi venit aici, în Haverhythe.

Beals și Mackey făcură schimb de priviri.

– Acum câți ani?

– Ah, doi sau trei, răspunse St. John, prefăcându-se nesigur.

Mackey ridică din umeri, dar Beals se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă brațele peste piept.

– Și dacă am cunoaște o astfel de femeie, de ce v-am spune?

– Păi, pentru că familia ei este foarte îngrijorată. A plecat din cauza unei nefericite... neînțelegeri, să spunem. Clătină sumbru din cap. Toți cei implicați ar dori să vadă lucrurile îndreptate.

– Cum arăta? întrebă Mackey, atras de posibilitatea unei povestiri triste.

St. John făcu o pauză, părând să cugete asupra întrebării.

– Păr castaniu, ochi cenușii. Subțirică. Destul de înaltă pentru o femeie.

Brutarul și cârciumarul se priviră din nou unul pe celălalt.

– După cum sună, ar putea fi doamna Fairfax, spuse Beals în cele din urmă.

– Doamna... Fairfax, ați spus?

– Desigur, ar putea fi un... un... Cum îi zice? Un pseudonim, sugeră Mackey, dându-i un cot lui Beals.

– Ei bine, a stat chiar aici, la Blue Herring, când a venit pentru prima oară în Haverhythe, nu-i așa, Mackey? Ce îți amintești?

Mackey se scărpină în cap, ciufulindu-și și mai tare părul roșcat.

– Habar n-am. A zis că bărbatul ei a fost soldat, ucis prin străinătate. Asta a fost...

Făcu o pauză, buzele mișcându-i-se ușor și el părând să numere în gând. St. John aproape că se aștepta să îl vadă desenând în aer, ca și cum ar fi schițat o problemă de aritmetică deosebit de grea. Aflându-se el însuși în situația aceea nu cu multă vreme în urmă, se simți ciudat de binevoitor față de bărbat, deși nerăbdarea îl rodea.

– Trebuie să fi fost acum mai bine de trei ani, decise, în cele din urmă, Mackey. Spun asta din cauza copilei.

– Un copil?

St. John făcu ochii mari de uimire doar ușor prefăcută și ridică paharul la buze, privind nerăbdător de la unul la celălalt.

– A, da, adăugă Beals. O fetiță. Drăguță ca o păpușă, nu alta.

Mackey încuviință din cap cu seriozitate.

– Păcat că este copil nelegitim.

Surprins în timp ce își golea halba, St. John stropi în jur.

– Ei, nu știm asta, îl corectă ușurel Beals.

– Nu, admise Mackey. Dar, când o femeie spune că este văduvă și apoi apare un copil la prea multe luni după aceea, este aproape sigur că tatăl nu era soțul ei mort. Mai mult ca sigur, conchise el cu gravitate, nu a fost niciodată măritată.

– Poate că soțul ei a murit repede, insistă Beals, dar ea nu a dorit să se știe.

– Sau poate nu este mort deloc.

St. John nu știa de ce spusese asta, dar, odată ce vorbele ieșiră, îi fu limpede cum trebuia să procedeze. Cu siguranță că bărbații satului nu ar fi stat împotriva unui soț nedreptățit, care venise să își ia acasă soția. Dacă își făurea cu grijă povestea, poate că aveau să se dovedească aliații cauzei sale.

Atât Beals, cât și Mackey întoarseră brusc capul ca să îl privească pe St. John.

– Vreți să spuneți...?

–Spun, interveni cu dibăcie St. John, că circumstanţele în care tănăra şi-a părăsit familia...

–A fugit, adică.

–Circumstanţele au fost nu tocmai ideale, încheie el, încuviinţă din cap pentru a confirma vorbele lui Mackey. Dacă doamna asta a voastră – Fairfax, parcă? – este femeia pe care o caut şi mai ales dacă a dat naştere unui copil, familia ei merită să ştie, nu sunteţi de acord?

Mackey încuviinţă din cap plin de entuziasm, ca şi cum aştepta următoarea scenă dintr-o melodramă, dar Beals fu mai precaut.

–Dar poate că doamna Fairfax a noastră *nu* este femeia pe care o căutaţi. Nu ar trebui să spunem unui străin povestea ei. Nu vă cunoaştem motivele, domnule.

St. John ezită. Căutau mită? Sau o cu totul altă asigurare? Se hotărî asupra celei din urmă şi se aplecă spre ei, coborându-şi vocea.

–Am fost însărcinat de către familia tinerei să îndeplinesc o misiune foarte delicată. Dacă doamna Fairfax a voastră nu este femeia pe care o caut, atunci povestea ei nu mă interesează nicicum. Cu siguranţă nu o voi povesti mai departe.

–Şi familia acestei femei... o va primi, o va lua înapoi? întrebă Beals.

–Bunul meu domn, ceva preţios pentru ei a dispărut, pur şi simplu, în urmă cu trei ani. Nici nu vă puteţi imagina cât sunt de nerăbdători să vadă înapoiat ceea ce a fost pierdut.

St. John fu mulţumit de răspunsul său bine ticluit. Era, la urma urmelor, adevărul.

Dar Beals păru să fie doar puţin mai liniştit de răspunsul lui.

–Doamna Fairfax şi fiica ei mi-au devenit dragi. Nu aş dori să le văd suferind.

Era o experienţă nouă pentru el să se trezească obiectul suspiciunii în ceea ce o privea pe Sarah. Nouă şi total dezagreabilă.

–Unde o pot găsi pe această doamnă Fairfax? întrebă St. John, mai arţăgos decât intenţionase.

–Locuieşte cu Martha Nebuna la Primrose Cottage, mai sus şi spre est, aproape de chei, dezvălui Mackey, înainte ca Beals să îl poată reduce la tăcere.

–Martha Nebuna?

–Martha Potts. Soţul ei era pescar...

– Mai degrabă, contrabandist..., interveni Mackey.

– Care s-a înecat chiar pe chei, încheie Beals, ca și cum nu fusese întrerupt. Ea a văzut cum s-a petrecut. Asta a făcut-o să își piardă mințile pentru o vreme, și unii oameni de pe-aici – se întoarse către Mackey, cu o privire necruțătoare – consideră că se cuvine să o numească Martha Nebuna.

– Înțeleg, răspunse St. John, luând cheile camerei sale de pe masă și dând să se ridice. Vă mulțumesc foarte mult pentru informații.

– Un moment, vă rog, domnule, zise încet Beals, așezându-și palmele late pe masă. Nu cred că v-am reținut numele.

St. John ezită o clipă. Trebuia să meargă până la capăt? Putea? Dar ajunsese până aici și nu cunoștea nici o cale mai bună de a obține ceea ce dorea. Cu hotărâre, își drese glasul.

– Sunt Fairfax.

Capitolul 4

Un țipăt copilăresc de încântare o trezi pe Sarah dintr-un somn agitat și își deschise cu greutate pleoapele, descoperind soarele dimineții târzii căzând oblic peste patul ei. Adormise cu puțin înainte de răsăritul soarelui, trecând în revistă conversația ei cu St. John de atâtea ori, încât ecoul vorbelor lor începuse să se amestece cu răgetul monoton și melancolic al valurilor de dincolo de fereastra ei.

Se rugase cu disperare ore lungi și întunecate pentru ceva care să alunge imaginea obsedantă ochilor lui care-i sfredeliseră pe-ai ei. Dar, când acel ceva venise, în cele din urmă, descoperise că nu putea fi recunoscătoare, pentru că mintea ei trădătoare chemase în schimb amintirea ultimei dăți când își văzuse părinții și la aceeași viziune groaznică reveni acum.

Săptămâni – nu, luni – după sosirea ei la Haverhythe, Sarah se agățase de speranța că părinții ei o căutau pretutindeni, crezând-o nevinovată; acum, își dădea seama că o astfel de căutare nu avusese loc, pentru că aceștia o credeau moartă.

Oare o jeliseră? O jeleau încă?

Ori se spălaseră pe mâini chiar și de amintirea fiicei care le trădase toate speranțele?

Se ridică și se spălă alene înainte de a îmbrăca aceeași rochie neagră simplă. Apoi, adună cu grijă bucățile de sticlă spartă și puse din nou miniatura zdrobită în cufărul ei. În timp ce coborî treptele către bucătărie, zări pălăria lui St. John atârnată încă de cârligul de lângă ușă. Așadar, nu dormise destul cât să piardă vizita lui.

„La naiba."

Sarah își duse mâna la gură de uimire, deși nu rostise tare cuvântul nepotrivit pentru o lady. Întâlnirea aceasta cu St. John o schimba deja, în moduri care nu îi plăceau.

Când Clarissa o observă pe mama ei prin ușa deschisă a bucătăriei, se chinui să se ridice de pe scaunul ei și alergă către aceasta cu brațele larg deschise.

– Pisoi, mamă! Pisoi!

– Ce este acolo, păpușă? întrebă Sarah, aplecându-se pentru un sărut.

– Domnul Beals a venit aici dis-de-dimineață, explică doamna Potts, arătând cu capul către două pâini proaspete de pe masă. Istea-ța Meg a fătat azi-noapte.

– Mergem să îi vedem, mamă? se rugă Clarissa.

– Da, dragă, consimți ea imediat. Dar am promis și să trec pe la doamna Norris, la parohie, în dimineața asta. Ești sigură că plim-barea nu te va obosi prea tare? Poți fi liniștită ca un înger pentru mama ta?

Clarissa aprobă solemn din cap, în timp ce Sarah o așează la loc pe scaunul ei și acceptă ceașca de cafea pe care doamna Potts o oferea.

– Mulțumesc. Vai de mine, probabil am întârziat deja. Ce oră este?

– Zece și jumătate, răspunse doamna Potts. Tocmai voiam să vă trezesc. Durerea aia de cap trebuie să vă fi venit de hac.

– Da. Sarah încuviință din cap, sorbind din cafea. Dar este o di-mineață frumoasă și sunt hotărâtă să nu o las să mă chinuiască din nou.

– Ei bine, începu doamna Potts, strecurând o privire către Cla-rissa și înapoi, sper că aveți dreptate, dar am unele noutăți...

– 'Rissa pleacă. Vede pisoi, anunță copila, lunecând din nou din scaunul ei.

Cu inima bubuind de groază, Sarah îngenunche.

– Într-o clipă, draga mea. Dă fuguța până la etajera de lângă ușă și adu-ți boneta.

Buza de jos a Clarissei se bosumflă, dar, după un moment de gândire, perspectiva plimbării avu câștig de cauză, și merse clătinân-du-se în căutarea îngrozitorului articol pentru acoperit capul.

– Ei bine? întrebă Sarah de îndată ce copila se depărtă cât să nu mai poată auzi.

– Domnul acela? Sarah o încurajă pe doamna Potts, cu un semn din cap. A mers la Mackey, așa cum i-ați spus. Și băieții s-au luat cu vorba...

Sarah închise ochii. De ce acuzau bărbații femeile că bârfesc când ei erau mult mai răi?

– Domnul Beals era acolo, știți? Și, ei bine, a adus mai mult decât pâine azi-dimineață. Mi-a spus că domnul acela a zis că ați fugit de familia dumneavoastră și că a venit să vă ia acasă. Spune că este... soțul dumneavoastră.

– *La naiba!*

Doar că, de data asta, rosti asta cu voce tare.

– Doamnă Fairfax!

Doamna Potts păru surprinsă, dar nu șocată. Soția unui pescar auzise, fără îndoială, altele mai rele.

– Îmi pare rău, doamnă Potts. Se pare că nu sunt în apele mele în dimineața asta, până la urmă.

– Atunci, este adevărat?

Glasul doamnei Potts se redusese până la o șoaptă ce nu-i stătea în fire.

Mintea lui Sarah începu să alerge. Le spusese, oare, cine era el? Cine era ea? Ce credea toată lumea că făcuse ea? Fusese dificil, ca străin, să își găsească locul într-un sătuc unde toată lumea îi cunoștea pe toți ceilalți, dintotdeauna. Oamenii din Haverhythe erau calzi și loiali. Dar nu fusese ușor să le câștige încrederea. Odată pierdută, ar fi fost pierdută pe veci.

– Ce să fie adevărat? întrebă ezitând.

– Este domnul acela soțul dumneavoastră?

Sarah strânse din dinți, dar se strădui să încuviințeze din cap.

Ochii doamnei Potts se măriră.

– Și tatăl Clarissei?

Exact în clipa aceea, Clarissa intră pe ușă, târând boneta de legături. Doamna Potts aruncă o privire grijulie în direcția acesteia.

– Va trebui să îi spuneți, să știți.

– Ce să spui, mamă?

– Toate la vremea lor, drăguță. Sarah îi aruncă doamnei Potts o privire grăitoare. Deocamdată, să vedem ce este cu pisoii aceia, da? Amintește-ți însă, nu trebuie să îi atingi!

Tocmai când se apleca să lege boneta copilei, răsună o bătaie puternică în ușă, care se împrăștie prin casă ca focul unui pistol. Cele două femei săriră. Amândouă știau cine trebuia să fie.

– Mergeți, insistă doamna Potts, luând boneta din mâna lui Sarah și îndemnând-o către ușa din spate. Am eu grijă de el.

Când Sarah își ridică în brațe fiica, Clarissa își sprijini capul gol de gâtul mamei sale. Sarah își îngropă nasul în buclele ciufulite și inspiră adânc.

Nu putea – *nu avea să permită* – să piardă singurul lucru care făcuse ca ultimii trei ani să merite să trăiască.

Odată ieșite pe ușă, Sarah lăsă copila pe picioarele ei, iar Clarissa țâșni pe trepte în jos și ieși pe alee, oprindu-se la arcada care ducea în uliță. Prinzând-o din urmă, Sarah văzu o pereche de măgari cenușii care trăgea o sanie încărcată de-a lungul străzii abrupte, ducând o încărcătură ce fusese descărcată pe chei și care era destinată vreunei căsuțe din Haverhythe, Haverty Court sau poate unui loc mai îndepărtat. Deși era o priveliște obișnuită, Clarissa bătu din palme cu încântare și privi cum măgărușii își croiau cu grijă drum pe caldarâm, uitând, pentru moment, de pisoi.

Ploaia din ziua trecută făcuse loc genului aceluia de cer intens albastru, specific toamnei. O boare ușoară dădea aerului o răcoare aparte, fluturând panglicile bonetei lui Sarah și mângâind câteva șuvițe de păr de sub ea. Era o dimineață care ar fi trebuit să cheme britanicii de orice fel să iasă din case, să absoarbă ultimele raze de soare înainte ca întunecimea iernii să se aștearnă. Însă strada era aproape pustie, în timp ce ele urcau pe drum.

Făcură un joc din a ghici ce căra sania și urmară alene măgărușii în susul străzii, făcându-le cu mâna când ajunseră la ușa domnului Beals. Terminându-și livrările de dimineață, brutarul voinic tocmai își deschisese prăvălia și mătura treapta cu formă ciudată care aducea la același nivel podeaua prăvăliei cu strada.

– O dimineață frumoasă și dumneavoastră, doamnă Fairfax!

– Meg? strigă Clarissa.

Domnul Beals zâmbi.

– Hei, iat-o pe fata mea, zise el, invitându-le înăuntru, în timp ce își luă dintr-un cui șorțul prăfuit și și-l legă în talia generoasă.

– Isteața Meg este chiar aici, în spate, unde este cald. Dar cred că este gata de oaspeți.

Clarissa țâșni pe lângă tejghea și către un coșuleț din colțul cel mai apropiat de cuptor. Sarah aruncă o privire prin prăvălie și fu liniștită să vadă că era goală.

– Amintește-ți ce am spus, Clarissa. Nu trebuie să pui mâna. Mă auzi?

– Da, mamă, zise ea, aruncându-se pe mâini și pe genunchi, astfel că bărbia îi ajunse la același nivel cu împletitura care conținea sursa încântării ei.

Înăuntrul unui coș căptușit cu bucăți de material moale, Isteața Meg era un cerc de blană portocalie, întreaga ei ființă părând să fie înfășurată în jurul celor patru pui prețioși. Sarah invidie mulțumirea pisicii-mame.

Și ghearele acesteia.

– Imediat.

Ușa de la Primrose Cottage se deschise cât să permită pălăriei înalte de castor a lui St. John să treacă. Mâna fără corp care ținea borul aproape sigur era a lui Sarah.

– Doamna Potts?

– Luați-o, insistă aceasta, scuturând obiectul în cauză, înainte să o arunc în vânt.

Fără tragere de inimă, St. John luă pălăria din mâna ei și și-o puse pe cap.

– Mulțumesc foarte mult.

Doamna Potts încercă să împingă ușa, pentru a o închide, dar el își așezase, cu prudență, vârful cizmei în calea ei.

– Vă rog, doamnă, pot să intru?

– Doamna Fairfax nu este aici.

Știind că Sarah nu putuse ajunge departe, St. John nu se dădu bătut.

– Nu este nici o problemă. Speram să am șansa de a vă vorbi.

Ușa se deschise un pic mai mult.

– Și ce treabă ați avea cu mine? Nu vă voi spune unde s-a dus, dacă asta doriți.

– Nu v-aș cere niciodată să trădați încrederea unui prieten, doamnă Potts. Făcu o pauză. Doamna Fairfax este prietena dumitale, nu-i așa?

La aceste vorbe, ușa se deschise larg.

– Cea mai bună. Și nu voi sta cu mâinile în sân privind cum e rănită de unii ca dumneata.

Deși, cu siguranță, nu era mai înaltă de un metru jumătate, Nebuna Martha Potts avea o ținută impozantă în rochia ei din gabardină gri, ținând într-o mână, cu degetele ei noduroase, coada unei mături,

ca pe o armă. St. John nu se îndoia de abilitatea ei de a o folosi ca atare. Își ridică brațele în semn de capitulare, sperând să o convingă să cedeze.

Dar nu își mută piciorul, pentru orice eventualitate.

– Regret profund orice aș fi făcut ori spus care v-a dat impresia că îi doresc răul doamnei Fairfax, răspunse el, așezându-și o mână pe piept într-un gest care, spera el, arăta sinceritatea. Știți cine sunt?

Ochii ei întunecați se îngustară și fură aproape pierduți în încrețiturile chipului ei bătut de vreme.

– Umblă vorba că pretindeți că sunteți bărbatul ei.

– Și doamna Fairfax ce spune?

Doamna Potts nu răspunse, dar răspunsul era scris pe chipul ei.

– V-a spus că sunt soțul ei. Bănuiesc că vă întrebați cum am ajuns aici.

– Nu îmi pasă câtuși de puțin. Mă întreb, însă, cum a ajuns soția dumneavoastră aici, singură.

– Mi se pare corect.

Constrâns, le spusese lui Beals și lui Mackey o poveste simplă, una pe care o putea înflori după nevoie. Pe baza reacțiilor lor, își dăduse seama că avea ingredientele esențiale pentru succes: iubiți neînțeleși, distanța insurmontabilă și comunicația întreruptă, probabil suficient cât lui Sarah să îi fie greu să îl contrazică.

Cu doamna Potts, poate avea să își perfecționeze povestea.

– Dar pot intra? Știu cât de iute zboară bârfa într-un sat din provincie.

Cu vorba potrivită spusă la urechea doamnei Potts, suspecta că bârfa avea să umble chiar mai iute.

Ea păși înapoi și îi permise să intre, punând deoparte mătura și făcând semn către salon, acolo unde el și Sarah discutaseră seara trecută. Lumina dimineții nu îmbunătăți felul în care arăta. Era îngrijită și curată, dar izbitor de goală, fără măcar un covor peste podelele de scânduri zgâriate. Pereții erau acoperiți de tapet decolorat și ceea ce în lumina lămpii păruseră fotolii uzate, dar confortabile, acum, la lumina zilei, păreau niște fotolii de-a dreptul jerpelite. Nu știa ce făcuse răposatul domn Potts pentru a-și întreține familia, legal sau nu, dar era clar că nu reușise mare lucru.

Doamna Potts se așeză pe fotoliul cel mai apropiat de cămin, așa că St. John se așeză pe celălalt, pe care îl bănui al lui Sarah. Își puse

pălăria pe masa dintre ei și, la încurajarea doamnei Potts, începu să vorbească, modulându-și glasul în așa fel încât să se potrivească poveștii sale și abordând o expresie serioasă.

– Eu și doamna Fairfax ne-am căsătorit în iunie, acum trei ani, în ciuda împotrivirii familiei mele. Dar credeam că dragostea noastră avea să ne poată sprijini în fața dezaprobării lor.

Sentimentul atrase un zâmbet trist din partea femeii.

– Așa cum obișnuiesc tinerii să facă, admise ea.

St. John încuviință din cap, recunoscând descumpănit:

– La cererea mea, tatăl meu mi-a cumpărat un titlu de ofițer și, cu doar o lună înainte de nunta noastră, am primit ordinul că aveam să fiu repartizat pentru o vreme în Indiile de Vest. Ne-am gândit să mergem împreună...

Doamna Potts se încruntă.

– Nu aveați de gând să îmi duceți fata peste mare?

– După cum s-a dovedit, poate ar fi fost mai bine, evită St. John răspunsul, observând posesivitatea maternă a doamnei Potts și gândindu-se cum să se folosească mai bine de ea. Dar mama a fost de aceeași părere cu dumneata și nu a vrut să audă de una ca asta. A insistat că avea să își facă datoria față de mireasa mea.

Ca și cum bănuia ce avea să urmeze, doamna Potts se aplecă înspre el și clătină din cap.

– Dar nu a făcut-o.

– Într-adevăr, nu. Nu vă puteți imagina uimirea și mânia mea când am revenit, nu mai devreme de săptămâna trecută, și am descoperit că soția mea dispăruse. Cred că mama și surorile mele au alungat-o din casă la scurtă vreme după ce am ridicat pânzele. Încă nu știu cum de a ajuns aici, dar mama primise o scrisoare de la ea în toți anii aceștia, iar, în ea, doamna Fairfax menționase Haverhythe. Așa că mi-am început căutările aici.

– Iar ea a spus tuturor – chiar și mie – că era văduvă.

– Este posibil să fi crezut cu adevărat asta. Dacă mi-a scris, nu am primit nici o scrisoare. Nu pot spune ce s-a întâmplat cu cele pe care eu i le-am trimis.

– Oamenii nu au crezut întotdeauna că spunea adevărul, știți? Mai ales după apariția domnișoarei Clarissa. Știați despre copilă?

– Absolut deloc – până când ați adus-o acasă aseară.

– Iar ea nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Doamna Potts cloncăni dezaprobator. Dar, cu toate astea, doamna voastră nu pare prea fericită că v-ați întors.

Ca și cum observația ei atinsese un punct sensibil, St. John se ridică și merse cu pași mari către cămin, cercetându-i polița rustică în timp ce continuă:

– Nu m-am așteptat la o primire călduroasă, doamnă Potts. Dacă nu m-a crezut mort, trebuie să fi crezut cea mai mare canalie în viață pentru că am abandonat-o. Am lăsat-o cu cei care ar fi trebuit să aibă grijă de ea. Se întoarse cu fața către bătrână. Eu sunt responsabil de suferința ei.

Fu mărturisirea perfectă a vinei sale – atât de perfectă, în realitate, încât aproape o crezu și el însuși.

Una fusese să și-o imagineze pe Sarah ducând o viață de lux depravat de pe urma furtului ei ori sub protecția amantului ei și cu totul altceva era să o descopere în această căsuță șubredă de pe malul mării, crescând un copil despre care toată lumea credea că era nelegitim și depinzând, în mod limpede, de generozitatea și de buna impresie a unor oameni atât de săraci, încât nu aveau destul din nici una.

Era posibil ca el să se fi înșelat în privința ei?

Totuși, înainte ca sentimentele să îi poată copleși judecata sănătoasă, în mintea lui se trezi o imagine: o cameră întunecată, soția sa în brațele căpitanului Brice, corsajul ei desfăcut, fustele ridicate și mâinile celuilalt bărbat nicăieri la vedere.

Nu trebuia să uite motivul pentru care venise aici. Sarah scăpase o dată de pedeapsa ei, făcându-se nevăzută asemenea șirului de nestemate neprețuite pe care îl furase. Aparenta ei sărăcie era o prefăcătorie. Dacă el urmărea să scape din acest necaz, de el depindea să o vadă cu adevărat săracă.

– Mă veți ajuta, doamnă Potts? Vă rog, zise el, cu glasul moale și inima împietrită.

Capitolul 5

– Este bucuroasă, nu-i aşa?

Vocea lui St. John veni din pragul uşii aflate în spatele ei, iar Sarah îngheţă. Cu o aplecare superficială a capului său blond, acesta se apropie de tejghea şi se lăsă pe vine alături de Clarissa.

– Care este preferatul tău?

Clarissa ridică un deget dolofan către pisoiaşi, care nu erau mai mari decât nişte şoricei şi se zvârcoleau pe lângă Meg. Sarah se gândi că, probabil, Clarissa îi trezise, pentru că gurile lor erau deschise în mieunături tăcute şi căutau orbeşte laptele mamei lor.

– Ah... Sarah se pregăti să o mustre pe Clarissa, dar o privire tăioasă din partea lui St. John o reduse la tăcere.

– Ăta, spuse Clarissa, arătând cu degetul, dar fără să atingă un pisoi cu dungi gri şi picioare roz, care într-o zi aveau să fie acoperite de şosete albe delicate, ca ale mamei sale.

– O alegere grozavă, spuse St. John. Şi cum l-ai numi?

– Thomas, răspunse fără ezitare Clarissa.

– Dar dacă, în schimb, s-ar dovedi că e fată?

– Thomas, repetă Clarissa, de parcă bănuia că St. John era puţin cam surd.

– Desigur.

St. John se ridică atât de iute, încât Sarah fu nevoită să facă un pas în spate pentru a evita ca el să îi atingă sânii când se ridică. El mirosea a o colonie pe care ea nu şi-o amintea: mirodenii şi citrice – şi căldura unei veri tropicale.

– Bună dimineaţa, doamnă Fairfax, spuse el. Sper că nu deranjez, dar prietenul nostru Beals a insistat să trec pe aici dis-de-dimineaţă.

„Prietenul nostru?“ Sarah îşi strânse buzele într-o linie subţire, întorcându-se şi mergând către o măsuţă lângă care se aflau două scaune, un loc în care clienţii brutăriei puteau aştepta liniştiţi sau se puteau bucura de ceva de băut.

– Ați luat micul dejun, domnule Fairfax? întrebă domnul Beals, frecându-și mâinile una de alta. La încuviințarea neatentă din cap a lui St. John, continuă: O ceașcă de ceai, atunci, și dispăru în bucătărie printr-o ușă batantă.

Sarah nu se lăsă păcălită.

– Crede că vrem să discutăm.

– Și nu este așa? întrebă St. John în timp ce se așeză pe scaunul din fața ei, își scoase mănușile și le vârî în pălăria sa.

– Despre ce anume, *domnule* Fairfax?

– Ah, dă-mi voie să caut un subiect de conversație potrivit. Ciocăni cu degetele în masă. Cum ai ajuns să locuiești în Haverhythe, poate.

– Aș crede că deja știi răspunsul la această chestiune.

– Nu. Deși mi s-a dat de înțeles că Haverhythe este un rai pentru contrabandiști și hoți. Atunci a fost ideea căpitanului Brice?

Maxilarul lui se încleștă în timp ce vorbea și cicatricea lungă și subțire ieși în evidență, albă pe tenul lui bronzat.

– Căpitanul Brice?

Scoase la iveală un nume îngropat sub nămolul timpului. Decisese de mult că, foarte probabil, căpitanul Brice o urmărise în bibliotecă mânat de intenția de a fura safirele și, atunci când fusese confruntat, profitase de oportunitatea de a da vina pe ea. Dar prea multe se întâmplaseră de-a lungul ultimilor trei ani pentru a-și permite să zăbovească asupra purtării lui nepotrivite. Fusese doar un tânăr ofițer chipeș care profitase de o fată naivă – departe de a fi prima astfel de poveste ori ultima. Nici măcar nu își putea aminti chipul lui.

– Nu știu nimic despre căpitanul Brice, mil... ă..., domnule Fairfax, insistă ea, oprindu-se la timp.

Era aproape sigură că domnul Beals asculta din bucătărie și numai Domnul știa ce ar fi făcut acesta dacă ar fi auzit-o adresându-se soțului ei cu „milord".

– Trebuie să o întrebi pe mama dumitale de ce mă aflu aici.

– Te referi la mama mea *vitregă*, presupun.

Disprețul din vocea lui o surprinse.

– Vai. Nu mi-am dat seama... Te-am auzit întotdeauna spunându-i „mama".

O încuviințare scurtă din cap.

– Dorința tatălui meu. Eram încă mic atunci când a murit mama mea.

O curtare simbolică și două săptămâni de căsnicie îi oferiseră lui Sarah prea puține ocazii de a observa interacțiunea lui St. John cu părinții săi, dar înțelesese că „dorințele" marchizului – și aici intra și alegerea miresei fiului său – trebuiau ascultate. Tensiunea dintre Lord Estley și fiul său nu putea fi trecută cu vederea, dar Lady Estley vorbise cu și despre fiul ei – fiul vitreg – cu afecțiune deschisă, aproape lingușitoare. Dacă St. John răspunsese cu răceală, Sarah crezuse, pur și simplu, că aceasta era firea lui.

Acum, simțea un fel de simpatie neașteptată față de Lady Estley, o tovarășă de suferință în încercările nechibzuite ale lui Lord Estley de a dicta sentimentele fiului său. Nesiguranța întipări o încruntare pe fruntea ei.

– Eu... înțeleg. Ei bine, în orice caz, am acceptat destinația pe care Lady Estley a ales-o. Nu am avut nici o idee despre locul spre care mă îndreptam, dar era limpede că vizitiul știa, pentru că, în două zile de călătorie, am oprit doar ca să schimbăm caii.

– Și te aștepți să cred că ordinele lui au venit de la mama mea vitregă? Ce mojicie! Ea disprețuiește provincia. Cum ar ști despre Haverhythe? o luă el în derâdere.

Sarah ridică din umeri.

Când o întâlnise întâia oară pe Lady Estley, o i se păruse destul de prostuță, o femeie fără creier, pricepută la prea puține în afară de genul de minciuni sociale care stârneau vâlvă în cartierul West End al Londrei. De-a lungul anilor, încercase să își imagineze cum reușise marchiza să păstreze secretul implicării sale în dispariția lui Sarah.

Era limpede că își subestimase soacra.

Lady Estley fusese prima care insinuase că Sarah era o hoață. Apoi, țesuse iute o poveste amenințătoare, ca să o sperie pe nora ei și să o facă să plece. Și o alta pentru a-și convinge fiul vitreg că ceea ce văzuse în noaptea balului nupțial fusese doar o frântură din întunecimea caracterului soției sale.

În mod clar, Lady Estley era o mincinoasă mult mai bună decât o crezuse Sarah.

„Te plac, Sarah. Așa că te voi ajuta, spunând o mică minciună."

Infidelitate. Furt. Înec. Șantaj.

Da, de fapt, Lady Estley era o mincinoasă excelentă.

Iar Sarah nu putea spune că îi părea rău de asta. La urma urmei, minciunile lui Lady Estley făcuseră posibil ca Sarah să o păstreze pe Clarissa doar pentru ea, în toți acei ani.

Își scutură o scamă imaginară de pe fustele ei negre.

– A spus că domnișoara Harrington a menționat ceva care i-a dat ideea.

– Eliza? șopti el, iar stomacul lui Sarah tresăltă la descoperirea faptului că numele ei pe buzele lui avea încă puterea să provoace durere.

El își îndepărtă privirea, ca și cum încerca să își amintească o poveste auzită cândva demult.

– Lady Harrington *era* din partea de vest a țării, cred.

Sarah închise ochii pentru o clipă. „Dumnezeule!" Aproape că putea auzi cum se învârteau rotițele în capul chel al domnului Beals.

– Presupun că poate au fost unele vizite pe coastă, unele vacanțe – există o familie aici, înțeleg?

– Sunt multe familii aici, domnule Fairfax. Dar presupun că te referi la familia de la Haverty Court?

– Da. Adică, presupun că da. Ce ciudat... Părea foarte neîncrezător. Și ai stat ascunsă aici în tot timpul acesta?

Domnul Beals intră și, cu o înfloritură, așează pe masă o tavă.

– Ce drăguț, domnule Beals, spuse entuziasmată Sarah. Nu doriți să vă alăturați nouă?

– Ei, dacă asta nu le întrece pe toate! Am uitat prăjitura cu coacăze, doamnă Fairfax – și este favorita dumitale. Clătină din cap și țâșni înapoi în bucătărie. Nu durează decât un minut, strigă acesta peste umăr.

Sarah își înăbuși un oftat. Ce spusese St. John ca să îl câștige? Pe de altă parte, soțul ei avusese întotdeauna reputația de a fi încântător – chiar dacă nu se străduise niciodată să își *reverse* farmecul acela asupra ei.

– Nu m-am *ascuns*, insistă ea, chiar dacă o voce micuță din capul ei țipă aprobator.

Se retrase în ritualul confortabil de a turna ceaiul, întrebându-se, chiar și în timp ce făcea asta, de câte ori avea să fie obligată să mimeze această ospitalitate față de un bărbat care nu îi dorea decât răul.

Înmânându-i lui St. John cu un zâmbet forțat ceașca de ceai, întrebă:

– Zahăr? Știa foarte bine răspunsul, dar era conștientă de cum trebuie să fi arătat când *nu* întrebase în seara trecută. Dar, pe de altă parte, nu își amintea dacă el gustase din ceaiul pe care i-l turnase. Poate nici nu observase că ea i-l îndulcise exact pe gustul lui.

– Da, mulțumesc, spuse el, luând singur cleștele și lăsând să cadă în ceașca sa trei bucăți de zahăr.

– S-ar putea să îți fie greu să crezi, mil... iubitule, înlocui ea iute, scoțând vorba cu forța printre dinții încleștați. Dar eu am ales să rămân. Poate că a fost sugestia mamei tale vitrege să plec, dar mi-am dat rapid seama că era cel mai bine. Mi-am făcut o viață nouă aici. Am jurat să tai legăturile mele trecute și, deși nu a fost ușor, mi-am ținut cuvântul dat.

Buzele lui se răsuciră în ceva care nu era tocmai zâmbet.

– Cât de reconfortant este să descopăr că ești în stare să te ții măcar de o parte dintre jurăminte.

– Nu poți să mă lași – să ne lași pe toți – în pace? Își coborî privirea la marginea destrămată a feței de masă cu pătrățele și inspiră tremurat. Dacă dorești pe altcineva, șopti ea, mergi la ea, pur și simplu. Căsătorește-te cu ea. Nu voi crea nici un scandal.

Oferta ei disperată atârnă în aer între ei pentru un moment îndelungat.

– Altcineva? reluă el, în mod limpede șocat de propunere. Pari a uita că încă suntem căsătoriți, doamnă. Să mă căsătoresc cu o alta acum ar fi o infracțiune – iar eu, cel puțin, nu mă voi preta la a încălca legea. Clătină din cap. Nu, nu te pot „lăsa în pace". Oricât de mult mi-aș dori să fie altfel, trebuie să rămân cu ochii pe tine. St. John îi prinse încheietura mâinii în degetele lui lungi și bronzate și o trase aproape destul cât să îi vorbească încet la ureche: Și încă ceva: când voi pleca, nu o voi face cu mâna goală.

Ea îi urmări ochii care priviră spre Clarissa, care era încă întinsă pe podea, cu capul aproape de coșul pisoilor, vrăjită.

– Nu, șopti Sarah.

– Nu? Sprâncenele i se ridicară. Nu ar fi trebuit să ții secretă de familia mea nașterea copilei. Ești soția mea. Prin lege, îmi aparține, știi?

– Nu doar prin lege, sublinie Sarah.

Privirea ei aspră, cu ochii mijiți, păru să îl pună pe gânduri. Profitând de ocazie, ea se smulse din strânsoarea lui, eliberându-se,

o înșfăcă pe Clarissa de la locul ei de lângă tejghea și ieși în fugă pe ușă înainte ca fetița că poată scoate măcar un țipăt de protest.

Beals împinse ușa batantă, aducând o prăjitură pe o farfurie. Când zări locul gol din fața lui St. John, o sprânceană stufoasă țâșni spre cer.

– Doamna Fairfax... ă... și-a amintit de o întâlnire, băigui St. John o scuză.

– *Hmm*, fu răspunsul sceptic al brutarului.

Lăsă farfuria pe tejghea și își croi drum până la masă, așezându-se pe scaunul gol și umplând ceașca goală.

– Și... cum este vrerea astăzi?

Perplex, St. John aruncă o privire către cerul fără nori și apoi, din nou, la chipul lui Beals.

– Vremea?

– Nu, *vrerea*, omule – spune-ne *dacă* doamna Fairfax te vrea din nou sau nu!

– A, asta.

Beals și Mackey îl ținuseră până la primele ore ale dimineții, îndopându-l cu bere și cerându-i detalii, pe care le dăduse fără tragere de inimă, temându-se că, mai târziu, ar putea să se contrazică singur. După trei nopți în care dormise foarte puțin, se simțea, cu siguranță, prost dispus și nu avea chef de jocuri de cuvinte.

– Nu aș putea spune.

– „Nu aș putea spune"? râse Beals. Exact cum te-ai aștepta de la doamna F.: te ține în suspans.

– Credeți? întrebă moale St. John. Dar poate nu sunt un bărbat chiar atât de răbdător.

Beals îl cântări cu aceeași privire suspicioasă cu care îl țintuise cu o noapte în urmă.

– Poate că nu. Dar poate că ar fi cel mai bine să fii pregătit să fii lăsat să aștepți o vreme, băiete. Nu este genul care să își calce promisiunea, și a făcut una față de întregul sat.

St. John râse în sinea sa de părerea brutarului despre fidelitatea lui Sarah.

– O promisiune? De ce fel?

– Ea și doamna Norris, soția parohului, s-au întâlnit și au pus la cale un fel de festival de Sfântul Mihail – unde oamenii să își vândă produsele. Și cu mâncare și băutură, desigur, și un dans.

– Un festival?

Fu din nou impresionat de contrastul dintre înfățișarea modestă a lui Sarah și dorințele ei frivole. Dacă tatăl lui ar fi știut despre cea din urmă, spera că acesta nu s-ar fi lăsat niciodată impresionat de prima – cu sau fără zestrea enormă. Cu siguranță, cea de-a doua căsătorie a lui îl învățase câte ceva despre nebunia de a face din nou un astfel de târg. Și Sfântul Mihail? Mai erau șase zile până atunci. Nu avea nici cea mai mică intenție să piardă o săptămână în Haverhythe.

– Da. Bănuiesc că într-acolo a plecat. Probabil că ea și doamna Norris au ceva de discutat în dimineața asta.

St. John nu avea nici o îndoială în privința asta.

– Domnule Beals, am o întrebare destul de delicată – una pe care regret foarte mult că trebuie să o adresez, spuse el, trecându-și un deget peste marginea farfurioarei sale. Cum a reușit doamna Fairfax să se întrețină în tot acest timp?

– Păi, bănuiesc că avea câte ceva de la ai tăi când a venit, spuse Beals, părând să se aștepte ca informația să îl liniștească un pic. Dar, ca mai toți cei de pe aici, se descurcă cu foarte puțin. Desigur, lecțiile ajută un pic.

– Lecții?

– La pianul doamnei Norris, explică domnul Beals. S-a oferit să o lase pe doamna Fairfax să îl folosească pentru a le învăța pe unele fete din sat. Cântă chiar frumos, știi? Vai, a reușit chiar să o facă pe domnișoara Susan Kittery să scoată ceva care trece drept muzică... Beals mișcă din cap. Domnișoara Susan este o cuceritoare. Fără talent, însă. Doamna F. merită fiecare bănuț pe care îl primește.

În ciuda încercării domnului Beals de a-l liniști, St. John știa foarte bine că cei câțiva șilingi pe care Sarah îi câștiga dând lecții de muzică nu îi puteau ajunge să se întrețină pe ea și pe copilă, indiferent de cât de simplu trăiau.

Și nu avea nevoie ca brutarul să îi spună cum compensa diferența.

– Nu știu ce s-a întâmplat între voi doi cu ani în urmă, dar se pare că ai cam pornit cu stângul, băiete. Beals se opri să amestece viguros în ceașca lui, lingurița delicată devenind minusculă între degetele lui

cărnoase. Și, chiar dacă nu ceri, îți voi oferi niște sfaturi, spuse el, aplecându-se către St. John și coborându-și vocea. Dacă urmărești să o faci pe doamna F. să se întoarcă la tine, va trebui să o curtezi ca să o câștigi.

– Să-mi curtez *soția?*

– Da. Amintește-ți de zilele în care o curtai. Fă cumva să o bucuri. Dumnezeu știe că nu a avut de ani de zile parte de bucurie – în afară de micuță.

Într-un fel, sfatul lui Beals părea bun. Dacă St. John spera să intre în casa lui Sarah pentru a căuta dovezi fără să atragă mânia a jumătate dintre locuitorii din Haverhythe, cel mai bine era să încerce să îi intre mai întâi ei în grații, poate chiar să facă să pară că dorea să se împace. Șederea acolo până la festival avea să îi ofere timp suficient să născocească un plan de atac.

St. John se ridică de pe scaun și încuviință din cap către brutar.

– Voi lua în considerație.

Dar, în sinea lui, gândea încă: „Să o curtez?“ Să o curteze pe femeia care probabil îl înșelase și care furase între timp o moștenire de familie de neînlocuit? Își așeză pălăria pe cap și se pregăti să întâlnească privirea rece o soarelui de la amiază. De pe partea cealaltă a străzii, îi atrase privirea strălucirea unor litere aurite pe sticlă:

La Gaffard
„Lucruri deosebite din cele patru colțuri ale lumii“

Și, dintr-odată, își dădu seama. Nu credea că putea face ceva pentru Sarah. Dar poate pentru fetița ei...?

Traversă ulița îngustă, tocurile cizmelor sale răsunând pe caldarâm, fără să o vadă pe Sarah strecurându-se pe ascuns printr-o poartă aflată undeva mai în susul străzii.

Capitolul 6

– Hei, doamnă Fairfax!

Îmbrăcată într-o rochie de dimineaţă din poplin cu dungi verzi, Fanny Kittery stătea în uşa spiţeriei soţului său, ca un păianjen viu colorat în centrul pânzei ei, aşteptându-şi prada neştiutoare.

Clarissa apucă strâns fustele mamei sale. Sarah se opri, fără să se apropie.

– Nu pot sta de vorbă în dimineaţa aceasta, doamnă Kittery. Mă întâlnesc cu doamna Norris, să terminăm aranjamentele pentru festival. Nu v-aţi uitat promisiunea de a vinde câteva dintre săpunurile dumneavoastră minunate pentru a ne ajuta cauza?

– Aşadar, plănuiţi să rămâneţi până la sărbătoarea Sfântului Mihail? insistă doamna Kittery. M-am gândit că, poate, cu neaşteptata reapariţie a *domnului* Fairfax, veţi pleca din Haverhythe.

Atât de stăruitoare îi fuseseră amintirile despre trecut şi neliniştile legate de viitor, încât Sarah nu se gândise pe deplin cum trebuia să răspundă prezentului. Cum reacţiona o femeie care îşi credea soţul mort la neaşteptata lui reapariţie? Spera din suflet că şocul era o reacţie acceptabilă, pentru că nu credea să fie în stare să se prefacă bucuroasă.

Din fericire, doamna Kittery nu ceru nici un răspuns.

– Bănuiesc că nu se ştie niciodată ce va decide văduva veselă, încheie aceasta cu un zâmbet larg.

Văduva veselă. Era o sintagmă de dispreţ pe care Sarah nu o mai auzise rostită de ani de zile.

Cum se putea să doară mai rău acum decât atunci?

– Eu şi soţul meu avem multe de discutat. Între timp însă, intenţionez să continui ca până acum.

– Veţi descoperi că o femeie măritată nu este chiar atât de liberă, doamnă Fairfax.

Sublinie cuvântul *căsătorită* în așa fel încât să facă limpede faptul că se îndoia că o astfel de legătură exista între Sarah și străinul care tocmai sosise în Haverhythe.

Sarah înclină capul, simțind umbra ștreangului căzând pe gătul ei.

–Nici o femeie nu este cu adevărat liberă, doamnă Kittery. Vă doresc o dimineață frumoasă!

Își încolăcise o mână în jurul umerilor înguști ai Clarissei, pentru a o lua de acolo și pentru a înainta pe stradă, când auzi pași pe caldarâm, în spatele ei. Întorcându-se, îl văzu pe St. John pășind dinadins în unicul magazin general din Haverhythe. Disperată să scape de o nouă întâlnire, Sarah aproape o împinse pe Clarissa prin prima poartă pe care o găsi deschisă.

–Ei bine, i-am spus mămicii că veți veni, doamnă F. Sigur i-am spus. Emily Dawlish își lăsă deoparte coșulețul de lucru și aproape sări de pe scaunul ei, aflat lângă fereastră, făcând ca buclele ei negre strălucitoare să salte. Dar mămica a zis că nu prea crede și a dat o fugă până la văduva Thomas. Îi va părea rău că v-a ratat! Și pe dumneata, domnișoară Clarissa!

Sarah privi în jurul ei, nedumerită, și descoperi că ajunseseră în prăvălia cusătoresei.

–Vai, Emily, începu Sarah, nesigură cum să explice brusca lor sosire.

Dar Emily Dawlish nu avea nevoie de nici o explicație.

–Am știut atunci când am auzit veștile că veți dori să scăpați de rochia aia neagră veche, de îndată. Eu așa aș face dacă aș fi în locul dumneavoastră.

Emily era cu doar vreun an mai tânără decât Sarah, dar, spre deosebire de aceasta, nu avea nici un secret întunecat. Nu se petrecuse nimic care să afecteze vioiciunea fetei. Era toată obraji roz și ochi strălucitori ca niște coacăze. Sarah știa, cu siguranță, faptul că fata sucise mințile a jumătate de duzină de tineri pescari, dar, până acum, Emily părea să nu favorizeze pe nici unul. Deși prăvălia îi aparținea mamei lui Emily, tot Haverhythe-ul știa că adevărata măiestrie venea din mâinile fiicei, iar Sarah bănuia că tânăra era dispusă să renunțe la ceea ce Fanny Kittery era mândră să numească „independența periculoasă" a lui Emily.

Sarah strânse între degete materialul fustei sale, scutul ei preț de peste trei ani.

– Vai, nu. Nu m-am gândit să...

Dar Clarissa bătu din palme cu ardoare, aprobând, iar Emily avea deja în mâini un metru de croitorie.

– Sigur că doriți o schimbare. L-am văzut pe bărbatul dumneavoastră trecând pe-aici azi-dimineață. Este foarte chipeș!

În timp ce ea își văzu de treabă, măsurând și făcând planuri, Sarah rămase la fel de tăcută ca manechinul unei croitorese.

– Nu va dori să vă vadă purtând hainele de doliu, ca și cum ar fi mort și îngropat.

Sarah privi în jos, la rochia care fusese emblema suferinței sale, biletul ei de intrare în societatea femeilor nefericite care trăiau la periferie, femei ca Nebuna Martha Potts, doamna Thomas și doamna Dawlish.

Văduva Veselă Fairfax.

– La Gaffard sunt câteva materiale noi, tocmai au venit. Vom merge până acolo și...?

– Nu!

Era inacceptabil să se dea de gol că îl urmase acolo pe St. John. Surprinsă, Emily își retrase mâinile.

– Doamnă Fairfax?

– Iartă-mă, Emily. O rochie nouă ar fi minunată. Dar nu am nevoie de ea. Sunt sigură că soțul meu nu ar dori să cheltuiesc...

– La naiba! Emily râse. Un bărbat dorește întotdeauna să își vadă femeia arătând cât se poate de bine, indiferent de ceea ce spune. Știu exact ce trebuie să fac. Lăsați în seama mea, și vom vedea dacă veți avea o rochie nouă la timp pentru festival. Cred chiar că mămica are o bonetă nouă undeva, în spate. Doamna Kittery a strâmbat din nas când a văzut-o – a spus că nu era destul de bună. Dar, cu câteva ornamente noi, cred că se va potrivi.

– Nu aș putea...

Dar protestele lui Sarah răsunară într-o încăpere goală. Emily se strecurase deja în atelierul din spatele prăvăliei și răscolea pretutindeni, în căutarea bonetei aruncate. Reveni cu o pălăriuță delicată decorată cu pene, care ar fi stat cocoțată pe capul doamnei ca o pasăre rănită.

– Oooo! exclamă Clarissa, întinzând o mână către pălărie.

Emily o ridică să nu poată fi atinsă și privi către Sarah.

– Nu vă temeți. Asta va fi un cadou din partea doamnei Kittery pentru fericita pereche. Zâmbi larg. Ce nu știe nu îi face rău, nu?

Sarah aruncă din nou o privire către rochia sa. Crepul negru era decolorat de timp și lucea de la atâta purtat. Ce bine ar fi fost să poarte din nou ceva proaspăt și frumos! Îi plăcuseră întotdeauna lucrurile frumoase, chiar dacă părul ei castaniu fără luciu și ochii mai degrabă lipsiți de culoare o împiedicau să fie ea însăși frumoasă.

– În regulă.

Șopti aprobarea fără tragere de inimă, știind ce greutăți aveau să aducă acele vorbe mici. Odată ce Emily își termină măsurătorile, Sarah își luă fiica în brațe și ieși cu grijă înapoi pe stradă, privind în ambele direcții să vadă dacă se zărea soțul ei, înainte să pornească rapid pe cărarea către casa parohială.

Până când ajunseră la casa parohială, oboseala o doborî și, oricât clipi, nu reuși să își alunge lacrimile care reduseră trandafirii bine îngrijiți ai lui Abigail Norris la pete încețoșate de culoare.

– A-ai a-auzit? reuși să îngaime când Abigail deschise ușa.

– Mamă? întrebă Clarissa, îngrijorarea umbrind trăsăturile-i de copil.

– Vai, domnișoară Clarissa, spuse Abby, întinzând o mână către fată. Speram să vii cu mama dumitale. Bucătăreasa are niște tarte cu mere proaspete în bucătărie, și mă întrebam pe cine aș putea să găsesc să guste și să vadă dacă sunt bune.

Sarah înclină din cap, în același timp consimțind și mulțumind, iar Clarissa o urmă nerăbdătoare pe Abigail.

Când aceasta se întoarse singură, o strânse pe Sarah în îmbrățișarea unei surori.

– Hai, hai, draga mea. Da, am auzit. Îmi imaginez că sunt puțini cei care nu au auzit, adăugă ea cu un clătinat sumbru din capul ei cu păr negru, dându-i drumul. Abby, care era mai în vârstă decât Sarah cu doar câțiva ani, nu putea trece niciodată drept o matroană bârfitoare. Dar, venind în Haverhythe când avea doar optsprezece ani, cu ocazia căsătoriei sale, soția parohului avea o experiență vastă în ceea ce privea felul în care mergeau lucrurile în Haverhythe și fascinația celor de-aici față de străini.

– Mă tem că panta abruptă a uliței nu este un obstacol în calea poveștilor.

Sarah se lăsă dusă în sufragerie.
– Dar nu este o poveste. Vai, Abby, ce să fac?

Respirând cam greoi, St. John ajunse la frumoasa casă parohială din piatră la câțiva pași în urma lui Sarah, care nu se întorsese să privească în spatele ei, aproape ca și cum s-ar fi temut că diavolul era pe urmele ei. El se opri sub arcada ce adăpostea intrarea principală, inhalând mirosul dulce al trandafirilor târzii de toamnă și simțindu-se recunoscător pentru briza care tulbura aerul.

De fiecare parte a ușii, ferestre zăbrelite stăteau deschise pentru a prinde aceeași briză, și perdele străvezii fluturau în spatele lor, protejând conținutul încăperii de privirea lui. Dar se puteau auzi foarte clar voci venind din încăperea aflată în stânga lui, care avea vedere către cărarea ce șerpuia către biserică.

– Vai, Abby, ce voi face?

Vocea tremurândă a lui Sarah scoase la iveală toate emoțiile pe care el bănuise că ea le ascunsese noaptea trecută.

– Înțeleg că întoarcerea miraculoasă a soțului tău nu este un lucru ce merită sărbătorit.

O voce necunoscută, cu un accent ce nu se potrivea cu acela al celor mai mulți cetățeni din Haverhythe: soția parohului, bănui el.

Dacă Sarah răspunse întrebării ei, nu o făcu în vorbe.

– Doamna Kittery a spus...

– Ah, întrerupse doamna Norris, pe un ton înțelegător. Nu îți stă în fire să îi permiți lui Fanny Kittery să te enerveze, Sarah. Permite-mi să îți aduc o ceașcă de ceai și vorbim. Simte-te ca acasă. Cântă la pian dacă voiești. Asta te face mereu să te simți mai bine.

St. John auzi sunetul unei uși deschizându-se și închizându-se, urmat de scârțâitul unei balamale și de foșnet de hârtii, apoi aerul din jurul lui se umplu de sunete. În mod evident, pianul era de bună calitate, scoțând note la fel de rotunde și de suave ca anotimpul, dar persoana care cânta la el – ei bine, era excepțională.

Își închise ochii pentru a se deconecta de toate, mai puțin de muzică, o piesă necunoscută, complexă și bogată. Nici măcar nu știa că ea cânta la pian. Ei bine, nu era chiar adevărat. Bănuise că știa. Orice domnișoară cânta puțin – uneori, *foarte* puțin – dacă dorea să fie considerată destul de educată pentru a prinde un soț. Dar acesta era un talent de o cu totul altă clasă, genul de abilitate care ar putea onora o sală de concerte. Cum de îi scăpase lucrul acesta înainte?

De fapt, asta era o întrebare căreia i se putea răspunde cu ușurință. Își petrecuse scurta perioadă de curtare a lui Sarah Pevensey hotărât să observe cât se putea de puține lucruri despre ea și, ca urmare, nu știa aproape nimic despre ea, dincolo de zestrea ei.

Încercă să își imagineze cum ar arăta în timp ce cânta, cu degetele ei lungi dansând pe clape și cu spinarea dreaptă, dar aplecându-se asupra notelor din când în când, pentru a le da putere. Dar care îi era expresia? Îi erau ochii concentrați asupra unei partituri ori cânta cu ochii închiși, chemând acele acorduri de undeva dinlăuntru? Era serioasă ori colțul gurii îi era arcuit într-un surâs de plăcere? Era rece și palidă ori roșeața aceea care o prindea atât de bine începuse să i se întindă de-a lungul gâtului?

Era atât de absorbit în viziunea lui, încât își ridică mâna să ciocăne înainte să își dea seama de ceea ce era să facă și o coborî din nou. Își îngădui încă un moment să asculte pe furiș la ușă, dar concertul fu întrerupt de întoarcerea doamnei Norris cu tava de ceai.

– Iată-ne. Acum, vino și spune-mi ce s-a întâmplat.

Tonul prozaic cu care soția parohului i se adresă lui Sarah sugera faptul că astfel de concerte îi erau dăruite atât de des, încât deveni-seră un lucru comun. La rândul ei, Sarah păru netulburată de întrerupere. Se opri în mijlocul piesei, iar el ascultă cum ea se ridică și traversă încăperea.

– Fii binecuvântată, Abby!

În ciuda pasiunii muzicii, păru mai calmă, mai stăpână pe ea.

Control. Autocontrol. St. John se smulse de lângă tocul ușii. Cu siguranță nu avea nevoie să se coboare până la a trage cu urechea la casa parohiei pentru a afla informația de care avea nevoie. Și apoi, nu dorea ca vreo poveste patetică să slăbească forța hotărârii sale.

Însă, mai presus de orice, dorea ca nimic să nu înece sunetul muzicii care pulsa încă în venele lui. Se întoarse și porni înapoi pe drumul pe care venise, recunoscător că poziția ferestrei nu le permitea celor două femei să îl vadă plecând.

Apoi, o mișcare la fereastra din dreapta îi atrase privirea. Bucle castanii-aurii și ochi strălucitori se zăreau printr-o crăpătură a draperiilor. Clarissa îl privea.

El îngheță. Oare ea avea să strige? Avea să alerge să o cheme pe mama ei?

În schimb, aceasta zâmbi larg.

El își apăsă un deget pe buze, care se arcuirā într-un zâmbet. Nu crezuse că un copil atât de tânăr putea să țină un secret. Dar pactul ar fi putut să îi ofere o clipă în plus pentru a se îndepărta.

Ea izbucni în râs și își apăsă un deget pe propria gură, imitându-l. Descoperindu-l acoperit de rămășițele unei bunătăți dulci, începu să și-l sugă, iar St. John nu ezită să se folosească de distragerea ei pentru a pleca.

Ajungând în stradă și fiind din nou adâncit în priveliștile, sunetele și mirosurile din Haverhythe, se întrebă din nou de ce Dumnezeu alesese Sarah un astfel de loc pentru a se ascunde. Nu credea în povestea ei despre implicarea mamei lui vitrege. Așadar, cum reușise să ajungă până aici? Și, mai important, de ce rămăsese? Cu siguranță ar fi putut să se facă mai ușor nevăzută în Londra. Dar, într-un sat de pescari cu câteva sute de suflete, sosirea ei nu putea să nu fie remarcată de toți.

– Trebuie să fiți domnul Fairfax.

Vocea feminină îl făcu să tresară pe St. John și îl smulse din gânduri. Privi în jurul lui, descoperind că se afla din nou la jumătatea străzii, în fața spițeriei.

– Sunt doamna Kittery, spuse femeia, făcând o mică plecăciune.

Oamenii din Haverhythe nu păreau să țină la etichetă atunci când doreau informații. St. John își ridică pălăria.

– Bună dimineața, doamnă. Încântat de cunoștință.

– Doamna Fairfax și Clarissa au trecut pe aici cu mai puțin de o jumătate de oră în urmă, spuse ea, cu ochii negri studiind fiecare detaliu al înfățișării lui, ca și cum punea deoparte informațiile, pentru mai târziu.

– Da, aprobă el. Erau în drum spre doamna Norris. Speram să le ajung, dar au pornit înaintea mea, și nu am vrut să întrerup vizita doamnei Fairfax.

– Cât de... grijuliu, murmură ea.

La fel ca în cazul doamnei Norris, ceva din modul de a vorbi al lui Fanny Kittery o distingea de ceilalți locuitori ai satului pe care îi întâlnise el, deși vocea doamnei Kittery era mult mai puțin plăcută.

– Știți, ni s-a dat de înțeles că ați murit. Miraculoasa dumneavoastră apariție aproape ne-a dat peste cap pe toți.

– Nu mai mult decât pe doamna Fairfax, vă asigur.

Mărturisirea lui păru să îi facă plăcere.

– Eu, una, mă bucur că sunteți aici. Sosirea soției dumneavoastră în Haverhythe a ridicat mai multe sprâncene, ar trebui să știți asta. Povestea ei era atât de... incredibilă. Au fost unii cărora li s-a părut de-a dreptul *imposibil* de crezut.

Era ușor de observat că doamna Kittery fusese printre aceștia. Și, cum soțul ei era, probabil, singurul medic din sat, acesta fusese printre primii care aflaseră că presupusa văduvă era însărcinată. Soția spițerului părea să fie genul dornică să împărtășească vecinilor săi o chestiune așa personală.

Plăcerea ei de a împrăștia bârfa ar fi trebuit să o facă un aliat al cauzei lui, dar ceva la Fanny Kittery nu îi plăcu lui St. John. Își exersase expresia să pară impasibilă. Ce importanță avea, de fapt, ceea ce îi spuseseră ori îi făcuseră străinii din acest sat femeii cu care el intenționa să taie toate legăturile?

Dar acum putea ghici pe cine exersase Sarah expresia fermă și ochii reci cu care îl întâmpinase ieri după-amiază.

Își aminti dintr-odată un detaliu al conversației de mai devreme cu Beals.

– Doamna Fairfax îi dă fiicei dumitale lecții de pian, așa-i?

– Ă, da. Într-adevăr. Faptul că el cunoștea asta păru să o surprindă. De fapt, eu sunt cea care a sugerat lecțiile, ca o modalitate prin care doamna Fairfax să-și poată câștiga existența, în loc să se bazeze pe caritate – era foarte mâhnită să fie obligată să facă asta, știți, adăugă ea, cuvintele având doar rolul de a-i sublinia disprețul. Am venit aici acum 24 de ani, domnule Fairfax. Din Plymouth, știți, spuse ea, numele locului ei de naștere căzându-i de pe limbă de parcă ar fi fost Paris. Așa că am simțit întotdeauna ca fiind de datoria mea să ridic nivelul vieții din Haverhythe.

Probabil spera ca, într-o zi, să își vadă fiica restabilită în cercurile mai rafinate din care ea însăși venise, cercuri în care reușitele muzicale erau privite cu respect. În ciuda plăcerii oferite de respingerea cuiva ca Sarah, cât de des dădeai peste un profesor competent pentru întocmai această abilitate într-un sat de pescari de pe coasta de nord a Devonshire-ului?

Dar, pe de altă parte, Sarah era mai mult decât competentă.

– Atunci, ați avut un rol esențial în a o ajuta pe doamna Fairfax să se bucure de o anumită acceptare aici.

Presupusul compliment nu îi pică bine doamnei Kittery.

–Vai, nu îmi pot asuma creditul, domnule Fairfax. Domnul și doamna Norris sunt cei care au făcut asta, alături de Beals, brutarul. Iar oamenii par să o adore pe fetiță, Clarissa. Desigur, oamenii spun că nu ar trebui să dai vina pe un copil pentru păcatele părinților, recunoscu ea, fără tragere de inimă. Oricum, de-a lungul anilor, oamenii s-au dovedit a fi doritori să o ierte pe doamna Fairfax pentru orice... abateri care s-ar fi putut ascunde în trecutul ei.

În ciuda judecății lui Fanny Kittery, era limpede.

–Sunt sigur că vă subestimați influența, doamnă Kittery. Vă doresc o zi frumoasă, spuse el cu o înclinare a capului și merse înapoi către cârciumă, cugetând la tot ce aflase în dimineața aceea.

Toți ceilalți din sătucul acesta fuseseră duși de nas de o hoață de bijuterii și o ușuratică?

Nu își putea permite să se lase vrăjit și el.

Capitolul 7

Deşi St. John dormise în unele locuri ciudate, cârciuma lui Mackey din Haverhythe nu părea sortită să se afle printre ele. Oboseala totală ar fi trebuit să îi răpească abilitatea de a-şi ţine ochii deschişi, dar se trezi în camera lui, lungit pe spate, cu ochii la tavanul pătat de fum. Nu erau nici salteaua cu cocoloaşe şi căpuşe, nici cearceafurile umede care ţineau somnul la distanţă. Nu erau nici măcar sunetele chefurilor nopţii de sâmbătă care izbucneau din bar la anumite intervale.

Era amintirea ochilor Clarissei.

Putea să îi vadă încă, privind peste pervazul de piatră al ferestrei, strălucitori şi veseli şi într-o remarcabilă nuanţă de violet.

Nu putea spune nici acum la ce culoare se aşteptase, ce culoare *dorise* să vadă. Ochii mamei sale, un cenuşiu ce se schimba şi se modifica precum un cer ameninţat de furtună? Nu, ochii aceia îi dădeau deja destul de furcă.

Albastrul familiei Sutliffe? Ei bine, asta ar fi răspuns unei întrebări. Dar nu i-ar fi făcut deloc sarcina mai uşoară. Ce spusese Fanny Kittery? „Nu ar trebui să dai vina pe un copil pentru păcatele părinţilor." Dacă putea să dovedească faptul că Sarah era o hoaţă, lucrul acesta avea să îi răpească unui copil – poate copilului *lui* – mama. Era o pierdere pe care o înţelegea prea bine. În ciuda hotărârii sale de a scăpa de femeia pe care nu dorise niciodată să o ia de soţie, era el destul de nemilos încât să pricinuiască o asemenea durere unei fetiţe inocente?

Dacă era să fie cinstit cu el însuşi, se aşteptase la ochi căprui. Ar fi fost cumva potrivit dacă ar fi fost aceiaşi ochi întunecaţi care îi bântuiau coşmarurile, ochi sticloşi care îl priveau fix de pe chipul palid al lui David Brice, care zăcea întins în iarba verde înrourată.

St. John se cutremură amintindu-şi şi privi în jos, aproape aşteptându-se să vadă în mâinile lui tremurânde o sabie de pe care se scurgea sângele unui alt bărbat. Acceptând faptul că somnul nu avea

să vină și, într-un fel, fără să îi pară rău, dată fiind calea pe care gândurile lui păreau hotărâte să o apuce, se ridică de pe patul inconfortabil și se îmbrăcă. Coridorul era întunecat, dar își croi drum de-a lungul lui și în jos, pe scări, urmând zgomotul din bar.

Mirosul de pește, de transpirație și de bere fu aproape la fel de agresiv asupra simțurilor sale ca lumina și zgomotul care se năpustiră asupra lui când deschise ușa. Cârciuma era plină ochi. În seara aceasta, puteau fi zărite chiar și câteva femei printre mese. Cel mai în vârstă dintre băieții Mackey se afla în spatele tejghelei, în timp ce tatăl său își servea bombănind clienții. Gerald Beals ședea pe locul lui obișnuit, discutând cu un bărbat pe care St. John nu îl cunoștea.

Evitând orice privire, St. John traversă încăperea și ieși pe ușă, renunțând atât la pălărie, cât și la manta. Strada pietruită din Haverhythe era rece și binecuvântat de tăcută în comparație cu zgomotoasa cârciumă. Briza mării îi ridică părul, iar el se întoarse să privească jocul lunii ceruite deasupra apei.

Fără să fie conștient de asta, fu atras către cheiul imens care se curba în golf, adăpostind un țărm acoperit acum de bărci de toate mărimile. Urcând pe treptele largi și tocite, descoperi aleea de piatră din vârful acestuia alunecoasă din cauza stropilor valurilor mai mari ale fluxului care venea și se loveau de digul solid de piatră doar pentru a cădea, neputincioase, înapoi în mare.

Spre surprinderea lui, nu era singur, în ciuda orei târzii. O siluetă stătea la capătul îndepărtat al cheiului, privind spre mare – o femeie, cu fustele biciuite de vânt. Primul său gând fu că putea să fie Nebuna Martha, venită să comunice cu stafia răposatului ei soț. Dar femeia aceasta era mai înaltă și aproape sigur mai tânără. Atunci, soția vreunui alt pescar, în așteptarea unei bărci care nu sosise. Cum trebuia să fie să continui, zi de zi, făcându-ți griji și întrebându-te ce avea să aducă următorul flux?

Ca și cum ar fi încercat să se scuture tocmai de astfel de temeri, femeia își arcui spinarea și își ridică fața către lumina lunii, și, cu o accelerare subită și nepoftită a pulsului, St. John o recunoscu pe Sarah.

El ezită. Nu credea că ea îl zărise. Ar fi putut să se întoarcă și să se îndepărteze. Desigur, dacă se îndepărta, nu ajungea mai aproape de țelul său. Nu avea să primească răspuns la nici o întrebare și nu avea să rezolve nici un mister.

Până acum însă, întâlnirile lui cu Sarah reușiseră doar să ridice și mai multe întrebări în loc să răspundă unora.

Când fu la poate trei pași distanță, ea se întoarse cu fața către el. El crezuse că sunetul valurilor îi ascunsese apropierea. Dar ea nu păru surprinsă, ci doar furioasă.

– Ai venit să faci și alte amenințări? Ai venit să îmi amintești încă o dată că ai puterea de a mă distruge – de a-i ridica pe prietenii mei împotriva mea –, de a-mi smulge fiica?

Cu părul desfăcut și cu ochii mari, scrutători, arăta la fel de sălbatică precum împrejurimile.

El regretase șoapta de despărțire din prăvălia brutarului aproape de îndată ce aceasta îi ieșise de pe buze. Dacă vârful unei săbii nu îl forțase pe Brice să admită adevărul, cât era de probabil ca niște amărâte de vorbe să o intimideze pe Sarah și să o facă să își arate propria perfidie ori să dezvăluie locul unde se aflau nestematele furate?

În orele ce urmaseră, cugetase îndelung la sfatul lui Beals de a o curta pe Sarah. Dacă dorea să se elibereze de ea în cele din urmă, trebuia să facă orice era nevoie pentru a găsi acel colier, iar căutarea avea să meargă mult mai lin dacă reușea să îi câștige un pic de încredere. Avea să fie nevoit să își croiască drum în casa ei, în dormitorul ei și chiar – dacă era nevoie – în patul ei.

Aici, sub lumina lunii, părea locul potrivit pentru a face primii pași în direcția aceasta.

– Amenințări? Clătină din cap cu tristețe. Vai, Sarah. Te înșeli în privința mea.

– Ah, nu cred, milord, spuse ea printre dinți, cu amabilitate prefăcută. Altfel, de ce te-ai afla aici?

– În Haverhythe?

– Pe chei. La ora aceasta din noapte.

Își strânse mai tare șalul în jurul umerilor. Deși se aflau în cel mai deschis și public loc din sat, totul în postura ei arăta că simțea că el îi încălcase sanctuarul intim.

Așa că el păși și mai aproape, până când ajunseră umăr lângă umăr.

– Căutam doar un loc în care să îmi limpezesc mintea.

– La Mackey poate fi un pic cam zgomotos într-o seară de sâmbătă.

Numai înțelegătoare nu părea.

– Mda, aprobă el, absent. Și mi-a devenit destul de greu să adorm de când am fost în Antigua.

– Chiar așa? zise ea, luându-l în derâdere.

– Da.

Rămase cu gura căscată în timp ce se răsuci cu fața către el.

– Vrei... vrei să spui că ai fost cu adevărat în Indiile de Vest? Dar credeam că... adică, doamna Potts a zis că i-ai spus tu... Sarah se încruntă și începu din nou. I-ai spus doamnei Potts că ai fost acolo, știu. Dar a presupus că ai făcut-o pentru că știai că am spus tuturor că soțul meu a murit în străinătate... că a fost doar o parte a poveștii pe care ai născocit-o pentru a-i amuza pe domnul Mackey și pe ceilalți.

St. John reuși să zâmbească pieziș.

– Soțul tău chiar a fost pe punctul de a muri – într-un câmp deschis, din afara Londrei.

Fruntea lui Sarah se încreți de nedumerire.

– L-am întâlnit pe Brice. Știai?

– Nu. Ochii îi țâșniră către cicatricea lui. Nu îmi vine să cred că ai provoca la duel un bărbat pentru o mică pată a reputației mele.

St. John își feri privirea, studiind reflexia lucioasă a lunii pe pietrele alunecoase de sub picioarele lor. În anii care trecuseră, aproape se convinsese pe el însuși că nu se duelase pentru onoarea ei, ci mai degrabă pentru a lui – atâta câtă era. Negarea îi devenise o a doua natură. Dar nu putea nega importanța duelului în fața femeii pe care trebuia să o curteze.

– Nu doar o mică pată, doamnă, spuse în cele din urmă. Și apoi, crezând că l-am ucis, am fugit.

– Căpitanul Brice este mort? întrebă ea, ezitând.

El încercă să analizeze tonul întrebării ei. Regret? Ușurare?

– Nu, răspunse el, într-un final. A supraviețuit – de fapt, a fost trimis într-o misiune în Franța. S-a întors ca un erou.

O altă pauză.

– Dar tu ai fost în Antigua în tot acest timp? De aceea ai venit după mine abia acum?

Oare ea chiar credea că el o lăsase, pur și simplu, să plece? Că, dacă circumstanțele nu l-ar fi împiedicat, el nu ar fi făcut nici un efort să o găsească? Dar, aparent, răspunsul era da. Își uitase jurămintele

de nuntă, își crease o nouă viață și își imaginase că era în siguranță, departe de el – asta îi era clar.

El încuviință din cap.

– Trei ani. Ce ai făcut acolo?

– Una, alta. Am lucrat mai ales ca un soi de funcționar pentru un agent al unei plantații.

– Funcționar, repetă ea, ridicând sceptic dintr-o sprânceană. Nu-mele tatălui tău nu ar fi putut să îți asigure ceva mai bun?

– Poate, recunoscu St. John. Dacă l-aș fi spus.

Nu putea fi sigur că nu fusese o păcăleală a luminii lunii, dar i se păru că o vede reținându-și un zâmbet.

– O călătorie atât de periculoasă – la fel și destinația. Nu îmi imaginez că lui Lord Estley i-a picat prea bine faptul că fiul și moștenitorul său s-a aruncat în calea pericolului.

– A aflat unde plecasem când nu mai avea cum să mă oprească.

– Dar trebuie să fi comunicat cumva cu el.

– Schimbul de scrisori este o chestiune impredictibilă când este vorba despre asemenea distanțe.

Era doar parțial adevărat. *Primise* scrisori – câteva bilete de îndu-plecare din partea mamei sale vitrege, o scrisoare pretențioasă din partea tatălui său. Dar St. John le răspunsese tuturor prin tăcere.

– Distanța mi-a dat ocazia de a pune în ordine unele lucruri, recunoscu el în cele din urmă, deși nu avusese intenția să dezvăluie ceva atât de apropiat de adevăr. Cred că înțelegi.

Ochii lui Sarah trecură peste chipul lui, înainte de a se întoarce din nou către apă.

– Înțeleg că nu am fost singura care s-a ascuns.

El își coborî privirea către ea și urmări linia privirii ei de-a lungul valurilor. I se păru că înțelege, în sfârșit, atracția pe care o avea apa.

– Se poate vedea peste golf departe, până la Bristol?

– Într-o zi senină, îmi imaginez că da. Ridică din umeri. Dar nu – de fapt, nu.

– Părinții tăi...

Clătină din cap, întrerupându-l.

– Lady Estley a insistat că trebuie să tai orice legătură. Nu știam că a pretins că eram moartă. Dar cel puțin asta înseamnă că mama și tata nu și-au făcut griji pentru mine în ultimii trei ai, spuse ea, cu un tremur convingător în vocea șoptită.

El nu avusese nici cea mai mică idee că ea era o actriță atât de bună.

Încuviință din cap, aprobând în tăcere vorbele ei. Vestea morții ei adusese părinților lui Sarah sentimentul că lanțul evenimentelor începute în noaptea balului de nuntă avusese un sfârșit, oricât de îngrozitor. Atâta lucru știa din experiență. Dar care avea să fie reacția lor când aveau să descopere că totul era o minciună?

– Dar de ce nu te-ai dus la ei?

La urma urmelor, doar o promisiune față de mama lui vitregă nu ar fi putut-o împiedica.

– Pentru că ei s-ar fi așteptat să mă întorc la tine.

După ce avusese plăcerea stranie de a o vedea în brațele unui alt bărbat la doar câteva zile după nunta lor, ar fi trebuit să fie pregătit pentru o astfel de declarație de antipatie față de soțul ei. Cu toate astea, vorbele îi băzăiră în urechi ca țânțari în căutare de sânge, dovedind că nu fusese pe deplin pregătit să le audă.

– Atunci, am fost chiar atât de dezgustător pentru tine? reuși el să întrebe după câteva clipe. Ori te-ai temut să îți înfrunți pedeapsa?

– M-am temut de un anumit gen de pedeapsă, da, spuse ea, cuvintele fiindu-i înăbușite de geamătul mării. O viață întreagă petrecută fără dragoste.

Dragoste?

În circumstanțe normale, ar fi putut avea ceea ce trecea drept o căsătorie de succes – cel puțin printre cei din clasa lui socială. După ce s-ar fi născut un moștenitor, ar fi fost liberi să meargă fiecare pe calea lui. Probabil că, în cele din urmă, el și-ar fi făcut o amantă. Poate chiar ar fi trecut cu vederea dacă Sarah ar fi ales să își facă un amant.

Dar *dragoste?* Asta nu făcuse parte din târg. Și nu putea să facă niciodată.

Tremurând, Sarah se întoarse cu spatele la ocean și cu fața înspre St. John, picături de umezeală curgându-i pe obraji – apa mării, deși picurii semănau remarcabil cu niște lacrimi.

– Visul acela este unul vechi. Ce se va întâmpla acum?

– Lucrurile nu pot rămâne așa cum sunt.

Umerii ei se ridicară și coborâră într-un oftat vizibil.

– Bănuiesc că nu. Dar am o rugăminte pe care sper că o vei onora.

– Dacă pot.

Ea trase din nou aer adânc în piept, ca și cum își aduna curajul.

– Festivalul de Sfântul Mihail. Eu, alături de mulți alții, am muncit luni de zile ca totul să iasă bine. Lasă-mă să îl duc până la capăt – fără să te amesteci.

Nu era favoarea pe care se așteptase ca ea să o ceară. Nu o crezuse pe Sarah genul care să se preocupe de aducerea veseliei în sat. Însă sărbătoarea de Sfântul Mihail era peste cinci zile, și, dacă avea să fie obligat să petreacă o săptămână aici, putea să folosească perioada aceasta în avantajul lui. Își înclină capul, încuviințând fără tragere de inimă.

– Pare o rugăminte rezonabilă, spuse, întinzând mâna pentru a pecetlui înțelegerea.

Ea privi gestul lui cu scepticism fățiș.

– Și ce fel de promisiune îmi ceri în schimb?

– Vai, nimic, milady.

După o pauză lungă în care el fu sigur că ea intenționa să îl refuze, ea își așeză mâna în a lui, iar el i-o scutură. În ciuda puterii lor surprinzătoare, degetele ei păreau incredibil de mici în palma lui.

– Deocamdată, încheie el.

Chiar în clipa aceea, un val se sparse de chei, aruncând apă pe suprafața acestuia și udându-i până la piele pe amândoi. Cum ea încercă prea târziu să sară din calea lui, piciorul îi alunecă. Sarah începu să fluture din brațe, dar St. John o trase la adăpost și își puse cealaltă mână în jurul taliei ei, ca să o ajute să își recapete echilibrul.

Ea își coborî privirea la spuma învolburată și apoi se uită către el.

– Ar fi fost o cădere groaznică.

Profitând de ocazia pe care forțele naturii i-o oferiseră, St. John își permise să o privească, să o privească cu adevărat, pe femeia pe care, fără pic de tragere de inimă, o luase de soție.

Sarah nu era frumoasă. Cel puțin, nu într-un mod convențional. Trăsăturile îi erau obișnuite – nimic spectaculos, nici măcar unic. Dar lumina lunii îi împrumuta pielii ei o strălucire diafană. Ochii umbriți erau întunecați, iar părul îi atârna liber, ciufulit și încâlcit de vântul sărat.

Nu, nu era frumoasă – așa cum apele ca de oțel ale Atlanticului de Nord ce se spărgeau sub ei nu puteau fi numite frumoase. Misterioase, da. Eventual, trădătoare.

Și totuși, captivante.

Poate că, la urma urmelor, nu avea să se dovedească o sarcină chiar atât de neplăcută să se prefacă a o curta.

– Cu mare plăcere, Sarah.

Păstrându-şi o mână pe partea de jos a spatelui ei, o ridică pe cea-laltă pentru a-i da la o parte părul de pe faţă, mângâindu-i obrazul cu vârfurile degetelor. Îşi dădu seama că nu îi mai văzuse până atunci părul nelegat. Chiar şi în noapte nunţii lor, îl purtase într-o coadă lungă, împletită strâns. Dacă şi-ar fi dat silinţa să desfacă acea coadă, să afle ce se ascundea sub împletitura aceea, cât de diferită ar fi putut fi viaţa lor!

– Mi-am dat seama că oamenii din Haverhythe vor începe să intre la bănuieli dacă nu petrecem mai mult timp unul în compania celui-lalt, dacă nu ne arătăm unul altuia un pic de... afecţiune, murmură el, coborându-şi gura până la un centimetru de gura ei. La urma urmei, am fost despărţiţi vreme de trei ani lungi.

Orice urmă de căldură pe care o avuseseră cuvintele lui dispăru rapid, îngheţată de privirea de oţel din ochii lui Sarah. Dacă David Brice l-ar fi privit astfel pe acel câmp, probabil s-ar fi întors şi ar fi luat-o la goană.

– Oamenii din Haverhythe sunt fie încă la cârciumă, fie în pat. Sunt foarte sigură că vor pierde această demonstraţie. Aruncă o privire peste umăr, către sat, ca şi cum căuta confirmarea afirmaţiei sale. În orice caz, sunt surprinsă de faptul că îţi pasă de ceea ce cred ei.

– Nu îmi pasă.

Cu apăsarea palmei, îi înclină chipul în aşa fel încât ea să nu îi poată evita privirea.

– Dar ţie da. Ai prefera ca prietenii tăi să privească reuniunea noastră ca pe o poveste ori o melodramă?

– Ceea ce îşi imaginează ei va depinde cel puţin la fel de mult de rolul pe care îl vei juca: eroul sau personajul negativ, îi aruncă ea înapoi. Noapte bună, milord!

Eliberându-se din îmbrăţişarea lui, se întoarse şi plecă de-a lungul cheiului, rochia ei udă lipindu-i-se de picioarele lungi şi zvelte.

Capitolul 8

–Soţul dumitale va lua copilul, desigur.

Pierdută în gândurile despre durerea de cap a lui Abby Norris, durerile paralizante din încheieturile Marthei Potts şi schimbarea sumbră a vremii pe care o astfel de boală o prevestea, Sarah aproape se poticni auzindu-l pe paroh rostind cu voce tare temerile ei. Domnul Norris se opri din drumul lor către naosul Bisericii Tuturor Sfinţilor şi făcu un gest spre strana ocupată de obicei de Sarah şi de doamna Potts, unde se afla acum o pereche de umeri largi, îmbrăcaţi în material bleumarin de foarte bună calitate.

Ca la un semn, St. John se întoarse şi îi dărui un zâmbet enigmatic.

Şi când te gândeşti că ea îşi imaginase că Ziua Domnului avea să îi ofere un mic răgaz.

–Au, mamă!

Clarissa încercă să îndepărteze degetele lui Sarah, care se afundaseră adânc în micul ei braţ.

„Poate", se rugă Sarah în timp ce se îndreptau către soţul ei, „Clarissa va refuza să meargă cu un străin." Dar o astfel de speranţă fu spulberată când St. John bătu cu palma în banca şlefuită de lemn de lângă el, iar Clarissa luă loc bucuroasă.

–Mama cântă, explică ea, iar St. John încuviinţă din cap.

–Da, ştiu. Mă întristează să aud că doamna Norris s-a îmbolnăvit, desigur, dar abia aştept să aud contribuţia soţiei mele la sfânta slujbă din dimineaţa aceasta, domnule Norris.

–Doamna Fairfax este întotdeauna gata să dea o mână de ajutor, o lăudă domnul Norris, grăbind-o pe Sarah către altar, unde era instalată orga.

În timp ce se aşeza la vechiul instrument, Sarah aruncă o privire înapoi, către stranã. Clarissa se căţărase în poala lui St. John şi îşi făcea de lucru cu nasturii lucioşi ai vestei acestuia. El îşi trecu mâna peste claia de bucle castanii-aurii ale Clarissei şi ridică privirea către Sarah, cu o expresie indescifrabilă.

Acesta se întoarse iute cu faţa către orgă şi îşi concentră atenţia asupra muzicii, dar de-a lungul întregii slujbe putu să simtă ochii lui aţintiţi asupra ei, studiind-o cu o atenţie pe care nici un imn nu o evocase vreodată. Îşi aminti privirea lui arzător de pătrunzătoare din noaptea trecută, felul în care braţele lui puternice se înfăşurase-ră în jurul ei, şoapta respiraţiei lui pe buzele ei când el se apropiase pentru un sărut.

Pulsul îi sări la amintirea acesta, iar degetele i se împiedicară deasupra clapelor. *Nesăbuită, nesăbuită, nesăbuită.*

Orice dorea el... nu era ea. Şi ceea ce îi trebuia ei nu era el.

Îşi târî gândurile încăpăţânate înapoi, către slujbă şi cântă până când notele orgii, care sunau altfel acum, îi spuseră că biserica era aproape goală.

Când, în sfârşit, îndrăzni să se întoarcă, St. John şi Clarissa erau de negăsit.

Auzind în urechi doar ecoul vorbelor fatidice ale domnului Norris, ieşi în grabă din biserică, nepăsătoare la saluturile vecinilor săi, străduindu-se să găsească un copil mic în mulţime. Stânjenită cel puţin la fel de mult de propria nelinişte ca de soarele orbitor din miezul zilei, Sarah îi descoperi în cele din urmă pe soţul şi pe fiica ei stând cu familia Thomas pe cărare, la câţiva metri mai jos.

– Mamă! strigă Clarissa, ridicând o colecţie pestriţă de flori sălbatice într-un pumn murdar, în timp ce micul Bertie Thomas căuta în apropiere o comoară asemănătoare.

St. John se întoarse, apoi se dădu un pas în spate, pentru a-i face loc când ea se apropie grăbit de ei.

– Încântător ca de obicei, doamnă F., spuse cu entuziasm Nan Thomas. Nu-i aşa, Bert?

Bert încuviinţă din cap.

– Nu-i un lucru creştinesc să-i doreşti migrene doamnei Norris, dar este o plăcere să vă ascultăm cântând, doamnă.

– Da, doamnă Fairfax, într-adevăr. O plăcere, repetă St. John, în mod limpede amuzat de alegerea cuvintelor celuilalt bărbat.

– Mulţumesc. Este o onoare să îi pot fi de ajutor domnului Norris, răspunse Sarah când parohul se alătură micului lor grup.

– Doamnă Thomas, cred că eraţi pe cale să îmi explicaţi cum aţi ajuns să o cunoaşteţi pe soţia mea, spuse după o clipă St. John.

Bert izbucni în râs.

– Toată lumea cunoaşte pe toată lumea în Haverhythe, locotenente Fairfax.

Locotenent Fairfax? Sarah reuşi ca prin minune să nu pufnească.

– Doamna Potts este mama mea, explică Nan. Şi doamna F. aici de faţă i-a salvat viaţa – de fapt, ne-a salvat pe toţi.

– Chiar aşa?

O sprânceană blond-închis ţâşni în sus.

– Mai degrabă, cred că a fost invers, insistă Sarah, rugând-o tăcut pe Nan Thomas să vorbească despre altceva.

Dar dacă Nan primise mesajul, nu avu prea mare importanţă, pentru că Bert luă iute cuvântul:

– Sunteţi prea modestă, doamnă F. Ştiţi, spuse tânărul pescar, întorcându-se către St. John, eram rănit rău, nu puteam munci.

Îşi întinse mâinile cărnoase în faţa lui şi le cercetă o clipă, ca şi cum reflecta asupra trădării lor.

– Iar Nan aici de faţă, ei bine...

Se opri, iar Nan îşi trecu o palmă aspră de muncă peste abdomenul care începuse să se rotunjească din nou.

– Înţeleg, zise moale St. John, ca şi cum astfel de detalii făceau parte dintr-o conversaţie civilizată.

În schimb, chipul lui Edmund Norris se coloră într-o nuanţă de roz.

– Avusesem grijă de doamna Potts şi de propria mea mamă, desigur. Dar vremurile au devenit grele. Foarte grele. Bert făcu semn cu degetul mare spre Haverty Court. Administratorul Excelenţei Sale a ameninţat că o dă afară din Primrose Cottage pe doamna Potts dacă nu putea plăti chiria. Asta a făcut-o să înceapă din nou să meargă pe chei, cum făcea după ce se înecase tatăl lui Nan.

– Atunci, a venit doamna F. şi a întrebat dacă mama dorea să ia pe cineva în chirie, interveni Nan. Dacă nu ar fi fost ea, cred că mama ar zăcea pe fundul golfului.

Sarah îl simţi pe St. John întorcându-se să o privească.

– Chiar aşa?

Sarah nu prea putea să nege. După ce înfruntase criticile satului preţ de câteva săptămâni, descurcându-se cu cele câteva monede pe care se întâmplase să le aibă în săculeţul ei când părăsise Londra şi începând să bănuiască propria sa „boală interesantă", Sarah

petrecuse nu doar câteva nopți tentată să o însoțească acolo pe Nebuna Martha.

În schimb, i se alăturase la Primrose Cottage.

– Prostii, Nan, obiectă Sarah. Dacă mama ta ar fi fost atât de disperată, micul meu obol nu ar fi putut-o salva. A fost, pur și simplu, amabilă și destul de generoasă încât să mă primească.

– Sunteți prea modestă, doamnă Fairfax – mai ales având în vedere ceea ce s-a întâmplat după aceea.

– Și ce anume s-a întâmplat? întrebă St. John, întorcându-se către paroh.

– Când a văzut situația familiei Thomas și și-a dat seama că, din nefericire, aceștia erau departe de a fi singurii aflați la ananghie, i-a explicat acesta lui St. John clătinând melancolic din cap, a încercat să pună bazele unui soi de pensie pentru bărbați și familiile lor. Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor.

– Serios, cred că doamna Norris meritā..., încercă Sarah să obiecteze, dar vorbele ei nu fură băgate în seamă.

– L-a pus pe paroh să înceapă o colectă, spuse Nan, minimizându-și propria contribuție. Și le-a făcut pe femeile din sat să strângă de ici și colo – haine vechi ori pește sărat – pentru cei care aveau nevoie.

– Vai, ba chiar i-a hărțuit pe cei de la Haverty Court! exclamă Bert. A făcut tot ce se putea, mai puțin să fure, ca să vadă realizat fondul acela.

Sarah privi cum ochii lui St. John se măriră când fu pomenit furtul.

– Chiar așa? se miră el. Ei bine, doamna Fairfax a fost întotdeauna remarcabil de descurcăreață.

– Și, desigur, mai este și festivalul, adăugă Nan. Nu trebuie să uităm de asta.

St. John se uită la Sarah.

– A, da. Festivalul. Veniturile obținute mergând către... ăă...

– Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor, zise brusc Sarah. Dacă nu va ploua, le aminti ea tuturor, aruncând o privire prudentă către cerul albastru, lipsit de nori. Vino, Clarissa. Este timpul să mergem. Florile acelea sunt pentru doamna Potts?

După protestele nelipsite din partea copiilor și urările de bine voioase din partea adulților, Sarah se întoarse, în sfârșit, către strada

pietruită. Strângând în mâini un buchet de buruieni plin de praf, Clarissa se avântă câțiva pași mai în față.

– De ce nu mi-ai spus? întrebă St. John, trăgând mâna lui Sarah pe după brațul său.

Sarah tânjea să se retragă, însă, în schimb, îi salută cu o aplecare a capului pe copiii familiei Mackey când trecură pe lângă ei.

– Ce să îți spun?

– Despre doamna Potts... despre Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor... despre festival. Prea modestă, poate?

Ea zâmbi, dar ochii îi erau așchii de gheață.

– Acum, ar trebui să presupun că ai furat acel colier și apoi ai luat banii mamei mele pentru un scop nobil, nu pentru unul abject? Ți-ai închipuit că ești un fel de Lady Robin Hood?

– Lady Estley ți-a spus că mi-a trimis bani, iar eu nu voi nega faptul că i-am primit. Dar neg cu vehemență că i-am cerut ori că m-am așteptat să-i primesc. Sarah vorbi într-o șoaptă aprinsă, pentru că știa prea bine cât de mult iubeau cei din Haverhythe bârfa, iar strada din jurul lor era plină de oameni. Cum aș fi putut? Nu am nimic din ceea ce își dorește ea – nimic din ceea ce își dorește cineva.

– Mă veți ierta, doamnă, dacă exprim o mică îndoială în legătură cu lucrul acesta.

– Prea puțin contează pentru mine dacă mă crezi, minți ea. În orice caz, am folosit banii ei pentru un scop bun. Am înființat Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor.

Dezvăluirea aceasta reuși să îl surprindă și să îl reducă la tăcere, însă doar pentru o clipă.

– Dacă îți imaginezi că faptele tale bune de aici sunt cumva o ispășire pentru nelegiuirile tale...

– *Nelegiuiri*, milord? De ce nelegiuiri mă acuzi? întrebă ea.

– Cred că știi care îți sunt nelegiuirile, milady, insistă el moale, aruncând o privire către Clarissa și apoi din nou către ea. Ai fost prinsă într-o poziție compromițătoare cu un alt bărbat. În același timp, o neprețuită moștenire de familie a dispărut. Apoi, te-ai hotărât să fugi, în loc să stai și să îți susții nevinovăția...

– Dar am făcut-o.

Pașii lui se opriră.

– Poftim?

– Mi-am susținut nevinovăția. În noaptea în care am fost acuzată întâia oară. Dar se pare că nu m-ai auzit. Ori nu m-ai crezut. Își mută privirea. Ce speranță mai am să mă creadă cineva acum?

– Extrem de mică, fu el de acord, cu o urmă de nesiguranță în glas. Nu poți nega faptul că pari vinovată.

Ea se strădui să nu tresară sub intensitatea neașteptată a privirii lui.

– Aparențele pot înșela, milord.

El își înclină capul, ca și cum cugeta asupra răspunsului ei.

– Într-adevăr, pot, doamnă Fairfax. Într-adevăr, pot.

Dar, înainte să apuce să mai spună ceva, Clarissa îi apucă mâna liberă:

– Joacă măgar.

După ce Sarah își retrase mănușa deseori cârpită de pe mâneca lui elegant croită, el se aplecă să o ia în brațe pe Clarissa, ridicând-o pe umeri. La cererea cu țipete ascuțite a copilei, el tropăi pe caldarâm ca un măgăruș, strigând vorbe de binețe către jumătate din sat în timp ce înaintau, câștigând zâmbete din partea tuturor celor pe lângă care trecură și ajungând la capătul străzii răsuflând din greu.

Așadar, el se hotărâse să facă pe eroul fermecător în fața celor din sat, nu-i așa? Păi, atunci, să învețe ce se cerea din partea unui astfel de rol. Ea se putea asigura că nu avea să fie doar o joacă de copil.

Sarah îi ajunse din urmă pe pragul de la Primrose Cottage și își așeză o mână pe brațul lui, oprindu-l.

– Vino să mă vezi mâine, pe chei. La ora nouă fix.

– În regulă, fu el de acord, sprâncenele ridicându-i-se din nou. O altă întâlnire sub lumina lunii?

– Dimineață la ora nouă fix, răspunse ea, arcuindu-și buzele într-un surâs. Vino pregătit de muncă, milord.

Sarah sosi devreme pe chei în dimineața următoare și îi întâmpină pe doamna Norris și pe cei câțiva oameni care fuseseră de acord să le ajute să facă pregătiri pentru festivalul de Sfântul Mihail. Colin Mackey își trimisese fata și pe fiul său cel mai mare. Domnul Gaffard se afla acolo, lăsând prăvălia în seama doamnei Gaffard. Frații Rostrum – Clovis și Hubert, doi pescari aduși de spinare, prea bătrâni să mai iasă pe mare – stăteau unul lângă altul; după trei ani, Sarah încă nu era sigură care era care. Aceștia, alături de câțiva copii

împrăștiați peste tot și care erau nerăbdători să ajute, dar care erau prea tineri să o poată face cu adevărat, constituiau armata pe care o adunase.

St. John nu se zărea nicăieri.

Aparent, chiar și un pat mizerabil de la Blue Herring era mai atractiv de dimineață decât o zi de muncă grea și, cel mai probabil, nerăsplătită – genul la care un erou s-ar fi înhămat oricum. Se aștep-tase să fie un pic mai dificil să dezvăluie în fața satului adevăratul lui fel de a fi.

– Abby, draga mea, te simți mai bine?

Sarah merse imediat lângă prietena ei și o luă de mână.

– Mult mai bine, răspunse Abigail, deși zâmbetul îi fu slab, iar ochii săi căprui aveau pleoapele grele.

– Ei bine, spuse Sarah, strângând degetele lui Abby și aruncând o privire către cer, va trebui să ne rugăm ca furtuna să treacă până joi.

– La ce furtună te referi, draga mea? întrebă inocentă Abby.

Sarah se gândi la toate furtunile care se abătuseră asupra ei și își dori doar să fi putut spune care era cea mai amenințătoare.

– Strângeți-vă în jur, oameni buni, strigă bătând din palme. Și vă mulțumesc mult că ați acceptat să dați o mână de ajutor. Domnul Norris s-a asigurat că fiecare parohie pe o rază de treizeci de kilo-metri află de micul nostru festival, așa că trebuie să ne pregătim de oaspeți. Planul este să avem tarabe pentru bazar amenajate aici, de-a lungul cheilor, spuse ea, făcând semn deasupra ei, iar aici, jos, seara, se va dansa sub stele.

Era neobișnuit – și foarte posibil festivalul avea să fie distrus dacă vremea rea venea dinspre mare. Dar zona largă a cheiului, acolo unde mărfurile de pe vase erau încărcate în sănii și urcate pe drum, era cea mai largă zonă deschisă din sat, neexistând săli de bal.

– Copiii pot începe prin a mătura pietrele și pot aranja totul la loc. Iar dacă bărbații...

– Ho! răsună vocea lui Gerald Beals pe deasupra caldarâmului.

Sarah se întoarse și îl văzu conducând unul din cei doi măgăruși care trăgeau o sanie încărcată cu cherestea de la un grajd vechi de la Haverty Court, care fusese distrus de o furtună.

– Iată lemnele pentru tarabe, doamnă F.

Ridicând o mână ca să își protejeze ochii de soare, ea își dădu sea-ma că cel de-al doilea măgăruș era condus de St. John. Acesta era

îmbrăcat pentru muncă, aşa cum îi spusese ea – sau, cel puţin, cât de bine putea să o facă un om de rangul lui. Peste cămaşa apretată albă şi pantalonii din piele de căprioară îşi pusese un şorţ dintr-un material greu, împrumutat, probabil, de la domnul Beals. Briza uşoară dinspre apă îi vălurea cămaşa şi îi dezvăluia lăţimea umerilor de dedesubt. Aruncând unuia dintre băieţei frâul măgăruşului, îşi scoase o mănuşă ca să îşi treacă o mână peste capul descoperit, dându-şi pe după urechi părul auriu. Apoi, se îndreptă către ea, tot numai ochi albaştri şi zâmbet orbitor.

– Doamnă Norris, strigă, întinzând o mână către soţia parohului. Pe cale să vă reveniţi, sper?

Abby se fâstâci.

– Vai, da, mulţumesc, locotenente Fairfax.

– Iertaţi-mă că am întârziat, doamnă, spuse St. John, întorcându-şi farmecele asupra lui Sarah. Beals mi-a cerut o mână de ajutor.

– Desigur.

Sarah încuviinţă din cap, aruncându-i domnului Beals ceva ce putea trece drept zâmbet, spera ea.

– Odată ce terminaţi de descărcat lemnul, îi puteţi ajuta pe fraţii Rostrum şi pe tânărul Colin să construiască tarabele. Ştii cum se bate un cui, nu-i aşa? întrebă ea dulceag.

Zâmbetul lui se schimbă uşor, dar nu îi părăsi chipul.

– Cred, Sarah, murmură el, destul de încet încât doar ea să îl poată auzi, că ai fi uimită să afli ce am învăţat în ultimii trei ani.

Din fericire, unul dintre băieţei alese exact momentul acela să tragă de fustele ei.

– Vin, strigă ea şi, în câteva momente, fu înconjurată de o avalanşă de activităţi, arătând copiilor cum să măture nisipul în aşa fel încât să nu le zboare în faţă şi aruncând priviri furişe către bărbaţi, care îşi vedeau de treburi.

St. John nu aştepta instrucţiuni, ci se arunca în luptă, oferind sugestii pe care ceilalţi bărbaţi păreau să le găsească valoroase; până când soarele se ridică sus pe cer, prima tarabă era în picioare, iar St. John se evidenţie ca fiind căpetenia tâmplarilor.

La amiază, mulţimea aproape se dublase; femeile satului, terminându-şi treburile casnice, îşi luaseră copiii şi coborâseră pe chei pentru a se alătura celor care munceau. Fanny Kittery stătea deoparte, sub umbra modestă a unei delicate umbrele de soare,

încruntându-se la o fată nu cu mult mai în vârstă decât Clarissa, care tocmai măturase o grămadă de bălegar uscat peste picioarele ei.

Simțind să buzele i se arcuiesc într-un zâmbet, Sarah își întoarse capul, pentru a evita să fie văzută, și o descoperi pe Emily Dawlish stând alături de ea, privindu-i pe bărbații care munceau.

– Am coborât doar ca să vă spun că rochia dumneavoastră va fi gata până miercuri, la ora ceaiului, declară Emily, cu ochii ațintiți tot timpul asupra bărbaților.

– Vai, Emily, probabil te istovești muncind! Serios, nu era nevoie.

Dar Emily îi blocă protestele cu o clătinare a capului.

– Nu-i nimic, doamnă F. Și nu vă costă nimic, adăugă ea, dându-i un ghiont cu cotul.

– Cum...?

Emily își fixă ochii strălucitori asupra chipului lui Sarah.

– Bărbatul dumneavoastră a trecut pe la noi, dorind câteva lucruri făcute grabnic. A zis că a uitat să își ia cu el un schimb de cămăși.

Uitase? Mai degrabă, nu plănuise să stea destul de mult timp încât să aibă nevoie de așa ceva.

– I-am spus că va trebui să iau material de la prăvălia lui Gaffard, continuă Emily. Nu a avut nimic de obiectat, așa că am adăugat muselina pentru rochie pe nota lui de plată. M-am gândit că nu prea știu bărbații despre costul unor asemenea lucruri.

Sarah nu avea nici un ban în plus de cheltuială pentru astfel de frivolități. Se simți sfâșiată între dorința de a protesta față de o asemenea înșelătorie și o anumită bucurie provocată de istețimea fetei. Înainte să se poată hotărî pe care să o exprime mai întâi, Emily își întoarse din nou privirea către bărbații care munceau și oftă.

– Dumnezeule, doamnă. Se zvonește că îl tratați cu răceală, dar chiar nu pricep cum puteți!

Nu se putea nega faptul că St. John arăta bine. Iar Sarah nu își putu suprima o mică tresărire de mândrie la gândul că era puțin probabil ca vreo altă lady dintre cele pe care le cunoștea el – și aici intra și Eliza Harrington – să îl fi văzut arătând astfel. Hainele de gentleman, mânecile cu tiv de dantelă și haina strâns croită dispăruseră. În locul lor era o cămașă udă de transpirație, dintr-un bumbac fin ce se lipea de mușchii spatelui său ca o a doua piele. Sarah nu știuse că munca fizică putea face un bărbat atât de atrăgător. Dar, pe de altă

parte, Sarah nu știa nici un alt muncitor care să arate atât de bine ca St. John.

Privindu-l în timp ce muncea, aproape că putea da uitării faptul că el intenționa să o vadă plătind scump pentru nelegiuiri pe care ea nu le comisese.

Sosirea doamnei Potts, care aducea două coșuri mari cu mâncare, îi salvă gândurile de la pericolul unei turnuri atât de sentimentale. Clarissa țâșni înainte și înapoi ca o pasăre colibri. Muncitorii tineri și bătrâni se năpustiră asupra mâncării și, nu după multă vreme, domnul Mackey își făcu apariția, rostogolind înaintea lui un butoiaș cu bere.

– M-am gândit că poate vi s-a făcut sete, zise, cu cea mai morocănoasă voce a lui.

Sarah aproape că îl îmbrățișă.

În vreme ce mica adunare mâncă, bău și discută, Sarah se uită la tot ce reușiseră să facă în doar câteva ore. Pietrele de pe chei și scările fuseseră măturate și ceea ce de dimineață fusese cherestea aruncată era acum un rând de tarabe frumoase. Doamna Gaffard adusese un cupon de material în dungi și îl agăță festiv de prima tarabă, apoi de o alta, înainte de a se da în spate ca să vadă cum arătau. Undeva mai departe, pe chei, fata familiei Mackey îi adunase pe copiii mai mici, inclusiv pe Clarissa, și îi amuza cu povestioare și jocuri, pentru a-i împiedica să stea în calea adulților.

Înconjurată de succesele ei, Sarah nu își dădu seama că nu mai era singură până când o umbră îi coborî pe umăr.

– Îți admiri imperiul? se auzi din spatele ei vocea lui St. John.

– Sunt mulțumită, da, recunoscu ea, întorcându-se ușor, dar nu destul cât să ajungă față în față cu el. A mers totul bine. Acum, dacă vremea rămâne frumoasă și vin destui oameni, voi considera că este un succes.

– Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor pare o cauză vrednică de laudă, și doresc să iasă bine. Făcu o pauză. Însă nu mă pot împiedica să nu mă întreb cum a ajuns povara aceasta pe umerii tăi.

Ea ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– *Povară*, milord? Nu aș numi-o astfel.

– Dar familia de la Haverty Court...?

– Uneori, moșierii nu reușesc să își facă datoria față de satele care le sunt încredințate, răspunse ea, aruncându-i o privire piezișă.

Marchizul vorbise cu mult drag despre Lynscombe, proprietatea familiei Sutliffe, dar Sarah nu o văzuse niciodată. St. John nu putea suporta să fie închis în Hampshire, îi mărturisise Lady Estley.

– Uneori, moșierilor le lipsesc mijloacele pentru a aduce îmbunătățirile necesare.

Știa foarte bine motivul pentru care St. John se însurase cu ea, exact la fel cum știa că nu își imaginase nota de autoapărare din glasul lui. Riscând să arunce o privire în direcția lui, zări înclinarea încăpățânată a bărbiei lui. În momentul acela, arăta remarcabil de mult ca fiica lui, iar asemănarea aproape că o făcu să zâmbească.

Dar se abținu.

– Cheltuirea banilor nu este singura modalitate prin care cineva să își îndeplinească responsabilitățile, milord. Uneori, un strop de preocupare reală față de oamenii în cauză va dezvălui alte feluri de a-i ajuta. Își aruncă privirea asupra micii comunități adunate în jurul ei. În orice caz, acum nu se află nimeni din familie la Haverty Court. L-am întâlnit o dată pe bătrânul conte, dar sănătatea îi este șubredă. Își petrece tot timpul în Londra, unde poate fi aproape de medicii săi. I-am scris anul trecut despre acest festival. Șase luni mai târziu, secretarul său a trimis vorbă că mă pot ocupa, cu binecuvântarea lui.

– Ar trebui să fie recunoscător, răspunse St. John, cu ochi ațintiți asupra copiilor care se jucau de-a lungul cheiului. Iar fiul lui nu...?

– Se aud zvonuri despre fii care nu prea se gândesc la oamenii și la locurile care le vor aduce adevărata moștenire, din păcate.

Cum se descurcau oamenii din Lynscombe prin comparație cu cei din Haverhythe? Se îndoia că avea să afle vreodată.

Îl simți mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, ca și cum vorbele ei reușiseră să îl facă să se simtă inconfortabil.

– Se poate spera că astfel de fii învață din greșeli.

– Într-adevăr, se poate spera, fu ea de acord. Dar Lord Haverty nu are nici un fiu. De fapt, nici un copil. Când va sosi vremea, nepotul său îl va moșteni.

– Și ce fel de om este?

– Nu aș putea spune.

Rămaseră în tăcere pentru un moment îndelung. Pielea de pe spinare o înțepă când căldura care radia din trupul lui pătrunse prin materialul rochiei ei. Dar nu avea să se îndepărteze și să îi dea satisfacția de-a afla cât o afecta prezența lui.

– Beals mi-a spus că joi seara va avea loc un dans, zise el în cele din urmă.

Sarah încuviință din cap.

– O idee minunată. Și unde va avea loc?

– Chiar aici, unde stăm acum. Muzicanții vor sta acolo, adăugă ea, indicând cu o fluturare a mâinii treptele late care duceau la chei. Mă gândisem să folosesc sala de bal de la Haverty Court, dar, din păcate, nu a fost să fie.

– Este mai bine așa, cred.

Nu se putu împiedica să nu se uite la el atunci, bănuind că râdea de ideea ei. Dar expresia lui era sinceră.

– Oamenii din sat nu s-ar simți în largul lor acolo. Vei dori ca ei să se bucure după toată munca depusă.

– Desigur, aprobă ea.

– Cred însă că ar trebui încercat mai înainte.

– Poftim?

Simți cum degetele lui alunecară în jos pe brațul ei și îi prinseră mâna, în timp ce el veni în fața ei și făcu o plecăciune.

– Ringul tău de dans. Ar trebui testat.

Și, înainte ca ea să apuce să protesteze – înainte să apuce să răspundă în vreun fel –, el o luă la un dans țărănesc vesel, răsucind-o pe caldarâm printre vecinii ei, care începură curând să bată din palme, ca să îi acompanieze.

În ciuda suprafeței denivelate și a ghetelor grele, St. John se mișcă pe ring cu încredere grațioasă și o trase fără efort după el. Panglicile bonetei ei zburară pe lângă bărbia ei ca niște fluturi negri, iar vârfurile degetelor începură să o furnice acolo unde acestea se odihneau pe mâinile lui puternice, înăsprite de muncă – piele pe piele, foarte deosebit de o sală de bal obișnuită. Orice clișeu pe care îl auzise vreodată despre dans păru să devină dintr-odată un adevăr profund. Chiar se simți mai ușoară decât aerul.

– Tocmai mi-am dat seama că locul acesta are un alt avantaj.

– Care este acela? întrebă ea, respirând întretăiat.

– Te-am ascultat cântând atât de frumos ieri.

Sarah acceptă complimentul cu o ușoare aplecare a capului, întrebându-se unde avea să ducă asta.

– Dar locul acesta minunat cere instrumente mai ușor de cărat, așa că nu se va aștepta din partea ta să asiguri acompaniamentul

serii. Se dădu înapoi cu un zâmbet, iar ea îi imită mișcarea. În schimb, vei dansa. Cu mine, insistă el, trăgând-o din nou aproape.

Clătinând din cap, se strecură pe sub brațul lui.

– Nu pot dansa doar cu tine.

– Te aștepți ca regulile dintr-o sală de bal să fie observate sub cerul liber?

Acum se aflau spate în spate, așa că ea nu îi putu vedea ochii. Se simți în siguranță să îi dea un răspuns care să îl necăjească:

– Intenționez să socializez așa cum se cuvine. Dacă te vei uita mai cu atenție, vei descoperi că am carnețelul de dans pe jumătate plin.

– Mai vedem noi, spuse el în timp ce o răsuci și începu din nou să danseze.

De fapt, ea se aștepta să nu danseze deloc. Se aștepta să stea pe margini, alături de văduve și de femeile în vârstă, privindu-i pe ceilalți cum se distrau.

Poate că, în felul acesta, sosirea lui St. John aducea o mică păsuire.

Peste tot în jurul lor, începură și alții să danseze. Domnul Gaffard se înclină în fața doamnei Potts, în vreme ce domnul Beals luă mâna lui Emily Dawlish și o conduse într-o zbenguială fără suflare de-a lungul debarcaderului. Copiii mai mari li se alăturară cu voioșie neștiutoare, inventând pași care să le convină. Scandalizată, doamna Kittery își lăsă umbrela de soare să cadă într-o parte, iar buzele i se încrețiră în semn de dezaprobare.

Sarah își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

În ochii lui St. John păru să strălucească ceea ce ea nu putu să descrie decât ca fiind aprobare.

– Este posibil să nu fi dansat niciodată înainte, Sarah?

Instantaneu, fu târâtă înapoi la noaptea balului lor de nuntă. Muzicienii de pe podium acordându-și instrumentele, gata să înceapă. Lady Estley agitată toată din cauza lui St. John, care trebuia să înceapă dansul cu proaspăta mireasă, dar nu se zărea nicăieri. Propria ei nerăbdare – și, după cum se dovedise mai târziu, nesăbuință – o făcuse să se ofere să îl caute.

Îl găsise, desigur. Cu Eliza.

Sarah se împiedică și, deși St. John ar fi putut-o ajuta să își revină după acea gafă, ea păru să nu se poată mișca. Oprirea lor abruptă puse capăt dansului spontan. Hohote nervoase de râs se auziră din

partea bărbaților, iar femeile își ridicară jenate mâinile pentru a-și netezi părul. Fu ca și cum un nor acoperise deodată soarele.

– Sarah? întrebă cu glas mieros St. John, punându-i un deget sub bărbie pentru a i-o ridica.

Dar ea nu voia să îl privească în ochi. Cum de putuse să își lase garda jos, chiar și doar pentru o clipă?

Atunci, strigătul a ceea ce păreau pescărușii umplu aerul, iar Sarah aruncă o privire către marginea cheiului. Toți copiii mici stăteau în picioare ori în genunchi la marginea care dădea spre sat. Făcu un pas în față pentru a-i mustra, când o văzu pe Georgina Mackey arătând cu degetul în jos și țipând. Și, în acel moment îngrozitor, pământul pur și simplu încetă să se învârtă și se opri brusc.

Silueta unui copil plutea în apele limpezi ale portului. Iar vântul aduse în sfârșit la urechile lui Sarah strigătele Georginei:

– Clarissa! *Clarissa!*

Capitolul 9

Fără să îi pese de faptul că nu știa să înoate, Sarah se avântă în apă. Mâinile puternice ale lui St. John o traseră înapoi. Acesta se oprise doar cât să își scoată ghetele, și acum trecu în fugă pe lângă ea în valurile puțin adânci. Ea privi neajutorată cum el înaintă până când apa îi ajunse la talie și apoi se aruncă înainte, mișcările lui puternice ducându-l până la silueta îndepărtată a Clarissei, care era acum doar o mică grămadă de cârpe trase către mare de valurile care se retrăgeau.

Când ajunse la ea, din mulțime se ridică un strigăt, deși Sarah nu îi mai putea vedea nici pe bărbat, nici pe copilă. Era răscolită de gânduri, temându-se de ce era mai rău. Câtă apă înghițise Clarissa? Se lovise la cap de unul dintre stâlpii uriași care susțineau cheiul în adâncuri, sub suprafața apei? Oare lovitura în sine îi frânsese gâtul? Sarah se prăbuși în genunchi în valuri și începu să se roage.

Împiedicat de greutatea copilei și de rochia ei udă și, fără îndoială, obosit din cauza efortului nebunesc de a ajunge la ea, St. John înota acum mai încet. Pentru câteva clipe fără sfârșit, păru că nu avea să fie capabil să convingă oceanul să renunțe la premiul său. Dar, după ceea ce părură ore și fură, probabil, doar câteva minute, trupul lui răzbătu peste suprafața apei ca Poseidon ieșind din mare, și John începu să meargă către ei, purtând-o pe Clarissa cu fața în jos, spri-jinită pe un umăr. Frații Rostrum se grăbiră să îl ajute și, împreună, așezară povara udă pe nisipul încălzit de soare de pe mal. St. John îi ridică mâinile deasupra capului, o rostogoli pe o parte și apoi din nou pe spate, îi apăsă pieptul micuț de câteva ori și apoi își puse urechea în dreptul inimii ei și ascultă.

Sarah se abținu cumva de-a lungul acelei serii de mișcări înainte de a-l împinge la o parte cu umărul, cu o putere care o uimi chiar și pe ea, și de a se arunca peste fiica ei. Atât de palidă și de rece! Apăsă degete tremurânde pe buzele vinețiii ale Clarissei. Orice, numai să o audă din nou cerând o poveste ori o lingură

plină cu gem. Cum de putuse vreodată să îi refuze niște rugăminți atât de neînsemnate?

–Vai, Rissa, Rissa, murmură ea, șoptind cuvinte într-o limbă de mult uitată, cunoscută doar de mame, acoperind silueta nemișcată a copilei sale cu trupul ei, ca pentru a o proteja de privirea nemiloasă a lumii. Undeva în apropiere se afla doamna Kittery, fără îndoială mormăind în barbie că tot ce se petrecuse era o binecuvântare deghizată.

Sarah simți din nou mâini care o trăgeau și își înfipse degetele în nisip, chinuindu-se să își țină copila în brațe.

– Sarah. Glasul lui St. John; mâinile lui St. John, trăgând-o neîncetat deoparte. Sarah! Mai tăios, mai poruncitor. O scuturare de umeri care o făcu să îi clănțăne dinții. Ascultă-mă. Fetița respiră, Sarah. Lasă-i spațiu. Las-o să respire.

Și, dintr-odată, Sarah o putu auzi: o respirație bolborosită, genul care peste un moment lăsă locul unei tuse cu stropi, și apoi copila vărsă o cantitate uriașă de apă sărată, de două ori, după care se prăbuși pe spate pe nisip, gemând.

– Mamă?

Buzele Clarissei se mișcară să formeze cuvântul, deși Sarah nu auzi nici un sunet din cauza bubuitului propriei inimi.

– Da, drăguțo. Mama este aici. Chiar aici.

Clarissa vărsă din nou. Pleoapele îi fluturară, dar nu se deschiseră.

– Mai bine îl aduceți pe Kittery, strigă cineva.

– Și pe reverendul Norris, adăugă o altă voce.

– Nu. Vai, nu, vă rog, imploră Sarah, deși nu era sigură pe cine. Vreau să o duc acasă.

Brațele vânjoase ale domnului Beals apărură când bărbatul se aplecă să o ridice, dar apoi o altă umbră căzu pe nisip.

– O iau eu, declară St. John. Dați-mi-o mie.

Primrose Cottage se afla la o aruncătură de băț, dar, din partea aceasta a plajei, însemna să urce niște trepte șubrede abrupte. Sarah îl urmă pe St. John, care le urcă în grabă, aparent fără efort – și fără ghete, își dădu ea seama văzând picioarele lui ude, protejate doar de șosete. Jumătate dintre locuitorii din Haverhythe erau pe urmele lor, dar ea era conștientă doar de ceea ce se afla în față.

Deși venise pe drumul ocolit, doamna Potts ajunsese înaintea lor, așteptând în prag ca un înger păzitor mânios, îngăduindu-le doar lui St. John, lui Sarah și Clarissei să treacă.

–Găsiți ceva util de făcut, atacă ea, alungându-i cu o fluturare a mâinii pe toți cei care veniseră pe urmele lor.

Ca prin ceață, Sarah își aminti că doamna Potts știa cum era să te simți sub privirea atentă a satului atunci când cineva iubit fusese tras în brațele mării. Odată ajunși în casă, Sarah își înhăță fiica.

–Este... este...?

Clarissa tuși din nou, iar Sarah simți lacrimi de ușurare țâșnindu-i din ochi.

–Se luptă, Sarah, spuse St. John, cu o urmă de nerâbdare în glas. Dar nu este în afara pericolului. Doamnă Potts, aduceți niște prosoape. Scoateți-o din rochia aceasta imediat, ceru în timp ce o duse pe Clarissa în sufragerie și îngenunche, ca să o așeze pe podeaua de lângă cămin. Sarah se prăbuși lângă fiica ei și începu să bâjbâie la nasturii rochiei Clarissei, degetele fiindu-i amorțite din cauza șocului.

De îndată focul se înteți în vatră, St. John se întoarse din nou către Sarah.

–Ai niște săruri mirositoare?

Ea îl privi uluită.

–Niște...? Nu, nu cred, zise, clătinând din cap, înainte de a-și aminti brusc de un lucru din viața ei pe care îl închisese departe cu atât de mult timp în urmă.

–Așteaptă!

Se ridică cu greu și o luă la fugă pe scara ce ducea la camera ei, tivul ei ud lovind fiecare treaptă. Scoțând lanțul și cheia de sub corsaj, deschise cufărul, îi răscoli conținutul și dezgropă o punguță de mult uitată și, dinlăuntrul ei, scoase o sticluță de amoniac.

Se grăbi să se întoarcă în sufragerie și îl găsi pe St. John trecându-și degetele peste membrele Clarissei.

–Nu cred că are vreun os rupt și nu simt nici un cucui. Dar cu siguranță va avea vânătăi după o căzătură ca asta. Acum, hai să vedem dacă putem să o trezim.

De îndată ce Sarah trecu sărurile mirositoare pe sub nasul Clarissei, aceasta începu să tușească și să scuipe cu putere reînnoită. Pleoapele îi fluturară din nou, dar de data asta se deschiseră un pic mai mult, și ochii ei injectați se opriră mai întâi asupra lui St. John.

– Rissa poc în apă, reuși ea să bâiguie înainte ca ochii să i se închidă din nou.

Cu coada ochiului, Sarah o văzu pe doamna Potts prăbușindu-se în balansoar, nepăsătoare față de grămada de haine care-i căzu din brațe pe podea.

– Slavă Domnului, zise femeia.

– Usuc-o, dar cu blândețe, dădu instrucțiuni St. John, ridicându-se. Apoi, înfășoar-o bine și du-o în pat. Kittery ar trebui să fie pe drum.

Sarah își ridică privirea către el. Chiar trecuseră doar trei zile de când îl văzuse prima oară stând acolo și-l blestemase în gând?

– Mulțumesc, șopti. Dar vorbele nu erau de ajuns. Nu aveau niciodată să fie. Mulțumesc.

Când sosi spițerul, St. John ieși din camera înghesuită a Clarissei pe palierul îngust, recunoscător să stea din nou drept. Dorise să audă verdictul celuilalt bărbat, pentru că știa că, în ciuda aparentei îmbunătățiri a stării copilei, era posibil ca aceasta să fi suferit răni semnificative și încă nevăzute de pe urma unei astfel de căzături. Dar mai știa și că, în comparație cu alinarea oferită de Sarah și de doamna Potts, prezența lui era lipsită de importanță.

După un moment, ușa se deschise din nou, și doamna Potts i se alătură, ușurarea descreștindu-i ridurile de pe chip.

– Zice că nu este grav rănită. Este un miracol.

El lăsă să iasă respirația pe care nu fusese conștient că și-o ținea.

– Da. Da, este.

Vorbele părură să atragă întreaga ei atenție asupra lui, pentru întâia oară.

– Milostenie, locotenent Fairfax, spuse ea uimită, folosind rangul pe care el părea să îl fi căpătat recent, fără îndoială, un detaliu adăugat poveștii sale de către un membru binevoitor al satului, care auzise cândva despre răposatul soț al doamnei Potts ca fiind un ofițer. O să te îmbolnăvești de moarte.

El se îndoia de asta. Cu focul arzând în căldura zilei de toamnă, aerul din căsuță era aproape înăbușitor. Dar începea să simtă totuși un oarecare disconfort.

– Voi aduce prosoapele, insistă ea și se grăbi să coboare treptele. Se întoarse într-o clipă și aruncă în brațele lui grămada de rufărie

care zăcuse împrăştiată lângă cămin. Poftim, zise ea, deschizând uşa de pe palier şi făcându-i semn să intre. Scoateţi-vă lucrurile alea ude, iar eu voi vedea dacă nu a mai rămas ceva de la bărbatul meu care să vă ajute până vi se usucă hainele.

Se trezi într-o altă încăpere cu tavanul înclinat, nu cu mult mai largă decât cealaltă şi chiar şi mai îngrămădită din cauza existenţei unui pat, a unui spălător, a unei măsuţe şi a unui cufăr al cărui conţinut era împrăştiat pe podea. În rest, era perfect ordine.

Nu putea să fie altceva decât camera lui Sarah.

Dezbrăcându-se recunoscător de hainele ude leoarcă, ezită o clipă când ajunse la izmene, înainte să le adauge peste grămadă. Se frecă din cap până în picioare cu prosoape aspre, înainte de a-l alege pe cel mai mare ca să şi-l înfăşoare în jurul taliei, şi căută un pieptene prin cameră. Nevăzând nimic pe spălător, se întoarse către masa de lângă pat, pe care nu se aflau decât o lampă şi două volume mici: *Carte de rugăciuni obişnuite* şi o alta, mai subţire, cu legături din piele verde.

O luă pe cea din urmă şi o frunzări absent. Era o antologie de texte literare, nu prea veche, dar, evident, foarte îndrăgită, şi, cum nu văzuse vreo altă carte în casă, îşi imagină că i se acorda foarte multă atenţie. O mână de fragmente, câteva poeme, o gravură sau două – nimic deosebit de bun, dar, cu toate astea, o carte scumpă. Pe prima pagină, cineva scrisese „Pentru dragostea mea" şi semnase inscripţia cu iniţialele E.N.

E.N.? Un fior nedorit de gelozie îi traversă spinarea înainte să îşi dea seama că acea carte aparţinea probabil prietenei lui Sarah, doamna Norris.

Se părea că Sarah fusese nevoită să împrumute chiar şi cele mai nevinovate dintre plăceri.

– Ah!

Lăsă coperta să cadă la locul ei şi, când se întoarse, o văzu pe Sarah stând în pragul uşii. Ochii ei ţâşniră prin încăpere ca pentru a căuta un loc sigur în care să se adăpostească, şi roşeaţa care îi pătă obrajii se întinse către linia părului ei.

– Scuzele mele, zise el. Eram...

– Vă cer iertare, milord, vorbi peste el, coborând capul.

– Ce a spus domnul Kittery? întrebă el, încercând – pe cât era posibil pentru un bărbat aproape gol care se afla în dormitorul soţiei

sale înstrăinate – să readucă aparența unei oarecare normalități în acea situație.

– Este de părere că se va recupera complet. Respirația ei este mult mai puternică și acum ea se odihnește confortabil. Dar, spuse, făcându-și de lucru și îndreptând un prosop de pe spălător, a zis că va avea dureri peste tot, așa că mi-a dat niște alifie pe care să i-o aplic noaptea și dimineața.

El își dăduse seama de asta. Chiar și acum, mirosul puternic de pe mâinile ei acoperea mireasma floral moale pe care el ajunsese în ultimele zile să o asocieze cu Sarah.

– Probabil va avea și vânătăi. Dar, chiar dacă va fi destul de greu de suportat, să nu îi dai laudanum. Acesta încetinește respirația, și plămâni ei au nevoie de funcționeze, să scoată apa care a intrat în ei.

– În regulă, fu de acord Sarah, cu glas scăzut. Dă-mi voie să îți mulțumesc din nou că ai salvat-o, zise după trecerea unui alt moment stânjenitor, îndrăznind să arunce o privire în direcția lui, înainte de a-și coborî privirea spre podea.

– Cred că am făcut ceea ce orice bărbat – orice ființă umană – ar fi făcut dacă ar fi putut.

– Dar câți ar fi putut? Unde ai învățat să înoți așa?

– Lynscombe este înconjurat de apă. Ajunge până la canal, și în parc este un lac minunat, adânc și liniștit. St. John zâmbi amintindu-și. Vei...

Se opri brusc. Tocmai vorbise ca și cum ea avea să vadă cândva locul copilăriei lui?

Nu părea să conteze că fusese atât de pripit, pentru că Sarah arăta ca și cum nu asculta cu adevărat. Ochii îi căzuseră asupra cufărului și asupra conținutului răvășit. Brusc, ea se lăsă în genunchi, vârî lucrurile împrăștiate înapoi și închise capacul, răsucind cheița în încuietoare. Apoi, se ridică din nou, frecând cheia între degete ca pe un soi de talisman.

Aproape ca și cum avea ceva de ascuns.

Era mai mult decât nepoliticos să o bată acum la cap. Dar știa că avea să regrete dacă ezita. Ea ar fi putut să înlăture obiectul din cufăr, pe care nu dorea ca el să îl vadă, iar el avea să se întrebe întotdeauna dacă ratase ocazia de a obține vreo dovadă pentru care bătuse

atâta drum; dovada care avea să îl elibereze, în sfârșit, de greșelile tatălui lui.

Ce avea el de pierdut?

Făcând un pas către ea, St. John întinse mâna și-i acoperi mâinile. Lanțul fragil de aur pe care purta cheia se legănă între mâinile lor împreunate.

–Spune-mi, Sarah, ce secrete păzești cu acea cheiță?

În cele din urmă, ea ridică privirea și îi întâlni ochii.

–Nici un secret. Doar...

Ușa se deschise, și doamna Potts intră, purtând un braț de haine ponosite.

–Tot ce am găsit mai bun, anunță ea, înaintând ca să le lase pe pat. Tânărul Colin v-a adus ghetele de pe chei. Sunt la ușa de la intrare.

St. John și Sarah săriră departe unul de celălalt, iar doamna Potts tresări, de parcă nici nu își dăduse seama că Sarah se afla în încăpere.

–Vai, vă cer iertare, doamnă. Voi vedea ce face aia mică, da? zise în timp ce ieșea cu spatele.

Sarah se răsuci, gata să o urmeze, apoi ezită.

–Poftim, îi spuse, întinzând mâna în care se afla cheia. Nu am nimic de ascuns.

El ridică o mână să o ia, iar cheia și lanțul se revărsară printre degetele ei în palma lui deschisă. După o privire întrebătoare, Sarah se întoarse și ieși pe ușă, închizând-o în urma ei fără să scoată o vorbă.

Fără tragere de inimă, el își strânse degetele în jurul cheii, simțind metalul încălzit de mâna ei.

Poate că, la urma urmei, avea și el ceva de pierdut.

Mai întâi, se ocupă cu îmbrăcatul, o parte din el sperând că ea avea să se întoarcă să îi ceară cheia înainte să apuce să deschidă cufărul. Dar nu avu parte de așa ceva. Îmbrăcat în cămașa și pantalonii răposatului domn Potts – un bărbat cu jumătate de cap mai scund și cu vreo șase sau zece kilograme mai gras, judecând după cum îi veneau hainele –, St. John se lăsă într-un genunchi în fața cufărului, introduse cheia în încuietoare și îl deschise.

La prima privire, acesta nu conținea decât câteva piese de îmbrăcăminte: o cămașă de noapte, o cămășuță de schimb și două piese vag familiare prea bune pentru Haverhythe: o rochie albastră

cu verde și un șal gros de mătase, țesut cu un model de pene de păun. Cu siguranță Sarah nu fugise din Londra cu atât de puține lucruri. Ce se întâmplase cu restul? Și de ce fuseseră păstrate tocmai acestea?

Scotocind mai adânc, găsi o punguță, goală acum, care, fără îndoială, conținuse sticluța de săruri mirositoare pe care fugise să o aducă și care fusese motivul pentru care cufărul era deschis și răvășit când intrase el în cameră.

La fund de tot se afla o legătură mică de scrisori prinse împreună cu panglici. Mâna lui plană pe deasupra lor pentru o clipă. Ea îi spusese că rupsese legătura cu familia. Așadar, cine îi scrisese? Erau scrisori de dragoste de la Brice?

Scoase una din grămadă și o desfăcu destul cât să poată citi începutul. Dar ceea ce văzu îi întrecu orice așteptare.

Înăuntru vei găsi cinci lire, așa cum ne-am înțeles. A.S.

Amelia Sutliffe. Mâna mamei lui vitrege. Întoarse scrisoarea și privi adresa: „S.P.“, pentru a fi ridicat de la oficiul poștal din Haverhythe-ul de Sus, aflat la câțiva kilometri depărtare. Ba chiar era pusă la poștă de tatăl lui – necunoscând care era conținutul, fu convins St. John.

Le răsfoi pe toate, privind sumele. Câteva lire aici, câteva dincolo. O dată, chiar douăzeci, într-o scrisoare a cărei dată dădea de înțeles că fusese trimisă la puțin timp după presupusa moarte a lui Sarah. Și apoi, le numără. Șapte astfel de scrisori. Mama lui vitregă nu fusese un corespondent prea bun.

Și asta era tot. Tot ce conținea cufărul. Nici un colier de safire. Nici un teanc de bancnote. Nici o corespondență clandestină între soția lui și amantul ei.

Doar o mână de scrisori ce conțineau sume micuțe, care, adunate, erau doar o parte infimă a sumei înregistrate pe notița pe care o găsise el în pupitrul mamei sale vitrege. Deși nu se putea gândi la nici un motiv care să explice acea diferență, începea să bănuiască totuși care era suma adevărată și care cea greșită.

Dacă șantajul fusese jocul lui Sarah, îl jucase foarte prost.

Presupuse că ar fi trebuit să se simtă dezamăgit, dar nu simți decât dezgust: față de mama lui vitregă, desigur, dar mai ales față de el însuși. Începu să pună lucrurile la loc în cufăr, când zări ceva mic

și întunecat pe fundul cufărului. O cutie miniaturală, își dădu el seama când o scoase la lumină. Ezitând, deschise capacul.

Propriul lui chip îl privi de acolo, fără cicatrice și considerabil mai tânăr, dar plin de siguranță de sine și de mândrie. Doamne, Dumnezeule, spera că tot ce văzuse în anii care trecuseră de atunci șterse de pe chipul lui cel puțin o parte din rânjetul acela arogant.

Recunoscu pictura ca fiind una comandată cu ani în urmă; nu putea decât să ghicească cum de ajunsese în posesia lui Sarah. Presupuse că mama lui vitregă i-o dăduse, ca un gest sentimental de afecțiune feminină, un sentiment pe care avea toate motivele să creadă că Sarah nu îl împărtășea.

Dar, chiar dacă îi fusese dat cu forța, era limpede că acesta nu stătuse neatins pe fundul cufărului ei timp de trei ani. Cutia de piele era tocită în unele locuri, iar închizătoarea era slăbită din cauza deschiderilor și închiderilor repetate.

Punând la loc conținutul cufărului cât putu de ordonat, închise capacul, lăsă cheia în închizătoare și apoi ieși din casă atât de tăcut pe cât îngăduiau o scară și niște balamale care scârțâiau. Era abia vremea apusului, dar plaja și străzile din Haverhythe erau pustii când își croi drum înapoi către Blue Herring.

În timp ce mergea, încercă să și-o imagineze pe mama lui vitregă oferind unei picturi atâta atenție, dar părea neverosimil, când putea să privească originalul aproape oricând dorea.

Dar nu îi fu deloc greu să își imagineze mâinile subțiri ale lui Sarah strângând micul cerc de piele la fel de tare cum strânseseră cheia. Ceea ce nu putea înțelege era motivul.

Ce fusese în mintea ei când făcuse asta?

Capitolul 10

Sarah se lăsă din nou pe pernă, cearceafurile de mătase fiind reci pe pielea ei goală. O pereche de lumânări de pe noptieră arunca un licăr peste umerii laţi şi bronzaţi ai lui St. John. Când se aplecă deasupra ei, ochii lui, cu pleoapele îngreunate de dorinţă, îi întâlniră pe ai ei.

„La început, va exista o mică durere, draga mea", murmură el, cu buzele atingând urechea ei, în timp ce greutatea uneia din coapsele musculoase apăsă între picioarele ei, îndemnând-o să i se deschidă. Dar aceasta va face loc plăcerii.

Îi prinse ambele încheieturi într-o mână şi îi trase braţele deasupra capului, împiedicând-o să se împotrivească torturii sărutărilor languroase care îşi împrăştiau fierbinţeala şi mai jos, pe trupul ei. Când el se mişcă deasupra ei, inima ei începu să o ia la goană. Curând, respira gâfâind uşor şi începu să se simtă puţin ameţită.

Dintr-odată, nu mai putu să respire deloc. Desprinzându-se de privirea seducătoare a lui St. John, privi în jos şi văzu gulerul greu de safire în jurul gâtului ei. Degetele lungi şi bronzate ale lui St. John erau încâlcite în colier, strângându-l din ce în ce mai tare pe gâtlejul ei. Picături strălucitoare de sânge apărură când filigranul de aur pătrunse pielea ei palidă.

Ea se îneca, bolborosind, zbătându-se fără succes sub el, în vreme ce el o strângea de gât, cu un licăr straniu în ochii lui şterşi...

– Mamă!

Sarah se trezi brusc. Clarissa se agita în patul ei îngust şi apoi tuşi slab şi spuse răguşit:

– Foame.

Ridicându-se din fotoliul ei, Sarah se aplecă deasupra fiicei sale şi îşi trecu mâna peste fruntea copilei, descoperind-o considerabil mai rece decât a ei.

– Desigur, micuţo. Vin imediat.

Foamea era un semn bun, îşi spuse în sinea ei, în timp ce îşi ridică şalul care zăcea pe podea. Lumânarea se scursese de mult, dar

reuși să traverseze încăperea în lumina cenușie care se strecura prin fereastra stropită de ploaie. Era aproape de zori.

Deschise ușa și o găsi pe doamna Potts de cealaltă parte, aducând o tavă.

– Sincronizarea dumitale este impecabilă. Sarah zâmbi. Clarissa este trează și spune că îi este foame.

– Dumnezeu să ne binecuvânteze, sigur că îi este, biata de ea! declară doamna Potts, intrând iute în încăpere și așezând tava lângă patul Clarissei. Ai aici supă și un pic de pâine și lapte și chiar și o lingură din budinca de ieri, ca să îți facă cu ochiul, zise ea în timp ce se cocoță lângă copilă. Și ceai pentru dumneavoastră, doamnă, adăugă ea, fără să își ia ochii de la micuță.

Sarah își roti capul, încercând să desfacă nodul din ceafa ei, cauzat de faptul că adormise în vechiul balansoar.

– Mu-ul-țumesc, zise ea, înăbușind fără succes un căscat.

– De ce nu mergeți să vă întindeți? Stau eu o vreme cu micuța.

Aruncă o privire către Clarissa, care mânca bucuroasă lingură după lingură de pâine cu lapte, cât de repede putea doamna Potts să i le dea. Părea imposibil să crezi că, cu doar câteva ore în urmă, fata fusese scoasă din apă aproape moartă. Dar domnul Kittery o asigurase că, adesea, copiii se refăceau rapid, chiar și după cele mai groaznice accidente. Chiar și așa, Sarah nu credea că putea să se smulgă de lângă patul copilei.

După câteva momente în care stătu în prag fără rost, se trezi acceptând oferta doamnei Potts, împleticindu-se recunoscătoare de-a lungul palierului către propriul dormitor și prăbușindu-se grămadă de-a curmezișul patului.

Acela fu momentul în care fragmentele visului ei, alungat în grabă de strigătul Clarissei, se întoarseră la ea în plină forță.

Primul ei sentiment fu acela de vină – vina că orice parte din ea, chiar și cea mai ascunsă parte a minții ei, fusese concentrată asupra a orice altceva în afară de sănătatea fiicei sale. Nu ar fi trebuit să își permită să adoarmă, darămite să viseze.

Dar, dacă tot o făcuse, presupuse că trebuia să fie recunoscătoare pentru faptul că suișurile și coborâșurile creierului ei febril nu îi forțaseră mintea să vadă ceea ce ochii rataseră: Clarissa căzând de pe chei cu capul înainte, Clarissa împotrivindu-se în zadar valurilor care o trăgeau, Clarissa fiind trasă în adâncurile mării.

Şi cât priveşte ceea ce *visase*...

Sfârşitul de coşmar era cel mai uşor de interpretat. Deşi St. John nu era omul care să ia dreptatea în propriile mâini într-un mod chiar atât de dramatic, ea ar face bine să nu uite că acesta dorea să o vadă plătind un preţ piperat pentru ceea ce fusese pierdut: onoarea lui, odată cu acel colier.

Ca să fie sinceră, restul visului fusese cel care o tulburase.

Sarah se răsuci pe o parte şi zări cufărul, închis şi încuiat, la capul patului ei. Evenimentele petrecute în ziua trecută o obligaseră să recunoască anumite sentimente, emoţii din trecutul ei, pe care le crezuse ferecate la fel de bine ca lucrurile din acel cufăr.

Nu văzuse niciodată până atunci pieptul gol al unui bărbat, nici măcar pe al soţului ei. În acele câteva nopţi de demult, după căsătoria lor, când St. John venise să îşi îndeplinească datoria de soţ, purtase întotdeauna o cămaşă de noapte şi aşteptase respectuos ca lumânările să fie stinse înainte de a intra în dormitorul ei. Nu îşi imaginase niciodată că trupul real al unui bărbat putea concura cu o sculptură în marmură a unui zeu grec.

Amintindu-şi că St. John declarase că îşi petrecuse ultimii ani în Indiile de Vest, Sarah încercă să rememoreze toţi funcţionarii cu faţa ca laptele şi umerii aplecaţi, aflaţi în slujba tatălui ei. Poate că ascundeau aceştia multe sub redingotele lor zdrenţuite şi manşetele pătate de cerneală, dar nu credea că putea fi *asta*.

Deşi era extenuată, Sarah se ridică de pe pat şi merse la spălător pentru a-şi stropi faţa cu apă. Dacă îşi îngăduia să adoarmă din nou, era limpede că nu putea avea încredere în direcţia pe care aveau să o ia visele ei. Pe palier, se opri să arunce în linişte o privire în camera fiicei sale. Atât Clarissa, cât şi doamna Potts adormiseră. Zâmbind în sinea ei, Sarah se strecură la parter şi se retrase în bucătărie, de unde nu putea nici să vadă, nici să audă ploaia care ameninţa să spele luni de planificări şi de muncă.

Dar, indiferent de ce se apuca, amintirea visului continua să o deranjeze. Şi nimic din ceea ce făcea nu putu să îi aline suspiciunea că la baza lui se afla realitatea: ea era vulnerabilă, iar slăbiciunile ei femeieşti o făceau şi mai vulnerabilă.

St. John era un pericol pentru ea – şi o mică parte din ea dorea să se arunce în faţa pericolului.

*

– Dumneata ești, doamnă Potts? strigă Sarah, auzind ușa de la intrare deschizându-se și simțind pala de aer umed care intră în bucătărie. Eu și Clarissa tocmai ne-am așezat să luăm ceaiul.

– A, da, doamnă, eu sunt. Aș fi venit prin spate, dar este aici cineva care dorește să o vadă pe domnișoara Clarissa.

Sarah nu trebuia să ghicească cine putea fi oaspetele. O văzuse pe doamna Potts plecând în urmă cu o jumătate de oră, cu o boccelușă îndesată sub braț – hainele lui St. John, presupusese – și croindu-și drum prin ploaia măruntă.

Iar el se întorsese cu ea. Sigur că merita să vadă cum își revenise Clarissa într-o zi. La urma urmei, el salvase viața copilei. Dar Sarah începuse să se teamă că nu urma să mai aibă vreodată un moment de pace. St. John se insinuase în viața satului, îi invadase visele – trebuia să umple și Primrose Cottage cu vocea și mirosul lui și cu masculinitatea lui copleșitoare?

– Cine, mamă? întrebă Clarissa.

Glasul îi era răgușit din cauza tusei, iar ochii îi erau încercănați; somnul neliniștit de o noapte nu îi alungase cu totul oboseala adusă de aventura zilei precedente. Și, ascunse de rochie, erau vânătăi pe pieptul și pe abdomenul ei, acolo unde se lovise de apă, precum și altele mai mici și rotunde, care îi încercuiau brațele, în zonele de care St. John o apucase pentru a o aduce la suprafață.

Dar disconfortul acela nu îi diminuase decât foarte puțin energia. Clarissa lunecă de pe scaunul ei și se grăbi către ușa bucătăriei.

– Domnul Sijin, mamă?

Sarah își ascunse grimasa cu un zâmbet și se ridică.

– Nu știu. Să mergem să vedem, da?

– Sijin! Sijin! exclamă Clarissa, grăbindu-se în sufragerie, acolo unde St. John se afla în picioare în fața căminului, cam așa cum stătuse când Sarah îl văzuse întâia oară după sosirea acestuia în sat. Acum însă, în cămin ardea focul, și câteva jucării de-ale Clarissei erau împrăștiate în fața lui. Șalul negru tricotat al lui Sarah era drapat peste balansoar și coșulețul ei de lucru se afla deschis alături. Părea să fie o scenă domestică tihnită.

Ea se întrebă cum și când – ori dacă – avea să îi poată spune fiicei sale că bărbatul căruia îi căuta atenția era tatăl ei. Cum urma să reacționeze St. John dacă avea să o audă pe Sarah corectând-o pe Clarissa, zicând: «Spune-i „tata“, drăguțo»?

Şi, mai rău, dacă el se hotăra să ia problema în propriile mâini, să îşi dezvăluie identitatea în faţa copilului şi să răpească ultimul strop de putere pe care îl avea Sarah? Nu avea nici o îndoială că bărbatul care fermecase deja jumătate din Haverhythe avea să câştige cu uşurinţă afecţiunea Clarissei dacă îşi propunea asta.

St. John îngenunche cum o făcuse în prima seară şi o privi pe copilă în ochi.

– Şi cum vă simţiţi astăzi, domnişoară Clarissa?

Zâmbetul lui larg dezvălui un şir de dinţi albi perfecţi, dar ochii lui alergară peste chipul şi membrele Clarissei, apoi trecură dincolo de copil pentru a se fixa întrebător asupra lui Sarah.

– Suntem bine cu toţii, mulţumim, răspunse Sarah, intrând. Clarissa a dormit şi a mâncat bine şi nu se lasă dusă de lângă jucăriile ei.

– Sper că nu! spuse el, ridicându-se. Pentru că aici am ceva nou de joacă, şi aş fi din cale-afară de necăjit dacă domnişoara Clarissa ar găsi nedemne cadourile mele.

Făcu elegant o plecăciune în timp ce oferi două pachete învelite în hârtie, iar Clarissa chicoti la ceremonia lui prefăcută, deşi întinse ambele mâini pentru a lua cadourile, câte unul în fiecare mânuţă dolofană.

În timp ce o ajută mai întâi cu panglica, apoi cu hârtia albă, Clarissa îl presa nerăbdătoare cu întrebări.

– Ce este? Ce este?

Întorcându-se către Sarah, repetă întrebarea.

– Nu pot să ghicesc, Rissa. Arată-mi!

Învelitoarea se deschise şi lăsă la iveală o păpuşă moale, cu păr ciufulit din lână galbenă şi un zâmbet pictat. Sarah o văzuse de multe ori la prăvălia lui Gaffard, dar nu fusese niciodată în stare să scuze o astfel de cheltuială. Acum, inima îi era gata să explodeze – ori poate să se frângă – când ascultă chiţăitul Clarissei şi o privi îmbrăţişând păpuşa, apoi o aruncă înapoi în braţele lui St. John, strigând:

– Uite! Uite!

– Văd, spuse acesta, admirând păpuşa cu un entuziasm ce nu părea prefăcut. Şi ce rochie minunată, continuă el, returnându-i-o cu un zâmbet Clarissei. Acum, ce crezi că este în celălalt pachet?

– Ce? întrebă Clarissa, cu ochii mari.

O ajută din nou cu ambalajul și împărtășește cu ea surpriza descoperirii unei cărți minunate, plină de poze viu colorate cu animale de prin toată lumea. Lui Sarah i se tăie răsuflarea când își imaginează costul unei asemenea cărți și cât de repede putea fi stricată de mâinile unui copil.

– Pot să văd? întrebă Sarah, iar Clarissa se întoarse fără tragere de inimă și o așează în palma mamei sale. Cât de frumoasă este! Dar mă tem că va fi... Poate că ar trebui păstrată pentru o altă zi.

St. John se ridică și luă fără ceremonie cartea din mâna ei, returnându-i-o Clarissei. Sarah se încruntă la el, dar o clătinare ușoară din cap fu singurul răspuns al lui St. John.

– Aș spune că astăzi este o zi perfectă – zilele ploioase sunt întotdeauna cele mai bune pentru povești, nu crezi, domnișoară Clarissa? Acum, lasă-mă să văd.

Se apucă să aranjeze pătura ei pe podea și se sprijini într-un braț alături de ea, picioarele lui lungi, încălțate cu cizme, ajungând până aproape de mijlocul încăperii.

– Vino, șezi lângă mine și adu și păpușica. Va dori și ea să se uite.

Clarissa se așează ascultătoare și se sprijini pe pieptul lui, punând păpușa între ei când St. John deschise cartea.

– Crezi că mama ta ar fi atât de amabilă încât să aducă unui povestitor o ceașcă de ceai – pentru că povestitorii ar trebui să fie răsplătit pentru efortul lor, nu crezi?

Clarissa încuviință din cap și izbucni din nou în râs.

St. John își ridică ochii peste buclele Clarissei și aruncă o privire în direcția lui Sarah, iar aceasta se simți, dintr-odată, ca și cum nu l-ar mai fi văzut vreodată pe bărbatul acesta. Cu siguranță nu îi văzuse niciodată chipul atât de deschis, ochii atât de blânzi și zâmbetul atât de sincer – și toate atât de diferite față de ale bărbatului care îi bântuise visele. Ce se petrecea aici?

Sarah își prinse buza inferioară între dinți și încuviință emoționată din cap.

– Desigur. Doar un moment.

– Acum, începu el, întorcându-se din nou către Clarissa, ca și cum ar fi împărtășit un secret foarte important, îți voi spune totul despre un prieten al meu, care trăiește într-un loc foarte special – locul din care obținem zahărul pentru ceaiul nostru și pentru prăjituri și budinci. Ghicești unde se află acesta?

–La prăvălia lui Gaffard! strigă Clarissa.

Înțelept, St. John nu râse.

–Ai ghicit uimitor de bine, draga mea, dar există un alt loc, chiar mai fascinant. Trestia-de-zahăr crește pe niște insule de departe, în Marea Caraibilor, unde este foarte cald și însorit în fiecare zi. Dar asta este bine, pentru că prietenului meu îi place astfel. Este o maimuță.

–Cunoști o maimuță? întrebă Clarissa, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

–Într-adevăr, cunosc, iar numele lui este Jasper. Acum, Jasper este un tip foarte prietenos. I-ar plăcea la nebunie să împartă cu tine pâinea și gemul. Când Clarissa îl privi alarmată, adăugă: Nu te-ar răni cum nu te-ar răni nici măgărușii de aici, din Haverhythe.

–Măgarii mușcă, îl informă serioasă Clarissa.

–Da? Atunci, va trebui să am grijă! Dar Jasper nu te-ar mușca niciodată, indiferent de ce bunătate gustoasă ai avea în mâini. Este mult prea deștept. Știi ce ar face în schimb?

Clarissa clătină din cap, absorbită complet. El arătă către ilustrație.

–S-ar cățăra pe umărul tău și și-ar încolăci coada în jurul tău, aici, spuse el, încolăcindu-și mâna liberă în jurul taliei ei, te-ar bate ușor pe celălalt umăr, apoi ar întinde mânuța pe aici și ți-ar lua-o direct dintre degete!

Clarissa se topi într-un hohot de râs când St. John o gâdilă – dar cu grijă, de parcă știa despre vânătăile pricinuite de căzătură.

Sarah păși hotărâtă către bucătărie. St. John demonstrase că îi putea fi încredințată viața fiicei ei.

Asta, desigur, nu însemna că era în siguranță dacă îi încredința și propria ei inimă.

Capitolul 11

Aproape că rămăsese fără aventuri pentru Jasper, aşa că, atunci când Sarah reveni cu ceaiul său, se ridică recunoscător şi merse către ea, lăsând-o pe Clarissa absorbită de ilustraţiile minunate ale cărţii. Luând ceaşca din mâinile ei, luă o gură din băutura dulce şi fierbinte.

– Mmm. Mulţumesc.

Sarah încuviinţă absentă din cap, privind-o încă pe Clarissa, care se afla pe podea.

– Ai petrecut mult timp în preajma copiilor, milord?

– Puţin, spuse el, amintindu-şi feţele negre inocente şi pasionate care îl înconjurau la fiecare vizită a sa la locuinţele sclavilor de pe plantaţia Harper's Hill.

– Eşti uimitor de bun cu ea.

St. John aşează ceaşca pe farfurioară.

– Nu este greu să placi un copil, Sarah.

– Copilul tău?

Nu avea cum să îi scape nota de speranţă din glasul ei, deşi ea nu era în stare – ori nu dorea – să îi întâlnească privirea.

Sfinte Dumnezeule, dar voia să creadă că acest copil era al lui. Intensitatea dorinţei lui îl surprinse. Ani de indiferenţă exersată construiseră o carapace de gheaţă în jurul inimii lui. Cum putuse o fetiţă să o topească – cu atâta uşurinţă?

Clarissa putea fi fiica lui, desigur. Acest lucru nu putea fi negat. Nimic din ceea ce se petrecuse în urmă cu trei ani nu i se mai părea limpede. Cu siguranţă, nu mai putea avea încredere în versiunea mamei lui vitrege cu privire la cele petrecute – ea, care îl încurajase să se însoare cu Eliza Harrington, ştiind în tot acest timp că soţia lui era în viaţă!

Dar minciunile mamei lui vitrege nu însemnau neapărat că Sarah fusese sinceră.

– Copilul oricui, murmură el, în cele din urmă, ridicând din nou ceașca la buze.

Doamna Potts trecu în viteză pe lângă ei către cămin, o întrerupere bine-venită.

– Este vremea de culcare pentru copii, o anunță ea pe Clarissa. Haide!

– Mamă! protestă Clarissa, strângând cartea la piept.

Dar Sarah clătină din cap și smulse comoara din mâinile ei.

– Doamna Potts are dreptate. Vino, dă-mi un sărut. Și spune mulțumesc și noapte bună... prietenului nostru.

El aproape că se așteptase ca ea să spună „tatălui tău". Oare i-ar fi părut rău dacă ea ar fi făcut asta?

– Noapte bună, domnișoară Clarissa. Și noapte bună, păpușică, adăugă el, atingându-le obrajii rozalii pe rând.

– Nu ar fi trebuit, spuse din nou Sarah când cele două se depărtară. Începu să adune jucăriile Clarissei și să le pună înapoi în coșul lor de pe podea, oprindu-se să își treacă vârfurile degetelor peste coperta cărții cu poze. Niște cadouri atât de generoase, spuse ea clătinând din cap. Cum ai putut...?

Strânsoarea din gâtlejul ei anulă acuzația din vorbele ei. Când el puse o mână pe umărul ei, ea se întoarse ezitând cu fața către el. O lacrimă îi alunecă pe obraz, și clipi furioasă ca să împiedice și altele să o urmeze.

– Sarah, murmură el dojenitor.

Cuprinzându-i obrazul într-o palmă, își trecu pernuța degetului mare peste chipul ei, ștergând umezeala de acolo. Gene negre și lungi fluturară pe pielea ei palidă când ochii i se închiseră. Vârându-și vârfurile degetelor în părul ei, îi înclină chipul și își coborî gura peste a ei, atingându-i buzele cu ale lui, simțindu-i moliciunea și fierbințeala.

Cu două nopți în urmă, fusese hotărât să o seducă, să o amăgească, să o convingă să își dezvelească tot sufletul în fața lui. O ținuse în brațe și cugetase asupra genului de sărut controlat și calculat care avea să o facă să își recunoască toate nelegiuirile.

O noapte era la fel de bună ca oricare alta.

Dar acesta nu fusese sărutul acela.

Cu o mână la spatele ei, o trase mai aproape, explorând-o adânc, tandru, alene, înainte de a-și trece gura peste a ei și de-a lungul

obrazului ei, gustând sarea lacrimilor ei uscate, încercând să capteze mireasma părului și a pielii ei, acea notă delicată care îl atrăgea așa cum nu o făcuse vreodată nici cel mai scump parfum.

– Nu credeam că vei fi atât de supărată de faptul că am cumpărat câteva nimicuri pentru micuță, șopti el aproape de creștetul ei.

Nu era tocmai o minciună, deși, desigur, motivele lui atunci când cumpărase darurile erau departe de a fi inocente. Cu siguranță, *încercase* să provoace o reacție emoțională din partea ei.

Doar că nu se așteptase ca el, la rândul lui, să simtă ceva.

– Nu sunt deloc niște nimicuri, milord, insistă ea, eliberându-se din îmbrățișarea lui și ștergându-și restul lacrimilor cu dosul mâinii. Și nu sunt deloc necesare. Viața ei a fost un dar suficient – mai ales că m-ai fi putut lăsa să mă înec în încercarea de a o salva și, astfel, ți-ai fi rezolvat toate problemele.

Și apoi, cu un suspin sugrumat, ieși în fugă din încăpere.

Aproape înainte ca sunetul pașilor ei să se stingă, auzi ușa din spatele căsuței închizându-se cu zgomot. Fără să gândească, o urmă. Apoi, după doi pași în bucătăria înghesuită, fără fereastră, se lovi de colțul ascuțit al unei mese lipite de perete.

Cu o înjurătură înăbușită, își croi drum pipăind scaunele de lemn cu spătar înalt care înconjurau masa pe trei părți, frecându-și coapsa cu podul palmei, întâmpinând cu bucurie durerea care îl făcu să își vină în fire. Ce dracului făcea, alergând după ea? Ar fi trebuit să alerge în direcția opusă – departe de tentație, departe de emoții pe care nu avea de ce să le simtă.

În spatele lui, ușa se deschise din nou, la distanță foarte mică de scaun, iar doamna Potts intră în încăpere, purtând într-un vas puțin adânc ciotul unei lumânări. El dădu să se ridice, dar ea îi făcu semn să se așeze la loc.

– Stai jos! ordonă ea.

În ciuda încălcării etichetei, St. John făcu așa cum i se porunci. De sub umbra bonetei ei, ochii întunecați ai văduvei îl măsurară tăios.

– Am ceva pentru dumneata.

Luând lumina slabă cu ea, dispăru prin cadrul unei uși aflate imediat în spatele mesei, cu grinda într-un unghi foarte ascuțit acolo unde trecea pe sub casa scării – o cămară transformată în cameră, își dădu el seama. De ce le cedase femeia singurele dormitoare ale căsuței sale lui Sarah și fiicei sale?

După o clipă, aceasta își făcu din nou apariția ținând lumânarea, o sticlă și două pahare desperecheate și le puse pe toate pe masă, fără ceremonie, înainte de a se așeza, la rândul ei. St. John privi cum văduva turnă o înghițitură în fiecare pahar și împinse unul înspre el.

Ce fel de băutură îi oferea? Orice ar fi fost, nu putea să o refuze.

– În sănătatea dumitale, doamnă Potts, murmură el, ridicând paharul la buze.

Cu un sunet ce părea o combinație de fornăit și nechezat, doamna Potts își goli paharul și îl puse din nou pe masă. Ezitând, St. John o imită. Dar, contrar așteptărilor sale, băutura care i se rostogoli pe limbă era fină și suavă, genul pe care tatăl său l-ar fi adăpostit cu bucurie în pivnițele de la casa Sutliffe.

Cum naibii ajunsese Nebuna Martha Potts în posesia unei sticle de coniac franțuzesc fin?

– Contrabandiști, spuse ea, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Într-o zi, bărbatul meu a dat peste ascunzătoarea lor. Nu era nimeni prin preajmă, așa că a ciupit o sticlă și a adus-o ca să mi-o arate. O avere, care stătea acolo, pur și simplu, gata să fie luată. Așa că, în noaptea aceea a ieșit din nou, plănuind să aducă ce putea. Dar barca lui mică nu era construită pentru capturi ca aia. Înainta ușor în apă, când a venit furtuna. Ar fi putut să se salveze dacă ar fi aruncat totul în mare. Dar nu a putut să îndure să vadă totul curgându-i printre degete, cred.

St. John își aminti că auzise că doamna Potts privise barca soțului ei scufundându-se. Dar de ce îi spunea ea asta acum?

– Îmi pare rău, doamnă. Faptul că știți că a fost o tragedie atât de lipsită de sens trebuie să fi făcut pierderea și mai grea.

O privi cum pune la loc dopul sticlei de coniac. Puțini oameni dintre cei pe care îi cunoștea ar fi putut privi pe cineva drag înecându-se fără să o golească pe loc.

– Bărbatul meu nu a gustat niciodată nici o picătură din ce a obținut cu atâta chin, cugetă ea, înclinând sticla la lumina lumânării, ca să îi cerceteze strălucirea de chihlimbar. Dacă s-ar fi putut mulțumi cu ce avea în fața lui, nu ar fi avut de ce să meargă după restul.

Timp îndelungat, nu mai spuse nimic. Ochii îi erau ațintiți asupra sticlei, pierdută în amintiri. Povestea văduvei îi confirmă bănuiala că partea aceasta de coastă nu era străină de comerțul ilicit de mărfuri, un loc numai bun pentru a scăpa de nestemate faimoase care

s-ar fi dovedit dificil de plasat în oraș – cel puțin, fără relațiile necesare. Propriii lui ochi rătăciră peste lucrurile care formau mobilierul sărac al încăperii: o vană ponosită, un scăunel cu trei picioare și un dulap vopsit în verde, a cărui vopsea se cojea.

Părea greu de imaginat că Sarah dăduse lovitura.

Dacă ar fi putut să arunce o privire asupra vieții ei din Haverhythe și să vadă doar lipsurile – separarea de familia ei, căsuța dărăpănată, conținutul sărăcăcios al cufărului ei –, ar fi spus, pur și simplu, că planul ei eșuase. Dar, în realitate, viața ei de aici era plină de satisfacții. Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor. Festivalul. Respectul și grija oamenilor din sat, toți, de la brutar până la paroh. Afecțiunea neclintită a unei femei ca Martha Potts, care avea motive să nu aibă încredere în nimeni.

Și, desigur, un copil fericit și sănătos.

Poate că, la urma urmei, Sarah chiar dăduse lovitura. Și poate că succesul ei nu avea nimic de a face cu un ticălos brunet ori cu un colier de safire dispărut, dar avea totul de a face cu adevăratul caracter al unei femei pe care jurase că nu putea să o iubească.

Dorind să nu își fi golit deja paharul, St. John târși scaunul pe podea și se ridică.

– Și nu știu motivul pentru care doamna Fairfax a crezut de cuviință să plece și să te părăsească, continuă doamna Potts, trezită de mișcarea lui. Tot ce știu este că ea – spre deosebire de John Potts, Dumnezeu să-i odihnească sufletul – a fost destul de deșteaptă încât să se rupă de ceva care o trăgea în jos.

Întâlni privirea calmă a doamnei Potts. Înțelese, în sfârșit, ce dorise să sugereze bătrâna cu aceste fraze misterioase. Insinua că *el* purta responsabilitatea pentru decizia lui Sarah de a fugi. Dacă s-ar fi decis să țină la femeia pe care tatăl lui îi ceruse să o ia de soție, dacă „ar fi fost mulțumit cu ceea ce se afla în fața lui", Sarah nu ar fi avut nici un motiv să plece.

Acuzația văduvei se împleti de minune cu vorbele de pe chei ale lui Sarah, legate de hotărârea ei de a rămâne în Haverhythe, mai degrabă decât să meargă în Bristol și să fie obligată să se întoarcă la el.

Și toate astea se potriveau cu îndoiala lui crescândă legată de ceea ce se petrecuse cu adevărat în noaptea balului de nuntă.

– Cred că ne înțelegem unul pe celălalt, spuse el.

– Așa sper, tinere.

Văduva se ridică la rândul ei şi făcu, tăios, semn cu bărbia în direcţia uşii bucătăriei.

– Urmează cărarea care duce în sus pe deal şi o vei găsi.

St. John ajunse la uşă din doi paşi, dar ezită atunci când mâna îi atinse ivărul. Ce avea de gând să facă odată ce avea să o ajungă pe Sarah din urmă?

În timp ce se retrăgea către camera ei de sub scări, legănând pe un braţ sticla de coniac, văduva privi în urmă, peste umăr.

– Pare să fie ape învolburate în noaptea asta. Ai grijă, tinere.

El încuviinţă din cap.

– Mulţumesc, doamnă. Aşa am de gând.

Nu era dificil de văzut unde se dusese Sarah, în ciuda întunericului care se adâncea.

Ploaia se oprise, dar picături de ploaie erau încă agăţate de fiecare ramură şi de fiecare fir de iarbă – mai puţin de cele care fuseseră atinse în trecere de fustele ei. O găsi pe creasta dealului, acolo unde cărarea se sfârşea la o căsuţă de piatră dărăpănată. Uşa – scânduri late, cioplite grosolan şi ţinute laolaltă de cuie ruginite – era deschisă, şi el putu vedea în unica încăpere, unde Sarah stătea în faţa unei ferestre fără geam, privind în jos, către mare, în timp ce degetele i se jucau cu franjurii şalului înfăşurat strâns în jurul umerilor ei.

St. John se opri în prag.

– Deranjez?

– Nu există nici un loc în care să te ascunzi în Haverhythe, spuse ea, întorcându-şi ochii luminoşi asupra lui.

Îi făcu semn să intre, iar el se aplecă şi trecu pe sub cadrul uşii joase, privind prin căsuţa abandonată. Încăperea era surprinzător de uscată; însă acoperişul de stuf părea să fie ultima parte solidă a acelui loc. Orice mobilier existase vreodată dispăruse. Nu rămăseseră decât un raft construit în perete, care putea servi drept masă, scaun ori chiar pat, şi inelul de piatră al unui şemineu rece de multă vreme. Ochii lui urmăriră pata de fum de pe perete până la deschiderea din fereastră, care fusese singura lui scăpare.

Sarah îl privea.

– Ce este locul acesta?

Ea ridică din umeri.

–Nimeni nu pare să își amintească. Un fel de post de supraveghere, presupun. Făcu un gest către mare. Chiar și într-o zi cenușie, priveliștea este de-a dreptul spectaculoasă.

El merse alături de ea și privi în jos către sat, către chei și către vasele de pescuit care trăgeau în port, simple grăunțe de lumină pe apa care se întuneca. Pacea familiară a acelui loc atinse ceva din adâncul ființei lui, un lucru pe care crezuse că îl distrusese în urmă cu mulți ani.

–Orice ai crede despre mine, nu sunt un monstru, Sarah, spuse în cele din urmă. Să sugerezi că aș pune în pericol un copil pentru propriile mele scopuri egoiste, că aș sta deoparte fără să fac nimic în vreme ce...

Se opri, incapabil să rostească o astfel de apărare defectuoasă. La urma urmei, nu mai fusese vinovat o dată de exact aceeași nelegiuire: de a nu acționa atunci când fusese în joc viața unui copil?

–Iartă-mă.

Ea îi pătrunse în gânduri înainte ca el să apuce să le rostească.

–Am vorbit fără să gândesc. Sunt... copleșită. Te rog să nu crezi că sunt altfel decât recunoscătoare pentru că i-ai salvat viața. Mă bucur că ai fost aici, insistă ea, părând că încerca să se convingă pe ea însăși. Ai știut chiar și cum să o readuci la viață.

–Nu am știut cu certitudine, recunoscu el. Doar am văzut cum se face. Dar ceea ce am văzut nu e ceva ce aș putea uita...

Ezită, alungând amintirile care amenințau să se elibereze din lanțurile în care le prinsese. O cută de curiozitate apăru pe fruntea ei, dar el clătină din cap.

–Nu este o poveste potrivită pentru urechile unei lady.

Ochii lui Sarah fugiră în altă parte.

–Uiți, poate, că nu sunt deloc o lady.

El își plecă ușor capul într-o parte, cugetând. Cândva, îi spusese același lucru tatălui său, sigur de faptul că Sarah nu putea fi niciodată o soție potrivită pentru el. Dar micuțul Haverhythe îi arătase că, lady sau nu, ea era o femeie puternică, destul de puternică încât să poată asculta ceea ce, dintr-odată, el consideră că trebuia să spună.

–S-a petrecut devreme într-o dimineață, la scurt timp după ce sosisem în Antigua. Cuvintele îi ieșiră în fugă de pe buze, nerăbdătoare să guste, în sfârșit, libertatea. Mă plimbam aproape de docuri, mergând spre camerele mele, când am auzit un scandal și m-am întors

să văd ce se întâmpla. O sclavă se cățăra pe una dintre balustradele punții unui vas pentru sclavi, care se îndrepta spre Barbados.

Ea se întoarse din nou cu fața către el, cu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Cățărându-se *pe* un vas pentru sclavi? De ce Dumnezeu ar face un asemenea lucru?

– Copilul ei se afla la bordul vasului, răspunse el încet, o altă parte din el, dispusă să împartă acest coșmar cu altcineva, știind că pata pe care avea să o lase asupra memoriei lui Sarah nu avea să-i curețe propriul suflet. Am aflat mai târziu că stăpânul ei, tatăl copilului, vindea băiatul – la insistențele soției lui. În vreme ce o mulțime tot mai mare se aduna să privească, femeia a reușit să ajungă la bordul vasului, să găsească copilul și... și să îl arunce în apa din port.

Brațul lui Sarah se înmuie sub strânsoarea lui.

– Sunt modalități nenumărate de a-ți pierde timpul în insule, și cei mai mulți membri ai echipajului acelui vas petrecuseră noaptea în cârciumă, la fel ca mine. Au fost luați prin surprindere. Bărbații s-au îngrămădit să se arunce în apă...

– Ca să salveze copilul? întrebă ea, plină de speranță.

Cugetă dacă să îi îngăduie să prețuiască o astfel de iluzie.

– Da, admise el în cele din urmă. La fel cum poate ar fi încercat să recupereze orice altă încărcătură prețioasă care s-ar fi întâmplat să cadă peste bord.

Deși ea încercă să îl reprime, el putu simți fiorul care străbătu întreaga ei ființă.

– Și, după aceea, sub ochii mei, femeia a sărit și ea în apă. Nimeni nu a fost surprins când ea nu a făcut nici un efort să înoate, pentru a se salva pe ea și pe copil. Dar echipajul a reușit să îi pescuiască și a încercat să îi readucă la viață.

– Și? îl îndemnă Sarah să continue, când el se opri.

Știa că ea se gândea la Clarissa.

– Nu au... reușit. Mulțimea s-a destrămat, și a mers fiecare pe drumul lui, aproape ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ea ezită.

– Și tu?

– M-am întors la cârciumă și... și am încercat să șterg amintirea, încheie clătinând din cap.

Poate că ea avea dreptate. Poate că el *era* un monstru lipsit de simțire. Și poate că acel adevăr urât nu trebuia regretat – până la urmă, *sentimentele* nu îi cauzaseră decât necazuri și durere.

– Și ai reușit? îl întrebă ea.

– Nu. Cuvântul îi ieși șovăitor de pe buze. Oricât am încercat, nu am putut niciodată.

Își coborî mâna și se întoarse cu spatele, nedorind să susțină privirea fixă a lui Sarah.

– Ar fi fost mai rău dacă ai fi putut, insistă ea.

– Dar aș fi putut *face* ceva.

– Ai făcut. Îi atinse mâneca ușor, cu vârfurile degetelor, și apoi se dădu din nou înapoi. Ai lăsat-o pe femeia aceea să își aleagă soarta. Și apoi, ai salvat-o pe Clarissa folosindu-te de ceea ce ai învățat în ziua aceea. Lasă lucrurile acestea să elimine un pic din vina pe care o simți.

– Oare se poate ca vina să fie vreodată ștearsă?

Dumnezeu știa că încercase. Chiar în ziua aceea îl căutase pe tânărul medic scoțian alături de care traversase Atlanticul. La scurt timp după ce St. John se urcase la bordul vasului care se îndreptă spre Antigua, Murray se oferise să îi coasă tăietura de pe față, fără să pună vreo întrebare, iar cei doi bărbați deveniseră prieteni. Când St. John îi spusese la ce fusese martor în port, Murray îl prezentase angajatorului lui, Edward Cary, agentul unui cultivator de trestie-de-zahăr cu o reputație de neobișnuită compasiune într-un loc nemilos. Sub privirea vigilentă a lui Cary, St. John slujise mai mult de doi ani, muncind, învățând, tânjind să răsplătească o datorie pe care nu intenționase să o facă.

Buzele ei se strâmbară într-un zâmbet amar.

– Un hoț rămâne hoț?

După un moment de ezitare, el încuviință din cap.

– Cam așa ceva.

– Da, cred că vina poate fi ștearsă. Privirea ei se îndreptă către fereastră și către apa întunecată de dedesubt. Dacă te căiești cu adevărat. După o pauză îndelungată, vorbi din nou: Am văzut una odată, știi? Aruncă o privire rapidă către el, dar fără să îi întâlnească ochii. O navă cu sclavi. Pe docurile de lângă biroul tatei. A fost îngrozitor.

El se întrebă cât de multe știa ea despre obiectul afacerilor tatălui ei. Cum aproape toate navele din porturile din Antigua avuseseră

o legătură cu Bristolul, St. John fusese nevoit să se confrunte cu sursa probabilă a zestrei soției sale – vânzarea, dacă nu de trupuri umane, atunci cu siguranță de bunuri produse de munca sclavilor.

Trei ani petrecuți în Antigua îl obligaseră să se gândească la cât de mult din propria viață – și din viața a aproape tuturor celor pe care îi cunoștea – fusese posibilă doar datorită trudei inumane și suferinței altora. Fusese o recunoaștere din cale-afară de neplăcută.

– Tata a negat că ar fi avut el însuși vreo implicare în comerț, șopti ea, mai mult pentru ea decât pentru el. Bănuiesc că am fost o naivă când l-am crezut.

– Nu naivă, spuse el. Inocentă.

Undeva dedesubt, o ramură se frânse, subliniindu-i vorbele ca *lovitura* ciocănelului unui judecător. Tresărirea exterioară a lui Sarah imită propria lui reacție interioară.

Sarah... inocentă? Ce lucru fără noimă spusese!

Nu?

Venise în Devonshire în căutarea unor dovezi ale vinovăției ei, având de gând să îl oblige pe tatăl lui să își recunoască greșeala, sperând la o șansă de a-și revendica libertatea, viața. Dar dacă nu avea să găsească niciodată acele dovezi? Dacă începea să creadă că acestea nu existaseră vreodată?

Ba, și mai rău, dacă nu mai era sigur că voia să le găsească, chiar dacă le găsea?

Un timp îndelungat, nici unul din ei nu vorbi. Aerul nopții se strecura între pereții de piatră ai căsuței.

– Se face târziu. Ar trebui să te conduc acasă.

Se depărtă de fereastră și merse în mijlocul micii încăperi, la câțiva centimetri de locul în care stătea ea, dar fără să o atingă. Deși ochii i se acomodau cu întunericul, în curând avea să fie prea târziu să vadă, prea întuneric pentru a privi în adâncimile ochilor lui Sarah și a vedea ce stătea scris acolo.

Poate că așa era cel mai bine. Nu știa dacă putea îndura să îi vadă suspiciunea ori disperarea. Și, având în vedere trecutul lor, părea puțin probabil să fie ceva mai primitor.

Totuși, nu se putu împiedica să nu vorbească.

– Înainte să ne întoarcem însă, am lăsat neterminată o trebușoară.

Putea să jure că ea își ținea răsuflarea. Oare sărutul acela o bântuia și pe ea așa cum îl bântuise pe el?

O mai sărutase și mai înainte, desigur. Cu siguranță. Pur și simplu, nu era posibil ca buzele lui să nu le fi atins pe ale ei la un moment dat în timpul scurtei lor curtări ori după căsătoria lor. La urma urmei, făcuseră...

Nu. Nu șovăi să afirme, chiar și în intimitatea gândurilor lui, că făcuseră dragoste. Se asigurase că, așa cum cerea datoria, căsătoria lor era consumată. Dacă picioarele lungi ale lui Sarah și pielea ei fină îl tentaseră să prelungească actul, *nu* se lăsase pradă tentației. Iar, când tatăl lui îi subliniase că datoria cerea, de asemenea, să asigure un moștenitor, mersese la Sarah în fiecare noapte și își plantase sămânța, cât putuse de fără chef, simțindu-se aproape ca și cum tatăl lui stătea lângă pat, cu brațele încrucișate, privind pentru a se asigura că fapta era dusă la îndeplinire.

Intimitatea și tandrețea unui sărut nu fuseseră necesare.

Ultima rază din lumina zilei luci în părul ei castaniu, care îi era înnodat cu lejeritate la ceafă. O șuviță se eliberase cu totul din acele de păr, și, când ea își înclină capul într-o întrebare nerostită, bucla moale străluci îmbietor. El întinse mâna și o ridică cu vârful degetelor, încheieturile degetelor lui atingându-i gâtul.

Cu câteva zile în urmă, se hotărâse să se joace de-a curtatul cu soția lui.

Când încetase să se mai prefacă?

– Ah, icni ea, dându-se înapoi spre fereastră și smulgând șuvița de păr din mâna lui.

Mâna lui căzu pe lângă corp.

– Scuze. Nu am avut de gând să te sperii.

– Este în regulă. O prostie, serios.

Degete tremurătoare i se plimbară de-a lungul claviculei, iar ea se cutremură.

– Doar că mi-ai amintit de... de un vis pe care l-am avut.

În apropiere, se auzi țârâitul unui greier și, de undeva de mai departe, el deslușI trilul unei privighetori. Ezită. Dar nu se putea înșela în privința expresiei din ochii ei fumurii, cu pleoape grele. Conștientizarea senzualității pulsă în pieptul lui și i se așeză între coapse.

– Un vis. Întinse mâna să înfășoare din nou bucla rebelă în jurul degetului lui. Despre mine?

Bărbia ei coborî imperceptibil, mișcarea fiind cât pe ce să rămână neobservată în peisajul crepuscular înrămat de fereastra din spatele ei. O șoaptă îi trecu de buze, în timp ce pleoapele îi coborâră.

–*Da.*

Capitolul 12

Aerul nopții smulse cuvântul. În spatele ochilor închiși, Sarah aștepta, întrebându-se dacă el avea să accepte invitația ei directă – și, fără îndoială, nesăbuită.

Își construise o viață în Haverhythe. Avea prieteni. O avea pe copila ei. Avea un țel. Dar nici unul dintre acele lucruri nu potolea în întregime dorința din adâncul ființei ei, tânjirea după ceva ce nu putea numi cu exactitate.

– Visele au plăcerile lor, murmură el, venind mai aproape, cu respirația caldă pe urechea ei. Dar nici unul care să rivalizeze cu cele în carne și oase.

Apoi, gura lui o găsi pe a ei, buzele lui fiind hotărâte și provocatoare, aproape ca și cum exista ceva de care el voia să o convingă pe ea – ori pe el însuși. Orice falsă blândețe ori nesiguranță dispăru. Nu îi atinse altceva în afară de buze și de acea șuviță de păr desprinsă, și, când ea încercă să se retragă, să își păstreze un oarecare control asupra acțiunilor ei, dacă nu asupra inimii ei, bucla pe care el o înfășurase în jurul degetului se întinse, trăgând-o din nou către el. Simți o înțepătură pe scalp, nu de durere, ci din cauza senzației că era legată de el.

Iar, pentru moment, cel puțin, nu dorea să fie nicăieri altundeva.

Era greșit să îl dorească?

Nechibzuit, cu siguranță.

Dar, în momentul acela, el era o greșeală pe care ea era dornică să și-o asume.

El îi urmări curba buzei de sus cu un rând de sărutări, apoi o mușcă ușor și o ciuguli pe cea de jos, trăgându-i rotunjimea în gura lui și sugând când ea icni ușor, de surpriză. Ca și cum era deschiderea pe care o așteptase îndelung, își strecură limba printre buzele ei, necăjind și gădilând carnea moale, înainte de a stabili un ritm constant de împingeri, trecându-și limba de-a lungul cerului gurii ei, amintind de un alt act, mult mai intim, de penetrare.

În momentul acela, Sarah își dădu seama că, deși era soție și mamă, era complet neștiutoare când venea vorba despre ceea ce se petrecea – ceea ce se *putea* petrece – între un bărbat și o femeie. Sărutul pe care îl avuseseră la Primrose Cottage fusese strălucirea reconfortantă a unei lumânări care pâlpâia. Acesta era un foc mistuitor, care cuprindea vegetația și devora totul în calea sa.

Și, cu un geamăt, îl sărută la rândul ei, răspunzând mângâierilor alunecoase ale limbii lui, explorând colțul gurii lui în mișcare, margineа ascuțită a dinților lui albi – mai întâi timid, apoi, cu încântare –, parând cu împunsături proprii și înghițind geamătul de plăcere pe care acestea le atrăgeau. St. John își săltă cealaltă mână pentru a-i cuprinde chipul, ținând-o nemișcată pentru sărutul lui, ca și cum era hotărât să păstreze controlul asupra pasiunii lor.

Dar Sarah, la fel de hotărâtă, scăpă din laț, ridicând mâinile și strecurându-le sub haina lui și alunecându-le pe partea din față a cămășii, pipăind unghiul ascuțit al coastelor lui și pereții musculoși ai pieptului lui și simțind ritmul intens al inimii lui.

– Sarah, șopti el, smulgându-și gura de pe a ei și trecând-o peste obrazul ei.

Zgârietura bărbii lui fu o arsură plăcută, iar fierbințeala respirației lui în urechea ei era plină de promisiuni. Simți ridicarea și coborârea pieptului lui când acesta inspiră adânc și fluturarea gâdilătoare prin părul ei când expiră.

– Mirosul tău, Sarah – trebuie să aflu ce este. M-ai înnebunit cu el timp de aproape o săptămână.

Poate că ea ar fi izbucnit în râs dacă și-ar fi permis să respire.

– Clopoței, răspunse ea. Sau, mai degrabă, săpun infuzat cu clopoței. Doamna Kittery îl face.

Îi simți umerii încordându-se, îi simți degetele strângându-se pe scalpul ei, ca și cum explicația ei era, cumva, neplăcută. Cu siguranță nu putea să fie împotriva unui răsfăț atât de mic, nu?

Apoi, el inspiră din nou înfometat și își vârî nasul sub urechea ei.

– Atunci, va trebui să îi ofer complimentele mele.

Sarah avu de gând să îi răspundă răutăcios. Dar, înainte să apuce să scoată vreo vorbă, gura lui St. John îi părăsi urechea și începu să traseze o cărare fierbinte pe gâtul ei, coborând și oprindu-se la marginea decolteului înalt al rochiei pentru a strânge un strop de carne între dinții lui, calmând apoi mușcătura cu vârful limbii.

Între timp, mâinile lui urcară pe umerii ei și îi coborâră pe spinare, înainte de a se odihni pe fesele ei, trăgând-o cu putere aproape de el. Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut imperativ, în timp ce degetele i se strânseră pumn în fusta ei și o ridicară un pic. Ea putu să simtă căldura și greutatea erecției lui, în locul unde aceasta îi apăsa abdomenul. Răsucindu-se în brațele lui, se întoarse cu fața către fereastră. Acesta era, desigur, momentul să se retragă, să dea amândurora timp să își vină în simțiri.

Pe de altă parte însă, poate că momentul acela trecuse deja.

Deși ea nu spuse nimic, el păru să îi simtă nesiguranța.

– Îngăduie-mi, Sarah, o îndemnă. Îngăduie-mi să privesc jocul luminii lunii pe pielea ta. Îngăduie-mi să te ating. Să te gust. Nerăbdător, îi mușcă ușor lobul urechii. Îngăduie-mi să îți ofer plăcerea pe care ți-am refuzat-o cu atâta încăpățânare – atât ție, cât și mie – cu ani în urmă.

Sarah își aminti nopțile de după nunta lor și respiră tremurător.

– Este mai mult?

Un râs mic, plin de subînțelesuri.

– Mult mai mult.

Brațul lui drept îi încercui trupul, lipind-o de el, iar mâna îi cuprinse sânul stâng. În timp ce degetul mare îi mângâia sfârcul, care se ridică imediat la atingerea lui, cealaltă mână veni și începu să îi desfacă repede corsetul.

Într-o clipă, rochia se deschise până la talie, și nimic nu mai stătea între Sarah și aerul nopții în afară de o cămășuță subțiată de vreme. Îndrăzni să arunce o privire către mâna lui, care continua să mângâie și să îi dezmierde sânul, și putu să vadă umbra întunecată a areolei ei sub materialul lipit de trup.

Nu își putuse imagina că niște simple atingeri – unele tandre, altele ferme – puteau produce un asemenea efect. Respirația îi deveni superficială și deveni conștientă de o durere ce lua naștere lent între coapsele ei. Se strădui să se abțină de la a-și împinge pieptul înainte, de la a încuraja fără rușine mângâierea lui iscusită.

Cel puțin astfel de torturi nu puteau dura mult. Încă o clipă, poate, apoi el avea să facă ce trebuia, ca să aducă lucrurile la sfârșitul lor iute și inevitabil.

Avea să păstreze totdeauna amintirea atingerii lui, căldura palmelor lui şi asprimea plăcută a vârfurilor degetelor lui pe materialul moale al cămăşuţei ei şi pe carnea şi mai moale de dedesubt.

Dar, cu siguranţă, peste o clipă, avea să revină pe un teren familiar.

Însă, când el o întoarse încet cu faţa către el, încercările ei de a se linişti se împrăştiară ca picăturile de apă pe o tigaie încinsă. Gura lui o revendică pe a ei într-un alt sărut explorator, iar ea i se deschise cu ardoare, incapabilă să îşi reţină un icnet atunci când el îi strânse sfârcul între degetul lui arătător şi cel mare, trimiţând un impuls de electricitate prin fiecare fibră a fiinţei ei.

Când, în sfârşit, gura lui o părăsi pe a ei, sărutând-o, îşi croi drum pe gâtul ei, în jos, peste claviculă şi prin valea dintre sânii ei. Oprindu-se doar ca să îi dezlege cămăşuţa, el îi prinse un mugur întărit între buze şi o supse, alternând încă o dată între atingeri blânde şi presiune înfierbântată. Limba îi trasă marginea umflată a areolei ei, apoi şerpui peste curba exterioară a sânului, scăldându-l în atingeri seducătoare înainte de a se îndrepta spre celălalt şi de a lua de la capăt delicioasa tortură.

Nesigură de ce ar putea face cu mâinile, Sarah le aşează pe marginea ferestrei de piatră ca să se echilibreze; după o vreme, St. John le găsi acolo, le eliberă cu blândeţe şi îi ridică braţele astfel încât să încercuiască talia lui.

Merse cu spatele spre mijlocul încăperii, trăgând-o cu el într-un dans deosebit de oricare altul care onorase vreodată o sală de bal. Rochia îi atârna desfăcută, iar el o trase nerăbdător peste umerii ei. În timp ce Sarah îl urmă, rochia alunecă pe trupul ei şi peste coapse, până când ajunse în jurul gleznelor ei şi putu, pur şi simplu, să păşească peste ea, în braţele lui, goală, în afara cămăşuţei, a ciorapilor şi a pantofilor.

St. John îi dădu drumul doar cât să scoată mantia.

– Ţi-e frig?

Când ea clătină din cap, el se întoarse şi îşi întinse haina pe poliţa din spatele lui şi apoi o ridică în braţe ca pe o prinţesă dintr-o poveste indecentă şi o aşează pe ea.

Haina forma o barieră modestă împotriva pietrei umede şi reci, dar Sarah nici nu lua în seamă disconfortul. St. John îngenunche înaintea ei şi îi scoase pantofii. Apoi, trecându-şi degetele peste

gambele ei și peste genunchi, desfăcu fiecare jartieră și rulă fiecare ciorap negru în jos, pe piciorul și peste laba piciorului ei.

Ea își dădu capul pe spate și închise ochii când mâinile lui îi cuprinseră laba piciorului și începură să o maseze, atingerea lui pricepută alungându-i durerile inevitabile cauzate de urcarea pe falează. După ce făcu același lucru și cu celălalt picior, vârfurile degetelor îi alunecară ușor de-a lungul gambei ei, urmărind conturul mușchilor dezvoltați în urma multor astfel de urcări.

– Ai niște picioare atât de frumoase, Sarah. Ca marmura șlefuită. Dar, murmură el, alunecându-și mâinile pe picioarele ei până ajunse la tivul cămășuței, nici un sculptor nu ar putea spera să reproducă aceste curbe.

Când ultima ei haină rămasă se ridică mai sus, dezgolindu-i genunchii, panica și pasiunea izbucniră și se amestecară în pieptul lui Sarah. Era imposibil să îi permită să continue – nu pentru că nu dorea ca el să o atingă, ci tocmai de aceea. Supraviețuise în toți acești ani, pierzând ceva ce nu știuse niciodată cu adevărat.

Cum se putea aștepta să continue să supraviețuiască odată ce afla?

Pernuța unui deget mare trecu peste coapsa ei, în timp ce cealaltă mână a lui îi rămase pe genunchi, depărtându-i ușor picioarele, ca și cum i-ar fi simțit ezitarea, dar nu avea nici cea mai mică intenție să o lase să își refuze propria plăcere.

– Sarah?

Deși în cameră era aproape beznă, putu totuși să vadă întrebarea din ochii lui.

Îndrăznind să îl atingă, își înfipse degetele în părul lui și îi trase capul înspre ea, pentru un alt sărut și o altă rugăminte tăcută, ca el să îi lase intactă cel puțin o bucățică din inima ei, după seara aceasta.

Mai puțin provocator, dar nu mai puțin flămând, sărutul o îndemnă, și el, să renunțe. Îi simți mâinile lunecând sub cămășuța ei, între picioarele ei, urcând alene, până când vârfurile degetelor lui atinseră triunghiul întunecat de păr aflat la îmbinarea coapselor ei.

Iar ea i se deschise, temându-se, dar întâmpinând cu bucurie nebunia care avea să urmeze.

În timp ce el îi mângâia cotloanele secrete, ea simți acolo o umezeală necunoscută, o durere care creștea și creștea. Când icni în gura lui, el o răsplăti cu o atingere mai fermă. Degetul lui mare se cuibări

pe locul care era centrul plăcerii ei și descrise cercuri încet, până când șoldurile ei se ridicară de pe piatra rece, urcând ca să întâlnească mâna lui, cerând ceva, orice, totul.

Chiar când era sigură că nu mai putea să reziste, St. John întrerupse sărutul lor și își coborî capul în poala ei. Buzele îi atinseră pielea delicată a coapsei ei interioare, iar ea îl simți cum inspiră.

– Mmm... clopoței.

Tonul era jucăuș. La fel și degetele lui. Și tot la fel și buzele, care urcară ciugulind, ca să li se alăture. Cu siguranță el nu avea de gând să o sărute...

Când limba lui atinse locul în care fusese degetul ei mare, ea se trase înapoi, surprinsă, lunecând aproape de pe patul improvizat, zgâriindu-și unul dintre omoplați de piatra dură și umedă.

Un braț puternic se încolăci în jurul șoldului ei, ajutând-o să își regăsească echilibrul și ținând-o captivă unui sărut mai intim decât și-ar fi putut ea imagina. Dar, recunoscând lipsa ei de siguranță, limba lui se mai domoli, mișcându-se ca să exploreze, să tachineze și să guste – exact așa cum el îi promisese.

La început, fu mai mult decât putea ea să îndure. Apoi, în timp ce chinul creștea, nu mai era destul. Se trezi că își încovoaie degetele în părul lui și îl îndeamnă mai sus, fără rușine, înapoi către locul din care el începuse. Pe măsură ce limba lui mângâie și apoi buzele îi supseră acel loc secret, Sarah își simți fiecare mușchi contractându-se, întinzându-se către ceva, căţărându-se către un loc unde aerul era curat și rarefiat. Când, în sfârșit, ajunse în vârful acelui munte necartografiat, vârful explodă peste ea ca o furtună de vară venită din senin – un fulger, ascuțit și strălucitor, urmat de bubuituri de tunete, răsunând pe kilometri întregi.

Reveni pe pământ după ceea ce păru o eternitate în eterul acela ameţitor și se trezi în poala lui, înfășurată de brațele lui, tremurând, deși nu îi era frig. Spre șocul ei, își dădu seama că el încă era complet îmbrăcat. Cu siguranță că avea de gând să își ia porția de plăcere, nu?

Degetele ei alunecară sub haina lui, intenționând să i-o tragă peste umeri, dar el își ridică mâinile ca să o oprească. Când deschise buzele ca să întrebe de ce, el îi așeză un deget pe ele și se uită dincolo de ea, ascultând.

Odată ce *bubuitul* bătăii propriei sale inimi începu să scadă în urechile ei, acesta fu înlocuit de sunetul produs de cineva care urca

poteca devenită alunecoasă din cauza noroiului. Un petic slab de lumină se mișca în sus și în jos pe pământ, în același ritm cu pașii grijulii.

– Doamnă Fairfax? strigă o voce.

Sarah scânci și sări din poala lui St. John. Cu degete vinovate, își căută rochia pe podeaua murdară, și-o trase peste cap, apoi bâjbâi să și-o încheie, acele fiind împrăștiate pe podea. Fără o vorbă, St. John se ridică și își înfășură mantia în jurul ei, protejând-o de privirile intrusului.

– Domnule Norris! exclamă ea. Ce vă aduce aici într-o noapte ca asta?

– Doamna Potts mi-a spus unde să vă găsesc, doamnă Fairfax. Am veşti pe care trebuie să le auziți, spuse el, tresărind un pic când St. John apăru în cercul de lumină aruncat de lampă. Ah, locotenente, nu te văzusem acolo. Totuși, mă bucur foarte mult că ești aici. Sunt veşti cu adevărat rele, și urăsc să trebuiască să le anunț.

– Ce este, domnule? întrebă Sarah.

– Bătrânul conte a murit, răspunse domnul Norris, privind de la o față la cealaltă pentru un semn oarecare de reacție, fără să își dea seama de ceea ce întrerupsese.

St. John își așează brațul în jurul umerilor lui Sarah și clătină din cap.

– O zi tristă pentru Haverhythe, sunt sigur. Dar, din câte mi-a spus soția mea, nu e ceva cu totul neașteptat.

– Nu, nu, recunoscu parohul fluturând nerăbdător din mână. De fapt, se pare că s-a întâmplat de câteva săptămâni deja. Nepotul lui, domnul Harold Bessmer, a fost învestit cu titlul, și noul lord și noua lady sunt așteptați la curte în noaptea aceasta. Dar, înainte de sosirea lor, Excelența Sa a trimis asta...

Domnul Norris întinse o scrisoare jilavă, iar Sarah scoase o mână tremurândă din adâncimile mantiei, ca să o ia de la el. Cu St. John privind peste umărul ei, citi:

Din ordinul celui de al șaptelea conte de Haverty și din respect față de cel decedat, sărbătoarea plănuită de Sfântul Mihail este, prin urmare, anulată.

Capitolul 13

Ascultând picăturile de ploaie în timp ce se rostogoleau de pe borul pălăriei sale şi se loveau de podeaua din lespezi, St. John găsi aproape imposibil să creadă că vremea avea să se îmbunătăţească, chiar dacă avea să se acorde permisiunea de a ţine festivalul. Aşadar, venise cu o misiune prostească.

Potrivit, poate, pentru că, doar dacă nu se schimbase în mod considerabil în anii în care St. John nu îl mai văzuse, Harold Bessmer era un prost.

Lacheul care deschisese uşa plecase să îl aducă pe majordom, lăsându-l pe St. John să picure acolo unde stătea în picioare, în holul medieval rece şi întunecat de la Haverty Court. Două cămine masive încadrau încăperea, dar în nici unul nu fusese aprins focul; covoarele erau scoase, iar tapiseriile coborâte de pe pereţi. Din când în când, câte un servitor trecea în grabă prin capătul celălalt al holului, fără să arunce vreo privire către el, uneori în uniformă, alteori fără. Se pregăti pentru o aşteptare lungă şi îşi lăsă mintea să cutreiere.

Mirosul de pământ al umezelii se scurgea din pereţii de piatră care îl înconjurau. Nu i se păruse un miros deosebit de erotic – până în seara trecută. Cu un tremur ce nu avea nimic de a face cu răcoarea din aer, îşi trase mantia mai strâns în jurul lui, dar, făcând asta, putu să jure că mirosul ei se ridică din mantie – dulceaţa florilor de clopoţei, împletită acum cu un miros mai senzual. Îi simţea mirosul, după atâtea ore? Da, şi o auzea, o simţea şi îi simţea şi gustul.

Îşi mişcă jenat poziţia, aranjându-se. Fu tentat să dea vina pentru frustrarea aceea stăruitoare pe sosirea inoportună a parohului, care adusese o doză de realitate rece, împiedicându-l să termine ceea ce începuse.

Doar că nu avusese niciodată de gând să ajungă atât de departe. În nopţile de după nunta lor, îşi vărsase sămânţa înlăuntrul trupului ei, dar altfel se abţinuse fără milă, ca şi cum ar fi ştiut, instinctiv,

că să dea orice în plus din el însuşi acestei femei însemna să îi dea totul.

Seara trecută, nu avusese de gând să facă nici măcar atât, imaginându-şi, bănui el, că, păstrându-şi pantalonii încheiaţi, păstrase în siguranţă cea mai importantă parte din el. Se concentrase asupra plăcerii lui Sarah în mod deliberat, imaginându-şi cumva că un astfel de act avea să fie mai puţin intim.

Nu funcţionase chiar aşa bine cum îşi imaginase el că avea să funcţioneze.

Oferindu-i ei plăcere, avusese parte şi el de foarte multă. Dezvăluind trupul ei privirii şi atingerii lui, dezvăluise, de asemenea, o parte din el însuşi în faţa ei, o parte pe care nu avusese niciodată de gând să o expună. Acum, se trezi măcinat de un sentiment care era în acelaşi timp nedorit şi neaşteptat.

Dorinţă faţă de femeia pe care tatăl său îl obligase să o ia în căsătorie.

Dorinţă faţă de o soţie care îl dezonorase.

Sau poate nu?

Reacţia ei la atingerea lui în cabana de strajă fusese toată inocenţă – inocenţa unei mirese virgine în noaptea nunţii ei. Dacă se răsfăţase cu vreun flirt de la căsătoria lor, acesta fusese unul scurt şi – îndrăznea să spună – nesatisfăcător. Şi cu mult timp în urmă.

Spre şocul lui, gelozia pe care o simţise cândva la gândul că un alt bărbat cunoscuse trupul ei pălea acum în comparaţie cu gelozia pe care o simţi la gândul că ea ar fi putut împărtăşi cu Brice ceva mai profund. Un lucru pe care îl păstrase ascuns de soţul ei cu trei ani în urmă, deşi el prinsese licăriri chinuitoare ale acestui lucru în ultimele câteva zile.

Sufletul ei, poate.

– Fairfax!

Cugetările lui St. John se risipiră când recent înnobilatul conte de Haverty traversă podeaua cu mâna întinsă.

Anii nu îl schimbaseră pe Harold Bessmer. Desigur, din moment ce avusese de la şaptesprezece ani părul rar, guşa cărnoasă şi burdihanul lăsat al unui bărbat de vârstă mijlocie, lucrul acesta nu spunea foarte multe.

Prinzându-şi mâinile la spate, St. John dădu din bărbie, înclinându-se politicos, dar distant. Nu prea putea să îl dispreţuiască

pe Bessmer pentru că făcuse ceea ce el însuşi făcuse – ca aproape orice alt tânăr din cercul lui de cunoştinţe: trăise bine şi pariase cu nepăsare cu gândul la simpla promisiune a unei moşteniri. Însă, fiind cu câţiva ani mai în urma lui la Eton, St. John ştia alte câteva motive bune pentru care să îl dispreţuiască.

Haverty nu era genul de bărbat căruia dorea să îi ceară o favoare, dar, cum venise să facă întocmai asta, trebuia să se străduiască să îşi mascheze dispreţul.

– Dumnezeule mare! explodă Haverty, transformând oferta refuzată a unei strângeri de mână într-o invitaţie jenantă de a-l urma pe un coridor ce pornea din holul principal. Cât timp a trecut?

– Mai mult de trei ani, răspunse St. John, în timp ce trecură printr-un labirint de coridoare care duse, în cele din urmă, la un birou cu paneluri de lemn. Am fost în străinătate.

– Ei, şi ce te aduce aici?

O întrebare excelentă. Îşi spusese în sinea sa că era în interesul lui ca festivalul să continue a doua zi. Altfel, Sarah ar fi putut să îl facă să se ţină de promisiune şi să insiste să rămână mai mult.

Dar începea să se teamă că adevărul era oarecum mai complicat – aşa cum se întâmplă cu adevărul.

– Am avut... treburi familiale în zonă.

St. John făcu o plecăciune către Lady Haverty, care se ridică de pe locul ei de lângă vatră, de unde un foc modest nu reuşea să încălzească ori să lumineze încăperea.

– Treburi. M-am gândit eu – nu este un loc care să ispitească un bărbat ca tine, nu? Ţi-l aminteşti pe Fairfax, draga mea, spuse el, întorcându-se către soţia sa.

– Desigur. Ce plăcere să vă revăd, Lord Fairfax.

Contesa făcu o plecăciune, zâmbind dulce.

– Am văzut-o pe Lady Estley în oraş, exact când plecam, adăugă ea. Şi încântătoarea domnişoară Harrington era cu ea. Întotdeauna mi s-a părut că este păcat că nu v-aţi căsătorit cu domnişoara Harrington, păreaţi atât de potriviţi.

St. John întâmpină ideea înclinând absent din cap. Eliza ştia şi, la un moment, pretinsese că îi împărtăşea rezervele pe care le avea faţă de mama lui vitregă. Acum însă, cele două păreau să fi devenit absolut inseparabile. Se întâmplase ceva care să inspire o schimbare în sentimentele Elizei? Ori doar juca rolul unei bune prietene,

încercând să țină în frâu înclinațiile mai extravagante ale mamei lui vitrege?

– Desigur, înțeleg că răposata dumneavoastră soție, Dumnezeu să îi odihnească sufletul, a avut o moștenire mare – chiar dacă averea a fost făcută cu ajutorul negoțului, continuă Lady Haverty. Vorbea cu aerul uneia dintre cei a căror avere fusese acumulată într-o manieră mult mai potrivită, chiar dacă era mai puțin substanțială. Dar poate că acum, când vi s-a oferit o a doua șansă...

Îi aruncă o privire vicleană, ca și cum ar fi fost jenată de îndrăzneala propriei sugestii.

St. John nu putu să răspundă. Îi fusese acordată o a doua șansă, era adevărat, doar că nu tocmai cum își imagina contesa.

– Unde stai, Fairfax? interveni Haverty, în mod limpede plictisit de direcția pe care o luase conversația.

– La Blue Herring. Camerele sunt... Ezită înainte de a se hotărî asupra celui mai generos adjectiv pe care putea să îl rostească. Uscate. În cea mai mare parte.

Lady Haverty se cutremură teatral.

– Vai de mine! Dacă am fi știut! Chiar îmi doresc să vă fi putut oferi o primire mai bună, dar lucrurile de aici sunt *atât* de dezordonate. Vechitura asta în care trage curentul..., spuse ea, cu ochii rătăcind prin încăpere. Serios, nu am fost conștienți de faptul că această casă era într-o asemenea stare de paragină.

– Aproape că îmi vine să o dărâm și să o construiesc de la început, declară contele. Orice i-ar fi adus trecerea anilor lui Harold Bessmer, înțelepciunea nu părea să fie printre ele. Ceva în stil modern, adăugă acesta, cam cum ați făcut la Lynscombe.

Zâmbind fals, Lady Haverty încuviință înflăcărată din cap.

– Tatăl meu ar fi, fără îndoială, onorat să vă audă exprimând o astfel de aprobare, răspunse St. John cu cea mai mică plecăciune posibilă. După aproape o viață întreagă petrecută departe de casa părintească, Lynscombe nu era pentru el decât o amintire încețoșată. Se întrebase uneori care fusese motivul pentru care cedase cererii tatălui său de a se căsători cu o fată cu avere pentru a o salva. Dar, cum îmbunătățirile acestui secol au fost necesare din cauza unui incendiu, nu pot recomanda măsuri atât de extreme.

Gazdele lui răseră mai degrabă nesigure şi, după o privire aruncată către soţul ei, Lady Haverty se aşează din nou, lăsându-i liberi pe domni să o urmeze.

După un moment de tăcere inconfortabilă, Lady Haverty întrebă:

– Cât timp intenţionaţi să staţi?

St. John ridică din umeri, simulând un gen de indiferenţă superficială faţă de împrejurimi.

– A, nu mult. În câteva zile lucrurile ar trebui să se aranjeze. Fusese deturnat de la scopul vizitei sale destulă vreme. Aruncând o privire către geamurile înguste ale unei ferestre stropite de ploaie, adăugă: Mă gândeam să petrec un pic de timp la festivalul despre care vuieşte tot satul.

Haverty îşi drese glasul şi clătină din cap.

– Îmi pare rău, bătrâne. A trebuit să îi pun capăt. Arăta foarte rău. Să se danseze pe mormântul unchiului meu şi toate astea, zise, mângâindu-şi banda neagră de pe braţ – singurul semn pe care St. John îl văzuse cum că această casă era în doliu.

Era dificil să pretinzi că îţi părea rău pentru pierderea bărbatului, când fiecare acţiune a lui Haverty îi proclama satisfacţia faţă de tot ce câştigase în urma ei. Cu toate acestea, St. John îşi luă o mină sobră.

– Vai, desigur, desigur. Condoleanţele mele. Totuşi, adăugă după o pauză de o clipă, permiţând unei încruntări rapide să îi treacă peste frunte, este regretabil. Sunt sigur că s-a depus foarte mult efort pentru planificarea lui.

– Efort? mormăi Haverty. Mai degrabă, şantaj.

St. John evită la mustaţă să nu tresară auzind o acuzaţie care părea prea des asociată cu Sarah.

– Vai, unchiul meu...

– Care este numele acelei femei îngrozitoare, Haverty? cotcodăci femeia. Ce ruşine să hăituieşti pe cineva atât de bătrân şi de bolnav ca *dragul* nostru unchi, insinuând că nu a făcut tot posibilul pentru oamenii din satul acesta.

– Cred că doamna Norris este unul dintre organizatorii principali ai evenimentului, zise St. John, sperând să o conducă pe Lady Haverty departe de urma lui Sarah.

– Norris?

– Soția parohului.

– A, da, parohul. Un pic cam prozaic pentru gustul meu, comentă Haverty. Mă bucur că nu voi fi nevoit să îi ascult predicile de mai mult de două ori pe an.

Așadar, noul conte avea de gând să dărâme clădirea străveche de la Haverty Court, să construiască în locul ei o monstruozitate modernă și apoi să lase conducerea ei intendentului? Nu era nimic atât de neobișnuit în toată treaba asta. La urma urmei, era ceea ce făcuse propriul lui tată. Cu toate astea, St. John începu să creadă că vorbele lui Sarah, despre moșierii care nu își îndeplineau datoriile, puteau să se dovedească profetice în ceea ce îl privea pe Harold Bessmer.

Dar mai știa și că degetul ei nu fusese, de fapt, îndreptat – ori, cel puțin, nu numai – asupra contelui de Haverty.

– *Norris*, murmură Haverty pentru sine. Nu, nu acesta este numele. Se ridică și merse la biroul său, cotrobăind printre hârtiile împrăștiate pe suprafața lui lată de mahon. A, iată scrisoarea! exclamă, privind chiorâș la scris. Adu-mi ochelarii, te rog, draga mea.

Lady Haverty se ridică.

– Voi suna după un lacheu.

– Va veni și va trece sărbătoarea Sfântului Mihail până să răspundă la clopoțel servitorii acestei case.

– Da, dragule, admise contesa cu un oftat de înfrângere. Vin imediat.

Cei doi bărbați rămaseră într-o tăcere stânjenitoare, așteptând sosirea ochelarilor lui Haverty.

– Chiar au trecut trei ani, Fairfax? întrebă contele după ce trecură câteva minute.

– Chiar mai mulți, de fapt.

– Ești negru ca o mură, lasă-mă să-ți spun! Dar ai zis că ai fost în străinătate – trebuie să fi plecat imediat după... ă...

O bătaie în ușă anunță sosirea unui lacheu. Haverty își luă ochelarii din mâna acestuia, răsuci marginile de sârmă pe după urechi și ridică scrisoarea să o citească încă o dată cu atenție.

– Fairfax!

Ridică privirea la St. John, apoi se uită iar la scrisoare. St. John se liniști oarecum știind că Harold Bessmer pe care îl cunoscuse se chinuia, la propriu, să adune doi cu doi. Era, pur și simplu, imposibil că deducă care era adevărul.

– Este o coincidență ciudată, nu? continuă Haverty după o clipă. Sarah Fairfax. Parohul spune despre ea că nici măcar nu este de pe aici.

– Cu atât mai remarcabil, atunci, că e atât de preocupată de viața oamenilor din satul tău, răspunse St. John, reușind să afișeze o expresie undeva între surpriză și amuzament.

Nu împărtășea credința lui Sarah în pocăință, dar nu putea nega faptul că oamenii din Haverhythe aveau nevoie de ajutor. Și nu credea că bărbatul care stătea în fața lui avea să li-l ofere. Așadar, în ciuda reticenței sale, avea să ceară favoarea pe care venise să o ceară. De dragul satului.

– Îți înțeleg ezitarea în aceste circumstanțe, dar oamenii de aici ar avea, fără îndoială, o părere bună despre noul stăpân dacă acesta ar îngădui ca festivalul să aibă loc mâine, așa cum a fost plănuit, Haverty. Este totul pentru binele pescarilor locali. Și nu încape îndoială că vremurile sunt grele.

– Da, așa este. Paznicul de vânătoare spune că jumătate dintre fazanii mei au fost pierduți din cauza braconierilor. Haverty păru să cântărească sugestia lui St. John. Pe legea mea, ai dreptate. Dacă femeia asta, Fairfax, este așa dornică să facă munca de jos, de ce să nu o las?

Începu să cotrobăie după toc și hârtie. Lacheul se întoarse ca să plece, dar Haverty flutură din mână.

– Stai o clipă. Am un mesaj pe care să îl duci în sat.

Lacheul înclină capul și se opri lângă ușă.

– *Doamnă Fairfax*, murmură Haverty, întorcându-și atenția către scrisoare și mâzgălind în timp ce vorbea. *După ce am cugetat asupra problemei, eu...* Contele își atinse buza cu pana tocului. O văduvă tânără, zice Norris. Mă întreb dacă este genul atrăgător. Poate i-ar plăcea să îmi exprime mulțumirile în persoană.

St. John nu se putu abține să nu strângă din dinți.

– Nu aș putea spune, Haverty.

Urmă o altă pauză, cât contele scrise, buzele mișcându-i-se fără sunet în timp ce pana îi mâzgălea cuvintele. Semnă cu o înfloritură și aruncă tocul deoparte, stropind cu cerneală câteva hârtii, printr-un miracol ratând scrisoarea pe care tocmai o încheiase.

– Nu am dorit să spun asta în fața lui Lady Haverty, dar, din câte îmi amintesc, te aflai într-o mică ananghie înainte să pleci, Fairfax.

St. John aruncă o privire grăitoare către lacheu, dar nu răspunse nimic.

– Ceva legat de o moștenire de familie furată de către soția ta, din câte îmi amintesc. Nu ai provocat un bărbat la duel?

– Da, mărturisi șovăind St. John.

Sperase ca vechiul scandal să fi fost șters de presupusa moarte a lui Sarah ori, cel puțin, înlocuit de ceva nou de-a lungul anilor. Ce aducere aminte oportună a faptului că, chiar și pe coasta sălbatică a Devonului, aparent departe de înalta societate, încă nu era liber de trecut. În circumstanțele potrivite, păcatele puteau fi iertate. Dar uitate? Aceasta era o cu totul altă problemă.

În mai puțin de o săptămână, devenise surprinzător de confortabil în rolul de locotenent Fairfax. Simțise, cumva, că era corect să muncească pentru a construi tarabe pentru un bazar de caritate și să facă schimb de glumițe cu brutarul satului. Să stea lângă foc într-o căsuță simplă și să îi spună povestioare copilei cu păr de aur cuibărită lângă el.

Dar era bine să își aducă aminte că trebuia să joace un rol. Un teatru de amatori, pus în scenă pentru un public neștiutor.

– O treabă riscantă... duelurile astea.

Haverty uscă scrisoarea, o împături, o sigilă și i-o întinse lacheului, care înaintă, cu chipul lipsit de expresie, pentru a o primi. Dar contele nu îi dădu imediat scrisoarea.

– Da, ești norocos să te afli aici – și încă și mai norocos că târfa aia hoață s-a înecat. Adică, cum ar fi fost să dai numele tău progeniturii altcuiva?

O imagine cu buclele castanii-aurii și cu ochii violeți ai Clarissei apăru în fața lui St. John, și neplăcerea din măruntaiele lui se răsuci și se încolăci în ceva mai puternic, ceva asemănător fricii.

În îndrăzneala de a se gândi la viitor, neglijase să ia în calcul membrii Haverty din întreaga lume și prejudiciile pe care aceștia le puteau aduce. Nu conta dacă el își iertase soția ori chiar că începuse să creadă că nu avea ce să ierte. Înalta societate nu uitase de dezastruosul spectacol de la debutul lui Sarah. Iar Clarissa era cea care avea să sufere din cauza aceasta.

– Mulțumesc mult, Bessmer.

Cu o încruntare severă, smulse scrisoarea din degetele dolofane ale lui Haverty şi o puse în palma lacheului în timp ce trecu pe lângă el, ieşind pe uşă.

Deschizându-se în faţa lui Sarah şi a fiicei ei, se deschidea pe el însuşi în faţa durerilor de inimă.

Iar aceasta era o suferinţă pe care nu avea de gând să o simtă din nou.

–Am terminat-o. Miercuri, la ora ceaiului, exact cum am promis, doamnă F., anunţă o Emily Dawlish strălucitoare, care stătea pe treapta de la intrarea în Primrose Cottage, întinzând un pachet împachetat în hârtie. La privirea nedumerită a lui Sarah, adăugă: Noua rochie.

Şi făcu cu ochiul.

Sarah se dădu în spate, ca să o lase să intre.

–Sper că nu este prea pretenţioasă, Emily. Nu cred că s-ar potrivi, în circumstanţele date.

–Şi care ar fi acele circumstanţe? Faptul că soţul dumneavoastră este viu – şi chipeş ca unul dintre îngerii lui Dumnezeu – şi locotenent? întrebă în timp ce despachetă rochia şi o scoase, ridicând-o pentru ca Sarah să o studieze.

Sarah întinse mâna ca să atingă muselina albastră, dar degetele îi ezitară în aer. Arăta atât de delicată, de elegantă. Iar florile! Sarah se gândise să nu mai poarte niciodată albastru, deşi fusese întotdeauna culoarea ei preferată.

–Nu vă place?

Emily părea afectată.

–Vai, Emily, clătină Sarah din cap. Este minunată.

–Domnul Gaffard a primit un număr nou din *Lady's Magazine* – în care scrie că asta este ultima modă. Am copiat stilul cât am putut de bine din poze. Mie mi se pare teribil de simplă, mărturisi, încruntându-se uşor, dar m-am gândit că dumneavoastră s-ar putea să vă placă.

–Este perfectă. Sarah cercetă liniile neobişnuite ale rochiei, talia mai înaltă şi decolteul uşor încreţit. Ce se poartă... pe dedesubt?

–Nu prea multe, şi asta este limpede. Am făcut o cămăşuţă care să meargă cu ea – un pic de bumbac rămas de la una dintre cămăşile locotenentului Fairfax, nu vă faceţi grijă, adăugă ea cu un zâmbet

șiret, arătând către un veșmânt foarte moale, împodobit cu o panglică lată de culoarea safirelor, care trebuie să fi costat destul de mult. Sarah spera că St. John era deosebit de neatent atunci când venea vorba să își plătească facturile.

– Rochia aceasta înseamnă mai mult decât îți poți imagina, spuse ea, luând grămada de material în brațe.

– Vai, *pff*, doamnă F. Este o nimica toată, insistă Emily. Nu mai mult decât meritați, asta este sigur – dumneavoastră, care vă gândiți întotdeauna la altcineva.

– Păi, da. Am vrut să fac tot ce îmi stă în putință pentru a răsplăti ceea ce am primit.

Privirea lui Sarah rătăci afară, pe fereastră, către cer, care fusese acoperit de nori plumburii toată după-amiaza, deși ploaia se mai potolise. Spre surpriza ei, nisipul și apa străluceau de la lumina roșie-rozalie a apusului.

– Ia uită-te la asta! se minună.

Emily aruncă o privire către fereastră.

– A, da. Mâine va fi frumos. Nici un motiv de îngrijorare legat de asta.

Sarah înghiți din nou nodul care i se pusese în gâtlej și apoi ridică biletul care se afla pe masa de lângă ea, trecându-și degetul peste îndoitură și oprindu-se pentru a pipăi pecetea familiei Haverty, apăsată adânc în discul de ceară roșie.

– Bănuiesc că ai auzit că noul Lord Haverty intenționa să anuleze festivalul, nu?

Tot nu știa ce se întâmplase pentru ca acesta să se răzgândească. Poate că doamna Norris vorbise din nou cu el. Cu siguranță Abby trebuia să fi fost la fel de tulburată ca ea la ideea că eforturile lor de a ajuta fuseseră împiedicate atât de brusc.

– A, da. Și că locotenentul Fairfax a mers la el și i-a cerut să permită să se țină. Vorba a făcut înconjurul micului Haverhythe de două ori, să fiți sigură.

– Locotenentul Fairfax?

Neliniștită dintr-odată, Sarah strânse biletul la piept. Generozitatea lui părea contrară firii lui – cel puțin, când era vorba despre ceva legat de ea.

– Așa se spune, doamnă.

– De ce ar fi făcut un asemenea lucru?

– Nu este limpede, doamnă F.?

Încercase întreaga după-amiază să își stăpânească o minte, o inimă și câteva alte părți hotărâte să retrăiască amintirea apăsării vârfurilor degetelor lui în părul ei, căldura palmelor lui pe sânii ei și atingerea buzelor lui pe carnea ei. Încercase să uite – și eșuase lamentabil.

Disperată să evite zâmbetul insinuant al lui Emily, Sarah își feri iute ochii. Din nefericire, privirea îi căzu pe cartea pe care el i-o dăduse Clarissei, și ea își aminti mai întâi povestea încântătoare pe care el i-o spusese fiicei lor, apoi povestea îngrozitoare pe care i-o spusese mai târziu ei. Timpul petrecut în Indiile de Vest îl schimbase, cu siguranță. Din multe puncte de vedere, nu era bărbatul care fusese când plecase.

Dar oare se schimbase în felurile care contau cu adevărat?

Mersese la conte și îl convinsese să îngăduie ca festivalul să continue. Ca de la un nobil la altul. Dorea să poată crede că amândoi bărbații înțelegeau ce însemna festivalul pentru acest sat. Ca o tânără dintr-un oraș portuar înfloritor, fusese în mare parte ignorantă față de greutățile care chinuiau Anglia rurală. Acum însă, știa din proprie experiență cât sufereau oameni și cât de indiferenți păreau să fie aristocrații proprietari de terenuri față de situația lor disperată.

„Lucrurile nu pot rămâne așa cum sunt", jurase el.

Oare amabilitatea neașteptată pe care St. John o arătase față de oamenii din Haverhythe prezicea o inimă înmuiată față de propriile lui responsabilități ca viitor marchiz de Estley?

Oare îmbrățișarea lui din seara trecută însemna că și sentimentele lui față de ea începuseră să se schimbe?

Sau acele lucruri, chiar și timpul petrecut de el în Antigua, erau doar gesturi neînsemnate de căință, în vreme ce problema mai mare de la rădăcina lor rămânea neatinsă?

Capitolul 14

– Mamă! Clarissa ridică privirea din castronul ei, cu la fel de mult terci pe față ca în lingura ei. Rochie frumoasă.

Sarah mângâie cu palma muselina înfloratã, ca pentru a se asigura că era încă acolo. Materialul îi îmbrăca picioarele cu o moliciune neobișnuită. Se simțea destul de goală fără hainele de doliu – deși, era adevârat, nu la fel de goală cum se simțise în cabana de strajă. Și, desigur, nu fusese niciodată cu adevărat văduvă, nici chiar cu veșmintele negre. Acum, toată lumea din Haverhythe o știa.

Astăzi, ei – și ea – aveau să descopere cine era ea fără veșmintele de doliu.

Doamna Potts aruncă un ochi asupra ei, evaluând-o.

– Chiar arătați bine. Dar de unde Dumnezeu ați dezgropat pălăria aceea, dacă nu vă supărați că întreb?

Dorind să se fi putut vedea un pic mai bine în oglinjoara pătrată de deasupra spălătorului, Sarah ridică o mână și zâmbi ușor satisfăcută când degetele îi atinseră noul ornament înflorat de pe micuța bonetă.

– A, este isprava lui Emily. Dar am promis că nu îi voi dezvălui secretul.

– Pare genul de lucru pe care Fanny Kittery l-ar etala – numai că pe dumneata arată bine, adăugă ea.

Poate că era singura dată când Martha Potts era aproape de a face un compliment.

– Nu este foarte practică, însă.

Surâsul lui Sarah se lăți într-un adevărat zâmbet larg.

– Știu. Nu este minunat?

În încercarea de a recăpăta atenția mamei sale, Clarissa alese tocmai momentul acela ca să declare că nu îi era foame și își împinse castronul.

Cu o mână experimentată, doamna Potts prinse vasul pe jumătate plin înainte ca acesta să cadă pe podea.

– Micuții care nu își mănâncă micul dejun nu ar trebui să se aștepte să meargă la festival, o mustră ea, ștergând chipul fetei cu o cârpă.

– Mamă! protestă Clarissa.

Sarah clătină din cap.

– Doamna Potts are dreptate, drăguțo. Deși, adăugă ea, uitându-se pieziș la ceai și la pâinea prăjită, nici mie nu îmi este îngrozitor de foame.

– Emoțiile, doamnă, spuse doamna Potts, conducând-o pe Sarah către scaunul eliberat de curând. Atâta tot. Dar nu ați putea cere o dimineață mai frumoasă. Totul va fi bine până la urmă.

Sarah înghiți cu greu câteva guri, apoi își goli ceașca de ceai. Doamna Potts avea dreptate. Mai ales în ceea ce privea emoțiile. Totuși, nu se putea abține să nu se întrebe cum avea să fie să îl vadă astăzi pe St. John. Inima ei iertătoare dorise să creadă că el o ocolise în ziua trecută pentru că simțise prea multe. Dar ea ar fi trebuit să știe până acum că era mult mai probabil ca el să fi simțit prea puține.

Ridicându-se, se aplecă peste masă ca să sărute fruntea fiicei sale.

– Mai bine aș pleca, doamnă Potts.

– În regulă. O voi aduce pe Clarissa peste o oră sau cam așa.

Sarah ieși în dimineața răcoroasă și senină de sfârșit de septembrie și merse pe ulița îngustă care trecea prin fața șirului de căsuțe care stăteau aplecate peste țărm. În miscelaneul[1] pe care îl împrumutase de la Abby citise câteva descrieri ale locurilor mai retrase pe care călătorii le găseau pitorești și fermecătoare. Fusese unul dintre lucrurile care îi dăduseră ideea festivalului. În dimineața aceasta, încercă să își imagineze că vedea totul pentru întâia oară – bărcile colorate și casele de lut amestecat cu nuiele și apa verde-cenușie. O schiță necizelată în toc și cerneală, atinsă pe alocuri de penelul unui artist. Oare vizitatorii festivalului aveau să vadă Haverhythe-ul așa cum ajunsese ea să îl vadă? Sau inimile lor aveau să rămână neatinse?

Cât de tare dorea să creadă că o săptămână petrecută în Haverhythe îl obligase pe St. John să își dea seama că ea nu era genul de femeie care își imaginase el cândva că era. *Inocentă*, așa o numise.

---

[1] Rubrică în unele periodice, publicații sau volume, care are un conținut variat și care aparține, de obicei, mai multor autori. (n.tr.)

Cât de mult dorea să creadă că el chiar credea asta, în toate felurile care contau.

Desigur, dacă nu ar fi simțit nimic pentru ea, nu ar fi cumpărat nicicând acele cadouri pentru Clarissa, nu ar fi mers niciodată la conte, nu ar fi...

Simțind o îmbujorare feciorelnică înfierbântându-i obrajii, se scutură cu hotărâre. Nu văzuse destul în viață ca să abandoneze visul acela vechi despre o poveste de dragoste ca în povești?

Ea nu încetase niciodată să îl iubească și nu credea că avea să o facă vreodată. Dar asta nu însemna că trebuia să umble cu capul în nori și ochii pe jumătate deschiși.

El îi frânsese inima o dată, iar ea fugise de durere și umilință, găsise un loc în care să își lingă rănile și reușise – cumva – să se adune. Poate că el se schimbase. Numai timpul avea să o spună. Dar, dacă ea îi permitea să îi frângă din nou inima, rana avea să fie severă, pentru că și-ar fi pierdut nu doar soțul, ci și copilul.

Iar în ceea ce privea faptul că îl lăsase să facă dragoste cu ea? Ei bine, se petrecuse deja, și nu o regreta acum.

Aveau să fie destule ocazii pentru regret mai târziu, oricând avea să fie singură, iar amintirile atingerii lui aveau să refuze să fie încuiate.

Prima persoană pe care o observă pe chei fu domnul Norris, care părea un pic zăpăcit, privind cum câțiva dintre negustorii satului își așezau mărfurile pe tarabe. Câțiva străini se plimbau deja printre ele.

– Doamna Norris este aici? întrebă Sarah, venind alături de el.

Surprins parcă să o vadă, domnul Norris se întoarse și îi strânse mâna.

– Vai, doamnă Fairfax! Nu, Abigail se simte un pic cam rău în dimineața asta.

Sarah se încruntă.

– Din nou? Nu o altă durere de cap, sper.

– Ei bine, ă... nu. Adică...

Sarah nu îl văzuse vreodată pe paroh să rămână fără cuvinte. Nerăbdătoare, așteptă în timp ce el privea un cuplu de tineri care se plimbau trecând pe lângă ei și urcând pe chei. Lumina puternică a dimineții îi scotea în evidență firele argintii de păr de la tâmple. Era cu mult mai în vârstă decât soția lui, aproape destul de în vârstă

încât să fie tatăl lui Sarah, dar Sarah nu se îndoise vreodată, nici măcar pentru o clipă, că cei doi Norris erau foarte îndrăgostiți. Nu știa ce să creadă despre purtarea lui. Oare Abby era grav bolnavă?

– S-ar părea că, mm...

Scoase o batistă și își tamponă fruntea, deși aerul dimineții era rece.

– Se pare că vom avea un copil.

– Vai!

Fu tot cu putu face pentru a se împiedica să își arunce brațele în jurul parohului și să-i ofere un sărut de felicitare pe obraz. Abby îi mărturisise doar lui Sarah teama că un astfel de eveniment nu urma să aibă niciodată loc.

– Cred că Abby este în al nouălea cer. Trebuie să merg la ea în clipa asta.

– Nu, nu. Ridică o mână ca să o oprească. Nu cred că trebuia să spun cuiva încă. Dar, cum sunteți prietena ei...

– Și a dumneavoastră, sper.

– O, într-adevăr. Doar că simțeam că meritați o explicație pentru absența lui Abby și, ei bine – se opri ca să îi ofere un zâmbet larg timid –, nu sunt prea bun la a spune minciuni.

Sarah zâmbi.

– O consecință a profesiei, fără îndoială. Dar Abby este cu adevărat bine? A văzut-o domnul Kittery... este sănătoasă?

– Da, da. Totul este bine. Bănuiesc că va veni și ea un pic mai târziu. Diminețile sunt...

– Dificile, completă Sarah încuviințând din cap, amintindu-și prea bine grețurile și oboseala. Și când ar trebui să ne așteptăm la fericitul eveniment?

– Cu puțin înainte de Paște, mi s-a spus. Un anotimp potrivit pentru o astfel de binecuvântare.

– Nu există altul mai bun.

Chiar atunci, domnul Gaffard îi făcu semn către tejghele. Întorcându-se către domnul Norris, îl îndemnă să meargă acasă.

– Ar trebui să stați cu ea. Veniți mai târziu, când se va simți mai bine.

El zâmbi emoționat din nou, înclină capul și își luă rămas-bun. Doar când ajunse lângă domnul Gaffard își dădu seama că nu avea nici cea mai mică idee unde urma să fie atunci când bebelușul Norris

avea să își facă apariția pe lume. Promisiunea pe care St. John i-o făcuse pe chei îi asigurase locul până la festival. Dar ce avea să se întâmple după ziua de azi?

– Bună dimineața, doamnă Fairfax. Nu arătați la fel de minunată ca ziua de azi în rochia aceasta nouă? Ce mai, aproape să nu vă recunosc, spuse domnul Gaffard cu o plecăciune de modă veche. Deci asta punea la cale domnișoara Emily.

În același spirit de glumă, Sarah plecă ușor capul într-o scurtă reverență.

– Vai, mulțumesc, domnule Gaffard. Nu este minunat să vedem din nou soarele?

Cum negustorul îi atrase atenția asupra poziției uneia dintre tarabe, Sarah își întoarse spatele către apă.

Nu îi văzu sosind pe Fanny Kittery, nici pe domnul Beals și doamna Dawlish, fiecare cu obiecte de vânzare.

Nici ei nu o văzură pe ea, se pare – ori, dacă o văzură, nu o recunoscură, la fel ca domnul Gaffard. Aceștia stăteau la stânga ei, la doar câțiva pași depărtare, când vocea doamnei Kittery ajunse la urechile lui Sarah.

– Exact – *o hoață*. Am spus tuturor celor din Haverhythe că era ceva suspicios la Sarah Fairfax din clipa în care a pus piciorul în acest sat. Poate că, data viitoare, oamenii mă vor asculta.

– Pur și simplu, nu are cum, insistă doamna Dawlish, începând să aranjeze câteva batiste și cutii brodate pentru ace. Zău, priviți la tot ce a făcut aici!

– *Hmm*, fornăi doamna Kittery. Pun pariu că, dacă oamenii ar pune mâna pe înregistrările donațiilor făcute pentru Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor, ar găsi nu doar câteva nereguli. Un hoț rămâne hoț. Sub mâinile ei se înălțau grămezi de cuburi de săpun învelite în hârtie. Mă bucur doar că nu i-am încredințat niciodată vreunul dintre banii *mei* pentru această mică schemă a ei.

– Și totuși, sunteți aici astăzi...

Vocea gravă a domnului Beals acoperi zgomotul mulțimii în creștere, deși spusese vorbele în șoaptă.

– Da, păi, i-am promis doamnei Norris – și intenționez ca partea mea de contribuție să meargă către ea.

– Totuși, nu pare posibil, zise din nou doamna Dawlish. Mi-ar plăcea să știu cine spune un asemenea lucru.

O pauză plină de semnificaţie, pentru a aţâţa apetitul ascultătorilor. Sarah simţi furnicături pe piele.

– Locotenentul Fairfax.

– Nu!

Sarah tresări, temându-se că exclamaţia scăpase de pe propriile buze. Dar domnul Gaffard continuă să vorbească monoton, ca şi cum nimic nu se petrecuse.

– Dumnezeu mi-e martor. Tonalităţile nazale ale doamnei Kittery pătrunseră prin bubuitul din capul lui Sarah. Festivalul acesta nu a fost singurul subiect de conversaţie când el a făcut vizita aceea la curte. Lord Haverty şi locotenentul Fairfax se cunoşteau de dinainte, ştiţi, şi Excelenţa Sa a menţionat-o pe soţia locotenentului, care a furat nişte obiecte de valoare... şi a fugit cu un alt bârbat! Aşteptă, lăsând ca semnificaţia vorbelor ei să poată fi înţeleasă.

– Toată lumea, chiar şi Lord Haverty, crede că ea este moartă. Dar noi ştim mai bine, nu-i aşa? Aşa a venit Sarah Fairfax în Haverhythe şi acesta este motivul pentru care locotenentul Fairfax i-a dat de urmă aici. Chipurile celor prezenţi exprimau probabil îndoială, pentru că Fanny Kittery ridică glasul când continuă: Este adevărat, vă spun eu. Camerista doamnei Haverty a venit la prăvălie după un tonic pentru stăpâna ei, iar ea ştia de la un lacheu care a auzit totul.

– Poate că Excelenţa Sa ar trebui să fie mai atent la servitorii lui, comentă domnul Beals.

– Aiurea! De ce nu ar trebui să iasă la iveală faptul că avem o viperă printre noi?

– Avem, sigur că da!

Sarah auzi paşii grei ai domnului Beals îndepărtându-se, iar vocile femeilor se pierdură în sporovăiala crescândă care îi înconjura.

– Dar dacă am muta-o aici..., spunea domnul Gaffard.

– Sunt sigură că vă pricepeţi cel mai bine, îl întrerupse Sarah. Vă rog să mă scuzaţi.

Surprins, domnul Gaffard o privi printre gene.

– Desigur.

Sarah înclină capul şi se strecură printre două dintre cele mai apropiate tejghele. Ştia că nu avea unde să fugă, dar trebuia să fugă, pentru că îi era îngrozitor de teamă că avea să i se facă rău.

Deşi o căutase preţ de mai mult de o oră, St. John nu văzuse încă nici un semn de la Sarah, când dădu peste doamna Potts obosită, care era târâtă pe chei de către Clarissa.

– Bună dimineaţa, spuse el, ridicându-şi pălăria. Doamna Fairfax nu este cu dumneata?

– Nu. O caut eu însămi. Desigur, va fi greu de găsit printre toate astea.

Femeia aruncă în jur o privire nesigură.

– Într-adevăr.

St. John se întrebă dacă Haverhythe mai văzuse vreodată atât de mulţi străini.

– Ea şi doamna Norris trebuie să fie mulţumite de triumful lor. Ce mai mulţime!

– Am crezut că ploaia avea să îi ţină departe pe oameni.

– Drumurile sunt încă bune – sau, cel puţin, aşa am auzit.

Mulţimea de la cârciumă – localnici care se adunau ca să îşi plătească chiria intendentului lui Haverty şi vizitatori care făceau gălăgie cerând o bere ori un pat – aproape că îl dăduse peste cap pe bietul Colin Mackey. St. John se gândise că era înţelept să plece înainte ca bărbatul să îi ceară să îşi împartă camera cu vreun alt oaspete ori doi.

– Furtuna s-a instalat de-a lungul coastei, se pare, şi nu a ajuns prea departe pe uscat.

– Clarissa! exclamă doamna Potts. Încetează să mă mai tragi de braţ.

Clarissa încetă pentru o clipă, dar priveliştile şi sunetele festivalului se dovediră a fi o atracţie prea puternică.

– Nu vezi că vorbesc cu ta... cu locotenentul?

Doamna Potts se opri la timp, dar buzele i se încreţiră în semn de dezaprobare faţă de această continuă înşelătorie.

St. John îşi aşează palma pe creştetul Clarissei, iar fata se opri din mişcare destul cât să ridice privirea şi să zâmbească.

El încă nu ştia ce avea de gând să facă a doua zi.

Ah, fusese destul de uşor să jure că avea să fie nemilos atunci când se confruntase cu rânjetul de dispreţ al lui Haverty. Mult mai dificil fu când privi în ochii violeţi ai Clarissei. Aproape imposibil când îşi aminti pielea fină ca mătasea a coapselor lui Sarah.

– Vreau la mama, anunţă copila.

–Știu, păpușă, răspunse doamna Potts, pe un ton mai blând. Doamna Fairfax a plecat dis-de-dimineață, îi explică lui St. John. I-am spus că o voi aduce eu pe cea mică după o vreme, dar...

–Îmi închipui că ea și doamna Norris sunt plecate undeva, pentru că nu am văzut-o pe nici una din ele. Vreo criză care trebuie prevenită, poate.

Doamna Potts privi la marea de chipuri necunoscute.

–Poate.

Dar St. John avu sentimentul distinct că doamna Potts suspecta că un cu totul alt motiv stătea în spatele absenței lui Sarah.

Își dori cu disperare să nu fi venit vreodată în Haverhythe. Dacă ar fi interpretat greșit biletul mamei sale vitrege – ori dacă s-ar fi prefăcut –, ar fi putut încă să nu știe de Nebuna Martha, de micuța domnișoară Clarissa și de Fondul pentru Ajutorarea Pescarilor.

Dar citise biletul. Venise în Haverhythe. Își găsise soția.

Soția sa chipurile duplicitară, surprinzător de hotărâtă și incontestabil de atrăgătoare.

„La naiba."

–Pot să o iau pe Clarissa să o ajut să o caute pe mama ei? se oferi el, întrebându-se ce anume intuia – ori știa – văduva despre cum stăteau lucrurile între el și Sarah. Așa, vă puteți plimba pe chei și să vă bucurați de priveliște.

Deși se așteptase ca ea să îi respingă sugestia, doamna Potts așează recunoscătoare palma transpirată a Clarissei în a lui.

–Da. Țineți-o strâns. Este rapidă.

St. John abia avu timp să râdă de avertismentul ei, când Clarissa îl trase de braț cu o putere surprinzătoare, și porniră prin mulțime. Înțelese curând motivul pentru oboseala doamnei Potts. Fata putea țâșni cu ușurință în locuri prin care un adult nu putea trece și, într-o clipită, ea îi alunecă din mână și dispăru din vedere.

Însă înălțimea sa și simțul lui de orientare se dovediră un avantaj clar față de eforturile doamnei Potts pentru a o ține sub control pe Clarissa. Grupuri de oameni se despărțeau ca să îl lase să treacă și putea vedea destul de departe în mulțime, astfel încât traseul micuței nu fu dificil de urmărit.

O găsi în fața tejghelei domnului Beals, privind o brioșă presărată cu coacăze.

– Tu și mama ta, se minună Beals, înfășurând bunătatea în hârtie și dându-i-o cu un zâmbet. Cele mai bune cliente ale mele. Că veni vorba...

– Spune „mulțumesc", Clarissa.

St. John apăru în spatele ei și îi puse o mână pe umăr, privind în jos cu o încruntare, la o față acoperită deja de firimituri lipicioase.

– Măi să fie, bună dimineața, locotenente. Tocmai spuneam că încă nu am văzut-o azi pe doamna Fairfax.

– Suntem într-o expediție, domnule Beals – dacă poate fi găsită în mulțimea aceasta de oameni, avem de gând să o facem.

Clarissa izbucni în râs și trase de șorțul domnului Beals.

– Meg și Thomas?

– Ce spui, copilă? Isteața Meg? Păi, este foarte bine – îi voi spune că ai întrebat de ea.

– Și Thomas?

Beals îi aruncă lui St. John o privire nedumerită.

– Pisoiul cenușiu, îl ajută acesta.

– A, desigur. Păi, crește în fiecare zi. Nu va trece mult și îl vei putea lua acasă cu tine.

Clarissa străluci.

– Mulțumesc.

Deși credea că fetița îi mulțumise brutarului mai degrabă pentru pisoi, nu pentru brioșă, așa cum o îndemnase el, St. John alese să nu forțeze nota. În schimb, o ridică și o așeză pe umerii lui. Poate că o vedere mai bună asupra mulțimii avea să o facă să nu mai fie atât de tentată să fugă.

– Cu plăcere, micuță domnișoară, chicoti Beals. Deși nu cred că doamna Potts o să se bucure că un pisoi îi aleargă printre picioare, adăugă el, făcând confidențial cu ochiul.

St. John reuși să zâmbească din colțul gurii, deși vorbele brutarului ridicară o întrebare incomodă în mintea sa.

Ce fel de viitor își imagina pentru acest copil care ar fi putut fi al lui?

Ar putea să se întoarcă și să îi spună mamei lui vitrege că nu reușise să o găsească pe Sarah și nici safirele Sutliffe. Să se cufunde în viața londoneză – singur, pentru că, chiar dacă se prefăcea că accepta povestea cu moartea lui Sarah, nu se putea niciodată căsători

cu o alta ştiind ce ştia. Să le lase pe soţia lui şi pe fiica ei în Haverhythe, la Primrose Cottage, în pace, aşa cum îl rugase ea odată.

Dorea să creadă că un astfel de aranjament ar fi fost de ajutor şi pentru liniştea lui.

Dar începea să se întrebe dacă aceasta nu avea să fie, cumva, distrusă.

Sau ar fi putut să îşi ducă soţia înapoi şi să revendice copilul ca fiind al lui. Dar, fără dovada nevinovăţiei lui Sarah, ar fi fost nevoiţi să se lupte cu limbile bârfitoare ale celor din Mayfair. Indiferent de ceea ce avea să spună sau să facă, aveau să existe întotdeauna întrebări, îndoieli.

Dintr-odată, simţi mirosul lui Sarah în aer, strecurându-se printre mirosurile festivalului, de mâncare, bere şi de trupuri. Se întoarse brusc, ca un ogar pe urmele prăzii sale, şi o văzu pe doamna Kittery stând în apropiere, dezvelind un săpun frumos pentru a-l arăta trecătorilor.

Strângând braţul în jurul genunchilor Clarissei, merse cu paşi mari către doamna Kittery, care îl întâmpină cu un zâmbet îngâmfat.

– Vai, locotenente, o zi bună şi dumitale! O privi pe Clarissa cu un entuziasm considerabil mai mic. Cât de generos sunteţi faţă de copilă, domnule. Sper că doamna Fairfax apreciază pe deplin cât de norocoasă este. Puţini gentlemeni ar fi gata să treacă peste anumite... indiscreţii.

Ridică dintr-o sprânceană şi făcu sugestiv semn către Clarissa.

Deşi femeia dăduse glas acelor bănuieli negre în faţa lui şi mai înainte, când ea vorbi acum, el avu impresia clară că ceva se schimbase. Ori poate era faptul că ajunsese, în sfârşit, să înţeleagă puterea muşcătoare a bârfei atunci când era vorba despre un copil mic. Bucuros, poate pentru întâia oară în viaţa sa, de asemănarea pe care o avea cu tatăl lui, St. John o ţintui pe femeie cu cea mai rece privire de care era în stare.

Privirea lui o ului pe Fanny Kittery, exact aşa cum i se întâmplase şi lui de nenumărate ori când era un copil.

– Nu am plăcerea de a vă înţelege, doamnă, zise el cu răceală.

Dar se părea că doamna Kittery îl înţelesese perfect. Se albise la faţă.

– Eu... ă... adică... mă gândeam doar că sunt unii domni care nu suportă să se afle în preajma celor mici, din păcate.

Ca și cum căuta o protecție modestă împotriva mâniei lui, ea păși în spatele tejghelei și începu să așeze micile piramide de săpun. Ochii lui St. John căzură pe grămada care era cel mai aproape de el, cea din care se ridica mirosul înnebunitor de clopoței.

Pescui din buzunarul hainei sale o monedă și trânti o guinee de aur pe masa pe care el însuși o bătuse în cuie cu doar câteva zile în urmă.

– Le voi lua eu pe toate, doamnă Kittery.

– P-poftim? se bâlbâi aceasta.

– Toate bucățile de săpun cu clopoței, vă rog.

Nu avea nici cea mai mică idee ce să facă el cu toate. Să le arunce de pe chei, poate. Știa doar că nu putea suporta gândul mirosului aceluia pe pielea vreunei alte femei.

Chiar și mai puțin dorea să se gândească la faptul că un alt bărbat avea să îl miroasă pe cea a lui Sarah.

Clarissa se foi și se aplecă înainte, întinzând o mânuță dolofană spre moneda strălucitoare și lovindu-i pălăria pe o parte. Ca să o împiedice, bagă mâna din nou în buzunar pentru o altă monedă și i-o dădu. Clarissa jubilă, întorcând discul de aur către soare și privind cum strălucea.

Ochii arzători ai doamnei Kittery urmăriră banii.

– Mai aveți săpun din acesta în prăvălie? întrebă el.

– Păi, nu îmi amintesc, răspunse ea evaziv.

– Pentru banii aceia, cred că am dreptul să mă aștept la toate bucățile, doamnă. *Toate* bucățile. Și, adăugă el, vârând din nou mâna în buzunar, vă voi fi recunoscător dacă nu îl veți mai face niciodată.

– Dar este preferatul atâtor clienți de-ai mei..., protestă ea.

El așeză o bancnotă de zece lire pe tejgheaua improvizată. Ochii lui Fanny Kittery se bulbucară.

– Cred că asta ar trebui să fie mai mult decât de ajuns pentru a vă recupera pagubele.

Când ea se întinse lacomă după bancnotă, St. John o țintui cu un deget lung.

– Încă un lucru. După asta, nu va mai fi nevoie să vorbiți cu – ori despre – doamna Fairfax și fiica ei vreodată. Avem o înțelegere, doamnă Kittery?

Obrajii ei se înfierbântară.

– Desigur, locotenente.

– Foarte bine.

El apucă una dintre bucăţile de săpun şi i-o înmână Clarissei, schimbând-o pentru celălalt premiu chiar înainte ca moneda să îşi găsească drumul către gura ei.

Clarissa luă săpunul şi îl mirosi.

– Mmm.

St. John îşi înăbuşi un sunet între râset şi geamăt.

– Mmm, într-adevăr. Acum, zise el, îndreptându-şi pălăria, să mergem să o găsim.

Capitolul 15

Amurgul se lăsase peste Haverhythe şi mulţimea se subţiase considerabil până când o găsi. Stătea la marginea unei săli de bal improvizate în aer liber, angajată într-o conversaţie cu doamna Norris, care era aşezată pe un scaun, în timp ce domnul Norris se învârtea prin apropiere.

Iar St. John îşi dădu seama cu surprindere că era posibil să o fi zărit pe Sarah de zece ori în ziua aceea şi să nu o fi recunoscut.

Poate era de vină noua rochie. Ori pălăriuţa modernă cocoţată neglijent în vârful unei grămezi de bucle lăsate liber. Poate chiar aerul cu care se mişca. Orice era, ea părea transformată. Nu ar fi fost dificil să ţi-o imaginezi într-o sală de bal din Londra, înconjurată de nobili.

Gerald Beals se apropie de ea, îşi plecă uşor capul şi întinse mâna. Spre surpriza lui St. John, Sarah zâmbi şi o luă, păşind pe ringul de dans fără ezitare. Înăbuşindu-şi un junghi de posesivitate, St. John cercetă celelalte feţe din jurul lui, căutând, la rândul său, o parteneră. Dar în apropiere se aflau foarte puţine doamne pe care le cunoştea. Doamna Potts o dusese de mult pe Clarissa acasă. Era limpede că doamna Norris nu avea de gând să danseze. Rămâneau astfel doamna Kittery şi stângacea Georgina Mackey.

St. John merse în faţa fiicei cârciumarului şi făcu o plecăciune.

– Îmi faceţi favoarea acestui dans, domnişoară Mackey?

Georgina se înroşi până la rădăcinile părului ei roşcovan.

– Nu credeam că dumneavoastră ori doamna F. veţi mai dori să îmi vorbiţi vreodată.

– Dacă vă referi la nefericitul incident de pe chei, cu siguranţă că nu credeţi că dăm vina pe dumneavoastră?

Îşi întinse mâna, cu palma în sus, iar Georgina îşi aşeză şovăind mâna în a lui.

Dansul ei fu mai bun decât sperase el, chiar dacă nu tocmai genul care să inspire poezia. Când dansul îi aduse din nou alături, ea chicoti emoţionată.

– Este teribil de amabil din partea dumneavoastră, locotenente. Tata a fost de-a dreptul furios când a văzut ce s-a întâmplat cu Clarissa. M-a bătut zdravăn, să ştiţi.

Se despărţiră din nou şi, între timp, St. John înţelese pe deplin ce spusese partenera sa.

– Nu vrei să spui că tatăl tău te-a lovit, domnişoară Mackey, nu? întrebă când ea îi luă din nou mâna.

– A, ba da. Ridică din umeri. Nu mai mult decât meritam, cred.

– Căderea Clarissei a fost un accident, scrâşni St. John, aproape uitând paşii.

Crezuse că trei ani în Indiile de Vest îl făcuseră insensibil în faţa violenţei. Se înşelase.

– Până la urmă, nu ar fi trebuit să îi duc pe micuţi pe chei, spuse ea, clătinând din cap. Oricum, mai bine că a fost tata şi nu Henry.

– Henry este unul dintre fraţii tăi?

– Nu. Este logodnicul meu. Dar ştiu că nici un bărbat nu vrea o femeie care nu ştie să aibă grijă de cârd.

Norocul făcu ca paşii complicaţi ai dansului să o aducă pe Sarah în calea lui exact în clipa aceea şi încruntarea lui se abătu în întregime asupra ei. Nu avură timp nici să se salute cu o aplecare a capului, înainte de a se despărţi din nou, şi mâna Georginei Mackey fu iar pe braţul lui.

El se gândi pentru o clipă cât de eficient ar fi să-i plătească lui Colin Mackey cu aceeaşi monedă.

Dar ştia că asta nu avea să ajute la nimic. Fără îndoială, că puţini din sat ar fi înţeles mânia lui. Până şi Georgina părea nepăsătoare faţă de nedreptatea care i se făcuse. În lumea ei, o astfel de corecţie era privilegiul unui tată şi, apoi, al unui soţ.

Şi în lumea acesta era crescută drăguţa Clarissa.

Ce fel de tratament putea să aştepte să primească ea? Se gândi la privirea plină de dispreţ a doamnei Kittery. Ce fel de tratament îndurase deja?

Ei bine, nu avea să continue astfel. Nu şi dacă el avea ceva de spus legat de asta – şi, pentru numele lui Dumnezeu, avea, chiar dacă era tatăl ei, chiar dacă nu. Orice mustrări avea să îndure din partea

înaltei societăți nu puteau fi mai rele decât suspiciunile care urmăreau copila în acest sătuc de pescari înguști la minte.

Când dansul luă sfârșit, o duse pe Georgina înapoi, lângă mama ei. Doamna Mackey, o femeie ștearsă trecută de mult de prima tinerețe, îi mulțumi de două ori pentru amabilitate. În graba lui de a scăpa de povara recunoștinței ei, St. John intră cu spatele în domnul Gaffard.

– Seara bună, locotenente. Ți-a plăcut festivalul?

– A avut momentele lui, spuse el, gândindu-se la micul său triumf asupra lui Fanny Kittery.

– Mă bucur să aud asta, zise Gaffard. Aproape că nu îmi venea să întreb, date fiind zvonurile...

– Zvonurile?

Domnul Gaffard aruncă o privire către cicatricea lui St. John.

– Nu sunt sigur că ar trebui să spun mai multe. Știu cum vă place vouă, militarilor, să vă rezolvați neînțelegerile, zise. Dar, când St. John se încruntă, își drese glasul. Doamna Kittery spune că nu v-ați dus la Excelența Sa pentru a discuta în legătură cu festivalul, ci mai degrabă pentru că este magistratul. Că ați acuzat-o pe doamna Fairfax de furt și... de ceva mai rău.

Trăsăturile partenerului de dans al lui Sarah înotară prin fața ochilor lui St. John și fură înlocuite de cele ale lui David Brice.

– O grămadă de prostii, aș zice, continuă Gaffard. Au *existat* întrebări legate de ea, desigur, prima oară când a venit în Haverhythe, dar sunt sigur că doamna F. nu ar fi făcut niciodată ceva ce nu se cuvine.

„Nu doamna Fairfax pe care ei au cunoscut-o, oricum."

Dar dacă fusese întotdeauna doar una singură?

– Scuză-mă, Gaffard.

St. John se îndepărta deja de negustorul neliniștit. Știa ce trebuia să facă.

– Zău, locotenente, strigă Gaffard după el. Nu am dus bârfa asta nici un pas mai departe decât ajunsese deja.

Dar St. John încetase să asculte. Ca un glonț lansat dintr-un pistol, traversă ringul de dans din patru pași mari.

– Doamnă Norris. Norris. Beals. Doamnă, spuse el, cu o plecăciune scurtă către fiecare dintre ei, dar cu ochi numai pentru soția sa.

Sarah se îmbujoră.

– Lo-locotenente Fairfax.

Fusese cât pe ce să îi spună „Lord Fairfax". Și, în clipa aceasta, acea greșeală l-ar fi bucurat. Era obosit de atâta prefăcătorie.

– Cred că este dansul meu, doamnă Fairfax. Dacă ne scuzați, spuse el către ceilalți.

– Ah, desigur, zise doamna Norris, acoperind stânjeneala cu voie bună.

Sarah își așeză vârfurile degetelor pe brațul lui. Nu îndrăznea să îl privească în ochi.

Când muzicienii își luară instrumentele, St. John privi către celelalte cupluri care se adunau de o parte și de alta și se opri brusc.

– Dacă mă gândesc mai bine, doamnă Fairfax, cred că aș prefera o plimbare.

Sunetele festivalului îi urmăriră pe strada pavată și tocmai începuseră să scadă, când zgomotul și lumina izbucniră de la Blue Herring, acolo unde se adunaseră cei care aleseseră să nu danseze. Și, mai departe, strada era liniștită și întunecată. Ici și colo, Sarah văzu câte o lumânare licărind în fereastra vreunei căsuțe, dar nu întâlniră pe nimeni. Ea dădu drumul brațului pe care îl luase doar de dragul bunelor maniere și își încleștă mâinile la spate.

Sentimentul de ușurare și de libertate cu care întâmpinase ziua dispăruse. Pentru o clipă nesăbuită, avusese încredere în St. John, iar el răsplătise încrederea aceea fără experiență mergând la Haverty Court și demascând-o ca fiind o hoață și o desfrânată. Cu Fanny Kittery implicată, cât timp avea să treacă înainte ca toate piesele lipsă a misterului care fusese identitatea ei să se aranjeze la locul lor? Viața pe care o construise aici, cu atâta grijă, era pe cale să se destrame.

Pentru ochii neavizați, ea își petrecuse seara glumind cu domnul Gaffard, se agitase în jurul doamnei Norris și dansase cu domnul Beals, dar, sub fațada aceea calmă, mintea ei se învârtise, căutând o cale de scăpare, un loc în care să o poată duce pe Clarissa și să o ia de la început. Ridică recunoscătoare privirea către luna aproape plină. La lumina ei, Bert Thomas putea să le treacă dincolo de golf în siguranță în noaptea aceasta, după ce veselia avea să înceteze. Ei îi displăcuse profund să se poarte ca și cum acesta îi era dator pentru ajutorul pe care îl dăduse ea familiei lui, dar nu mai avea nimic de valoare pe care să i-l ofere în schimbul călătoriei.

Nici măcar nu știa dacă părinții ei aveau să o primească.

În cele din urmă, St. John vorbi:

– Trebuie să fii mulţumită de succesul festivalului.

Festivalul? Îngropându-şi unghiile unei mâini în palma celeilalte, reuşi să răspundă civilizat.

– Sunt mulţumită că atâţia oameni aflaţi în nevoie vor primi ajutor, da.

– Şi te-ai distrat? o întrebă.

Sarah clătină din cap.

– Distracţia mea nu are nici o importanţă.

– Acesta nu este un răspuns la întrebarea mea, Sarah.

Uşoara iritare din glasul lui alimentă enervarea ei.

– Foarte bine, atunci. Nu, se răsti ea. Nu m-am distrat.

– Îmi pare rău să aud asta, răspunse el. Toţi ceilalţi au găsit că a fost foarte distractiv, se pare.

Mai făcură câţiva paşi în tăcere şi se opriră când ajunseră la arcada care ducea la aleea din spatele lungului şir de căsuţe de pe malul mării.

– Cum ai putut? strigă ea. Ai promis că nu te vei amesteca. Cum ai putut să mergi la conte?

– Cum am putut...?

Scuturâ din cap, ca şi cum ar fi încercat să îşi scoată din minte ecoul izbucnirii ei.

– Am mers pentru oamenii din Haverhythe. Am mers ca să îţi salvez festivalul, Sarah, zise el, cu glas moale, ca şi cum nu prea credea nici el acea explicaţie. Am mers... pentru tine.

„Pentru mine?" Nu îşi mai putea imagina că el intenţionase să fie amabil, dar, chiar dacă aşa era, nu prea mai avea importanţă. Rezultatele aveau să fie nemiloase, oricum.

– Nu te-ai gândit că, deconspirându-te, mă expuneai şi pe mine?

– Eu şi Harold Bessmer am fost la aceeaşi şcoală. Mi-am imaginat că puteam să... îl conving să facă lucrul corect. Făcu o pauză. *Văduva* Fairfax îi era perfect străină – încă îi este, nu mă îndoiesc. Dar, din nefericire, şi-a amintit prea bine ce a făcut cu trei ani în urmă *Lady* Fairfax, soţia mea.

Ea reîncepu să meargă, de parcă putea să fugă de logica simplă a explicaţiei lui.

– Ei bine, acum, doamna Kittery ştie şi, în curând, întregul sat va auzi despre ceea ce se crede că am făcut. Până mâine-dimineaţă,

nu va mai rămâne nimic pentru mine în Haverhythe, în afară de chipuri reci şi vorbe tăioase.

Avea de gând să nu accepte din nou acea soartă – şi nici să nu îşi supună vreodată fiica la asta.

–Ştiu. Degetele lui lungi se încolăciră în jurul cotului ei, încetinindu-i paşii agitaţi. Gaffard mi-a spus ce a auzit şi am ghicit ce trebuie să se fi întâmplat. Te rog să crezi că nu asta a fost intenţia mea, nici măcar o clipă. Îmi pare rău.

Ea îngheţă când auzi scuzele neaşteptate.

–Ce se întâmplă acum?

Mai pusese o dată întrebarea aceasta – oare el avea să îi dea acelaşi răspuns?

–M-am gândit toată ziua care este cel mai bun lucru pe care să îl facem. Aproape mă hotărâsem să vă las aici – să vă las „în pace", aşa cum ai cerut.

Împotriva voinţei sale, Sarah oftă. Oare asta era în continuare ceea ce îşi dorea?

–Dar, chiar înainte de a afla ce făcuse doamna Kittery, continuă el, strecurându-i braţul pe sub al lui şi mergând în timp ce vorbea, ajunsesem la concluzia că Haverhythe nu este un loc potrivit pentru Clarissa. El făcu o pauză, dar ea nu îşi putu da seama care era motivul şovăielii. Nici pentru tine, se pare. Mă gândeam că, poate, te-ai simţi mai confortabil în Hampshire...?

–La Lynscombe? şopti ea.

Ajunseseră până aproape de uşa din spate de le Primrose Cottage.

Bărbia lui se ridică într-o încuviinţare precaută.

Ea aproape uită să respire. Oare el chiar se oferea să le ducă pe ea şi pe Clarissa la casa lui părintească? Să îşi accepte copilul?

Care avea să fie rolul ei în acest nou aranjament?

–Şi, începu ea, fără să fie sigură de cum să întrebe ce dorea să afle. Eu aş... adică... noi am...

El deschise gura ca să vorbească, de parcă i-ar fi anticipat întrebarea. Dar, înainte ca vorbele să apuce să îi iasă de pe buze, se împiedică în semiîntunericul de pe alee. Cu vârful cizmei, împinse la lumină un obiect mare şi greu, ca să poată vedea ce era.

Banda de alamă a cufărului ei de călătorie luci în lumina stelelor. St. John lăsă să-i scape un fluierat uşor.

– Măi, măi, ce avem noi aici? Bănuiesc că, până la urmă, Harold Bessmer nu este cel mai mare prost din Haverhythe.

Se întoarse ca să o înfrunte și, în lumina lunii, ochii îi erau la fel de șterși ca sticla de mare.

– Așteptai oferta mea, doamnă, ori ți-a făcut altcineva una mai bună? Când ea nu răspunse, el împinse cufărul lângă perete mormăind o înjurătură și se apropie și mai mult de ea. Spune-mi, Sarah, ai prefera să fii altundeva?

Frica îi țâșnii de-a lungul coloanei vertebrale.

– Nu am vrut... eram mânioasă și înspăimântată și am...

– Și aveai de gând să fugi, exact cum ai mai făcut-o, încheie el.

Ea putu simți căldura trupului lui prin muselina subțire a rochiei sale.

– Știi, preț de câteva momente foarte scurte, mi-am imaginat că am zărit-o pe femeia care erai cu adevărat: generoasă, creativă, loială. Chiar m-am temut că te judecasem greșit, mărturisi el clătinând ironic din cap. Dar acum, îmi amintesc de ce îmi venea greu să mă încred în tine. Ridicând o mână, o împinse în lături. Ei bine, atunci, pleacă. Fă cum dorești, Sarah.

El începu să se îndepărteze pe alee.

Ea avea să supraviețuiască. Supraviețuise și o luase de la capăt și mai înainte, deși nu credea că ar fi putut dacă nu ar fi fost fiica ei.

Apoi, el rosti vorbele de care ea se temuse încă de la început:

– Dar Clarissa vine cu mine.

Limba fricii se transformă în dinți. O durere cum nu mai simțise vreodată, pură și epuizantă, sfâșie inima lui Sarah. Fugi să îl prindă din urmă, întinzând o mână pentru a se apuca de mâneca hainei lui.

– Nu! se rugă ea. Nu o poți lua de lângă mine.

Pașii lui șovăiră imperceptibil.

– Ba pot și o voi face.

El avea dreptate, desigur – sau, cel puțin, avea dreptul. Legea nu le lăsa femeilor nici un cuvânt de spus cu privire la ceea ce se întâmpla cu copiii lor, mai ales femeilor care fuseseră acuzate de fărădelegi.

Iar singura fărădelege de care Sarah chiar era vinovată era că ținuse un nobil departe de copilul lui.

– Pretinzi că este a mea, zise el, privind-o de sus, fără pic de milă. Ți-ai imaginat că, odată ce am aflat de existența ei, aș putea îngădui

ca ea să crească la Primrose Cottage, să își trăiască viața în Haverhythe, fără să știe vreodată adevărul?

„Nu."

Dar o parte din ea sperase.

Pe de altă parte, era corect să condamni fiica unui nobil la o viață de sărăcie într-un obscur sat de pescari? Era hotărâtă să facă orice era necesar pentru a-și păstra copila, dar asta nu însemna că nu se întrebase niciodată cum ar fi fost ca, într-o zi, să privească o tânără frumoasă, care ar fi putut deveni cinstea lumii bune, căsătorindu-se, în schimb, cu Bertie Thomas ori cu unul dintre băieții Mackey și apoi plimbându-se noaptea pe chei, visând la ceva mai bun.

Sarah clătină din cap.

– Ceea ce propun va fi cel mai bine pentru ea, conchise St. John, pe un ton ce nu admitea contrazicere.

– Cum poate fi cel mai bine pentru ea să fie separată de mama ei?

Se legăna pe marginea isteriei, dar reuși, cumva, să se împiedice să țipe, știind că vecinii puteau auzi fiecare vorbă.

Putea să jure că el tresărise la auzul cuvintelor ei, dar, când el răspunse, vocea îi fu la fel de rece:

– Acțiunile tale au hotărât cum vor sta lucrurile, zise el.

El își ținuse promisiunea pe care i-o făcuse în ceea ce privea festivalul. Nu ceruse nimic în schimb.

Dar acum sosise ziua socotelii.

Prinzându-se de brațul lui, ea își aminti de acuzațiile crude ale lui Fanny Kittery. În ciuda noii sale rochii, se simți murdară și zdrențăroasă. Nu mai avea nici un rost să se lupte cu el. Nu putea rămâne în Haverhythe. Nu putea să își abandoneze fiica. Ce altă alegere avea?

– Te rog, șopti ea. Ia-mă cu tine.

Capitolul 16

– Nu îmi vine să cred, doamnă F. Nu am crezut vreodată să apuc ziua în care să arunc o privire la ceea ce se află dincolo de Haverhythe – ba chiar în caleașca cu patru cai a lui Lord Haverty, cu locotenentul Fairfax ca escortă călare.

Emily Dawlish își întoarse de la fereastră ochii strălucitori destul cât să-i zâmbească lui Sarah, apoi se răsuci imediat.

– Nu doresc să par neprietenoasă, Emily, începu Sarah. Și, într-adevăr, era foarte bucuroasă de companie și de ajutor în această îngrozitoare călătorie. Dar cum se face că locotenentul Fairfax a venit să îți ceară să ne însoțești?

Emily se smulse, în sfârșit, de sub vraja peisajului pe lângă care treceau, și locul ei la fereastră fu iute luat de Clarissa.

– Păi, aseară, după festival, am dat peste locotenent, în vreme ce se plimba. Părea prost dispus. Mânios. O mânie dintr-aceea rece – m-au trecut fiori doar privindu-l, știți?

Sarah încuviință din cap. Expresia aceea îi era foarte familiară.

– Însă, cu toate astea, m-a întrebat ce fac, politicos ca întotdeauna. Să fiu sinceră, și eu eram furioasă și cred că eram atât de tulburată, că am începu să pălăvrăgesc, i-am spus că *unii* oameni cred că sunt prea necoaptă ca să înțeleg cum merge lumea, prea tânără ca să știu ce vreau – să îmi cunosc inima.

– Cine ar fi putut să îți spună așa ceva, Emily?

Prima presupunere a lui Sarah fu mama fetei, a cărei ranchiună față de darurile fiicei sale era, uneori, slab voalată. Dar ceva din îmbujorarea lui Emily o făcu pe Sarah să creadă că, de data asta, cuvintele grele veniseră din partea altcuiva, că un bărbat reușise, în sfârșit, să sucească mințile frumoasei tinere croitorese – în vreme ce ale lui rămăsese neafectate. Sărmana Emily.

– Vai, nu vă faceți griji acum pentru asta, doamnă. De fapt, nu am crezut că locotenentul Fairfax mă asculta pălăvrăgind. Dar apoi, m-a oprit și mi-a zis: „Domnișoară Dawlish" – nu „domnișoară Emily",

ci „domnișoară Dawlish", adică așa cum se cuvine –, „Domnișoară Dawlish, mi-ați dat o idee". Măi să fie! Nu îmi imaginam cum se putea una ca asta, dar am spus: „Da, domnule?" Și îmi zice că s-a întâmplat ceva important și că pleca de urgență din Haverhythe, într-o călătorie lungă. Se ducea să ceară de la Excelența Sa o trăsură. Dar era îngrijorat de ce avea a face cu aia mică. „Dacă dumneata, domnișoară Dawlish", a zis el, „ai dori să vii cu noi, s-ar rezolva problema, s-ar rezolva. Fetei i-ar plăcea să aibă lângă ea o față cunoscută." Emily își coborî bărbia către Clarissa. „Și, apoi, asta ți-ar da ocazia să vezi un pic mai mult din lume."

Era ceva aproape amuzant în a auzi vocea perfect aristocrată a lui St. John imitată de Emily Dawlish. Dar Sarah nu zâmbi.

– Și iată-ne, spuse.

Oare el o angajase pe Emily ca bonă pentru că se temea că Sarah nu avea să ajungă până la capătul călătoriei?

– Da, iată-mă. Emily își trecu cu grijă mâna curioasă peste luxoasa băncuță a trăsurii. Apoi, locotenentul mi-a spus să merg acasă, și am început să cred că fusese doar o mare glumă. Dar azi-dimineață, la prima oră, înainte chiar ca soarele să se ridice, a venit un lacheu de la Haverty Court și a bătut la ușă, spunându-mi să îl urmez! Mi-a cărat bagajul și toate cele!

– Ah. Ce amabil!

– A venit și după lucrurile dumneavoastră, doamnă? întrebă ea, cu ochii luminoși și naivi.

– Nu. Locotenentul Fairfax a fost... ă... destul de amabil încât să îmi care el însuși cufărul, mărturisi Sarah, amintindu-și de felul în care acesta își aruncase cufărul pe umăr pe alee în seara trecută și plecase către Blue Herring, fără să arunce o privire înapoi. Ea o luase ca fiind răspunsul lui la rugămintea ei.

Epuizată dintr-odată, se lăsă pe perne și închise ochii, simțindu-se ca și cum mai făcuse o dată această călătorie – în urmă cu trei ani, mai exact. Și atunci se întrebase și își făcuse griji în legătură cu ce se afla la capătul drumului.

Ce îl făcuse pe St. John să se înduplece și să fie de acord să o ia cu el? Bănuia că avea de gând să divorțeze de ea, așa cum sugerase în seara sosirii lui. Îndepărtând-o de Haverhythe, el se asigurase că războiul avea să fie purtat în arena aleasă de el, cu prietenii și familia orânduiți pentru bătălie alături de el.

Un divorț avea să îi rănească pe amândoi, dar, pentru ea, cicatricile aveau să fie permanente. Trebuia să se resemneze că avea să își trăiască viața disprețuită și disprețuind. Poate singură. Cu siguranță, alienată.

Și copilul ei? Oare el avea să o țină pe Clarissa cu el, să o accepte ca fiind a lui? Sau avea să o expedieze undeva, lăsând-o în grija cuiva – a lui Emily Dawlish, poate?

Își permisese să își imagineze că anii îl schimbaseră. Dar aceasta era răceala familiară, lipsa de inimă familiară la care ajunsese să se aștepte din partea lui. S-ar fi putut convinge singură că intimitățile pe care le împărtășiseră în coliba de veghe fuseseră doar o altă nebunie a viselor ei dacă ar fi știut vreodată destul cât să viseze la asemenea lucruri.

Câteva ore mai târziu, simți că trăsura încetinește pe măsură ce se apropiau de un han, iar Clarissa țipă când St. John se ivi la trap pe un armăsar cenușiu.

– Uite, mamă! Sijin!

– Ce este aia? întrebă Emily, privind peste umăr.

– Soțul meu, explică Sarah dând din cap când el trecu la trap.

Se simți un pic nemulțumită de faptul că atenția îi fusese atrasă de silueta lui călare.

– *St. John* este numele lui de botez.

Emily căscă ochii.

– Vai, nu am auzit niciodată așa ceva, domnișoară Clarissa. De ce nu îi zici „tată"?

Clarissa se întoarse și aruncă o privire întrebătoare.

– Tată?

Desigur, era mult peste înțelegerea copilului. Unii dintre tovarășii ei de joacă aveau tați. Alții nu. Pur și simplu, așa stăteau lucrurile. Odată, Susan Kittery întrebase inocent de tatăl Clarissei și i se spusese de către mama sa, ca să audă atât Clarissa, cât și Sarah, că domnul Fairfax – dacă, într-adevăr, existase vreodată o astfel de persoană – fusese probabil un ticălos. Sarah nu o contrazisese.

Dar acum își dădu seama că nu mai putea să păstreze tăcerea. Emily merita să știe o parte din trecutul femeii de care se legase. Merita să știe unde mergea.

Iar Clarissa merita să își cunoască tatăl.

Sarah își drese ușor glasul.

– Cred, Emily, că sunt câteva lucruri pe care ar trebui să ţi le spun, înainte de a ajunge la han.

Când deschise uşa trăsurii, fu lovit din plin în piept de o ghiulea cu păr buclat cântărind cu totul douăsprezece kilograme, şi se lăsă pe spate, surprins.

Dar abia când o auzi vorbind fu cât pe ce să îşi piardă echilibrul.

– Tată! strigă Clarissa, aruncându-i-se de gât şi bolborosind despre calul lui, despre caii de la trăsură, despre toţi caii din curtea hanului.

Presupuse că trebuia să se aştepte la asta. Copila nu prea putea continua să îl strige după numele lui de botez. Şi avu o bucurie la care nu se aşteptase când o auzi pe Clarissa numindu-l „tată".

Dar bucuria pe care o simţi fu însoţită de un fel curios de presiune în piept care era aproape, dar nu tocmai, durere. Oare faptul că o luase din Haverhythe avea să îi protejeze cu adevărat pe amândoi de suferinţă?

Următoarea care ieşi fu domnişoara Dawlish, ferindu-şi capul şi aplecându-se într-o reverenţă atât de adâncă, încât aproape se prăbuşi în nămol.

– Excelenţă, bâigui ea.

Aşadar, zilele lui ca „locotenent Fairfax" luaseră sfârşit. Ei bine, nu putea spune că îi părea rău. Fusese un joc nebunesc şi periculos şi era norocos să fi scăpat cu doar câteva cicatrici în plus faţă de cele cu care pornise.

În sfârşit, Sarah trecu prin uşa trăsurii, fără să îi atingă mâna ori să îi întâlnească privirea.

– Am aranjat să avem camere peste noapte şi ceva de mâncare, îi spuse el. Dar, întrucât nu va fi gata decât peste o jumătate de oră, propun să facem o plimbare în sat. Le făcu semn să se depărteze de aglomeraţia din curtea hanului. Clarissa trebuie să fie sătulă de cât a stat închisă.

– Ah, da, aprobă cu ardoare Emily Dawlish, luând-o pe Clarissa de mână. Iar eu mor de nerăbdare să îmi dezmorţesc picioarele.

Cu o lipsă de entuziasm evidentă, Sarah luă braţul pe care el i-l oferise, şi porniră cu toţii către spaţiul verde.

– A fost amabil din partea ta să sugerezi o plimbare. Este întotdeauna greu pentru copii să stea închişi, spuse ea după o clipă, făcând

semn din cap către Clarissa, care se zbenguia în față, cu domnișoara Dawlish, și acum se învârtea în iarbă, până când se prăbuși râzând într-o grămăjoară ameţită. Dar nu era nevoie să mergi cu noi, după ce ai călărit toată ziua, adăugă, eliberându-i brațul.

Era limpede că îl voia plecat, dar St. John continuă să meargă alături. După o altă perioadă de tăcere, ea vorbi din nou, dar părea hotărâtă să treacă dincolo de simple amabilități.

– Cât timp a trecut de când ați fost ultima oară la Lynscombe, milord?

– Mai mult de cincisprezece ani, răspunse el fără ezitare.

Nu putu să îi vadă expresia, căci fața ei era ascunsă privirii lui de borul bonetei. Dar surprinderea ei fu evidentă în glas.

– Atât de mult? Mă întreb dacă dorești să te întorci acum.

Adevărul era că nu. Sentimentele lui pentru Lynscombe erau... Ei bine, își imaginã că nu erau diferite de amintirile inspirate de lucrurile pe care Sarah le păstra în cufărul acela al ei. Prețioase și dureroase în același timp. Mai degrabă, le ținea ferecate bine.

– Am petrecut o copilărie fericită acolo, doamnă. „Sau, cel puțin, o parte." Sper că va fi la fel și pentru Clarissa.

– Dar eu...?

El auzi din nou tremurul indiscutabil din glasul ei, același sunet care îi surprinsese urechea în noaptea aceea, pe chei.

– Mi se va permite să împărtășesc cu ea ceva din toate astea?

El se opri din mers.

– Asta este dorința ta?

– Ah, da. Este. Ezită imperceptibil. Dar tu...?

– Eu mă voi întoarce la Londra de îndată ce amândouă veți fi stabilite la Lynscombe.

Deși ea nu îl mai atingea, putu să simtă cum tensiunea din trupul lui Sarah scăzu.

– Pentru cât timp, milord?

Răspunse șoaptei ei cu fermitate:

– Pentru totdeauna, doamnă. Familia mea deține mai multe case. Nu văd nici o nevoie deosebită pentru ca noi să împărțim una. Așadar, așa cum am făcut în ultimii trei ani, eu îmi voi trăi viața mea, iar tu ți-o poți trăi pe a ta – în Hampshire, dacă dorești. Lady Clarissa Sutliffe însă va rămâne la Lynscombe până când va sosi vremea să își facă debutul în înalta societate.

Nu era oferta pe care fusese cât pe ce să o facă nu mai departe de noaptea trecută.

Acum, era a doua oară când soarta intervenise şi îl împiedicase să facă o greşeală nechibzuită în ceea ce o privea pe Sarah. Cu trei ani în urmă, tocmai când începuse să îşi dea seama că ea nu era genul de femeie pe care îşi imaginase că tatăl lui i-ar fi ales-o şi începuse să simtă o scânteie de interes faţă de ea, începuse să bănuiască – nu, să se teamă – că ar fi putut să ţină la ea, ea fusese găsită în braţele unui alt bărbat şi apoi dispăruse într-un nor de scandal. Iar el se bucurase de această lipsă.

Săptămâna trecută însă, descoperise că încă nu scăpase de pericol. Ceva i se părea incontestabil atrăgător la femeia pe care o descoperise în Haverhythe – extraordinarul ei talent muzical, grija ei pentru oamenii din sat, dragostea ei sălbatică faţă de fiica ei. Toate sugerau o fire adânc pasională, genul pe care nu şi-o imaginase vreodată la femeia pe care o luase de soţie. Şi, pentru o clipă, se lăsase atras de acea pasiune. Ca o molie către flacără.

Din fericire, se împiedicase de cufărul ei în aleea de la Primrose Cottage, înainte de a apuca să sugereze să încerce să scoată ceva din căsătoria lor. Ea avea de gând să îl părăsească fără o vorbă, să dispară din nou, exact aşa cum o făcuse şi înainte.

Ar fi trebuit să fie uşurat de acea descoperire. Deşi poate că nu era o hoaţă, încă nu putea avea încredere în ea. Dacă şi-ar fi îngăduit să se apropie mai mult de ea şi de copila ei, în mod inevitabil ar fi fost rănit.

Şi totuşi, nu prea putea să descrie ca *uşurare* ceea ce simţea în acel moment.

Auzi cum buzele lui Sarah se deschid, auzi cum ea inspiră rapid. La început însă, nu ieşi nici o vorbă. În cele din urmă, spuse:

– Atunci, nu intenţionezi să ceri divorţul.

– Ai de gând să îmi oferi dovada necesară? întrebă el rece.

– Te referi la nestemate, bănuiesc, zise ea, ridicând, în sfârşit, privirea către el.

– Sau altceva.

Ştiind că ochii ei erau aţintiţi asupra lui, îşi lăsă privirea să umble de-a lungul ierbii întunecate şi să se oprească asupra copilei.

Cu coada ochiului, văzu cum ea îşi pleacă uşor capul.

– Nu, milord.

–Atunci, se pare că nu prea am de ales. Căsnicia noastră nu va fi prima trăită separat, nici ultima, pun pariu.

–Bănuiesc că nu, recunoscu ea, cu o notă în glas foarte asemănătoare tristeții. Și nu vei... dori un moștenitor?

El înțepeni. Cu totul, Dumnezeu să-l ajute.

–Dacă o astfel de nevoie devine presantă, stai liniștită, milady, vei fi prima care va afla.

Emily Dawlish alese acel moment pentru a lua mâna Clarissei și își începură urcarea pantei. Profitând de ocazie, St. John făcu brusc o plecăciune.

–Sper că vei găsi satisfăcătoare aranjamentele de la han. Plecăm din nou la primele raze de lumină, spuse, întorcându-se și depărtându-se.

Capitolul 17

Nu anticipase faptul că avea să fie nevoit să facă faţă unui grup care să îl întâmpine când ajungeau la conacul Lynscombe. Sfârşit de oboseală, nu dorea nimic mai mult decât să dispară în camera lui până când avea şansa să analizeze situaţia şi împrejurimile.

Dar se părea că nu avea să se poată.

– Fairfax!

Vocea copilăroasă a mamei sale vitrege răsună din tavanul înalt şi din podelele de marmură ale holului de la intrare.

– Serios, dragul meu, ţi-a luat o veşnicie să ajungi.

Îi scrisese să îi spună despre planul lui de a merge în Hampshire din Devonshire, dar nu avea nici cea mai mică idee că ea urma să ia asta ca pe o invitaţie de a i se alătura.

– Nu era deloc necesar să veniţi, doamnă, răspunse el în timp ce îi dădu haina şi pălăria lui Jarrell, majordomul. Ştiu ce părere aveţi despre provincie.

– Dar tatăl tău a insistat, pur şi simplu.

St. John se legănă pe călcâie, oprindu-se pe trepte.

– Tata este aici?

– O, da. Ea încuviinţă cu putere din cap, făcând ca dantela bonetei să fluture. Când i-am spus despre scrisoarea ta, a fost hotărât să te întâlnească aici.

Nu voia ca mama lui vitregă să se agite în jurul lui.

Şi, cu siguranţă, nu dorea să discute cu tatăl lui.

Înainte să poată scăpa însă, tatăl lui veni din spatele casei, etalând cizme de vânătoare şi o lungă gabardină cenuşie.

– Ai ajuns, în sfârşit, Fairfax?

Când ochii lui şterşi ajunseră la Sarah şi Clarissa, aceştia nu trădară nici o urmă de surpriză. St. John se întrebă cât de multe îi dezvăluise mama lui vitregă – şi cât de mult se apropiase de adevăr.

– Bine ai venit la Lynscombe, Lady Fairfax, spuse acesta, îndreptându-se către ea și întinzându-și mâinile către ale ei. Iar aceasta trebuie să fie...

– Clarissa, o prezentă Sarah.

Buzele ei erau strânse într-o linie subțire, ca pentru a bloca vorbe care cereau să fie rostite. Dar, serios, ce mai era de spus?

Tatăl lui se lăsă într-un genunchi ca să privească scrutător copila, ochii lui cutreierând micul chip în aceeași căutare disperată a vreunei trăsături familiare – cum făcuse și St. John. Urmată, fără îndoială, de aceeași dezamăgire.

Dar, la vederea cărlionților și a ochilor violeți ai Clarissei, tatăl ei păru să scoată un oftat de ușurare.

– Bun venit și ție, draga mea.

Clarissa făcu o reverență timidă în timp ce strângea mâna lui Emily Dawlish.

– Jarrell, ordonă mama lui vitregă, du copila și lucrurile ei în odaia pentru copii.

– Da, doamnă, spuse cu o plecăciune servitorul cu păr alb.

Hotărând, aparent, că Sarah și Emily făceau parte dintre „lucrurile" Clarissei, Jarrell le conduse pe toate către scările din spate ale servitorilor.

St. John deschise gura ca să corecteze eroarea, dar mama lui vitregă îl împiedică.

– Mă bucur atât de mult că ești aici, Fairfax, spuse aceasta, împletindu-și brațul cu al lui. Știi că, mai presus de toate, urăsc plictiseala, iar Estley pare să aibă ideea caraghioasă de a sta câteva săptămâni...

– Mă gândeam că, măcar o dată, ar fi drăguț să îmi împușc propriile păsări, zise tatăl lui.

– Și a insistat să vin și eu. Serios, ce ar putea fi mai plictisitor? Dar, din fericire, domnișoara Harrington s-a oferit să mă însoțească, adăugă ea, cu un zâmbet destul de nesigur.

– Eliza se află aici?

– La Wyldewood, explică ea. Dar sunt sigură că va fi aici cu orice ocazie.

El încuviință din cap. Moșia lui Lord Harrington se afla la doar câțiva kilometri depărtare.

Când zgomotul pașilor lui Sarah, ai lui Emily și ai Clarissei se stinse, tatăl lui le întrerupse conversația:

– Trebuie să discutăm. În biroul meu, Fairfax.

Vechea împotrivire față de controlul tatălui său se aprinse în pieptul lui St. John. Dar era o conversație care nu putea fi evitată. După un moment de ezitare, îl urmă pe tatăl său pe coridor, deși cu siguranță nu uitase drumul, în ciuda trecerii timpului.

Biroul marchizului de Estley era o etalare pur masculină de mobilier greu și lambriuri întunecate. Săgeata palidă a unei raze de soare de după-amiază trecu printr-o carafă de cristal de pe birou, dar nu avu prea mult succes în a străbate întunericul.

El asocia locul acela mai ales cu pedepsele pe care fusese uneori silit să le înfrunte, când Jarrell nu reușea să îi acopere greșelile ori când indulgența mamei lui nu putea învinge. Pășind peste prag, se simți ca și cum ar fi pășit înapoi în timp, ca și cum chemările tatălui său aveau capacitatea de a-l transforma, din nou, într-un băiat lipsit de putere.

Stătură cu pupitrul între ei, în timp ce tatăl lui aprinse o lampă, flacăra ridicându-se pentru a arunca umbre sub ochii care îl făcură, dintr-odată, să pară mai bătrân și mai trist. Spre șocul lui, tatăl său luă carafa și turnă o măsură de coniac în două pahare. Îi întinse unul fiului său, făcându-i semn să ia loc pe un scaun și apoi cocoțându-se pe marginea pupitrului, ridicând paharul într-un fel de salut.

– Bine ai venit acasă, Fairfax, zise și bău.

Venind din partea tatălui său, vorbele acestea fură aproape entuziaste. Dar, pe de altă parte, Lynscombe era singurul loc în care St. John simțise vreodată vreun sentiment de apropiere față de părintele lui. De-a lungul anilor, distanța dintre ei devenise de netrecut – atât de mare, încât nici măcar lățimea Atlanticului nu contase prea mult.

Când el nu răspunse nimic, tatăl său întrebă:

– Ei bine?

St. John ezită, gândindu-se la cum era cel mai bine să abordeze situația, întrebându-se ce capcane stăteau ascunse dincolo de ea.

– Nu prea știu de unde să încep, domnule, zise el, în cele din urmă.

– De la început, dacă se poate.

Deși era teribil de tentat să înceapă cu insistențele tatălui său de a-l căsători pentru avere – ori poate chiar de mai înapoi, cu decizia tatălui său de a se căsători cu o cheltuitoare, se răzgândi.

–Sper că soția ta ți-a spus unde am fost și poate chiar și motivul.

–Te referi la faptul că a fost șantajată să o ajute pe Lady Fairfax să fugă într-un sat de pescari din Devonshire? Da, mi-a spus. Își drese aspru gâtlejul. Cu puțină... ă... încurajare. Și ai găsit acolo safirele Sutliffe?

–Nu, tată, mărturisi el clătinând din cap, alungând amintirea nepoftită a ochilor triști și pătrunzători ai lui Sarah când îi dăduse cheia cufărului ei aproape gol. Nu le-am găsit. De fapt, am început să mă îndoiesc că s-au aflat vreodată în posesia ei.

–Nu pot spune că sunt surprins, interveni tatăl lui. Eu, personal, l-am bănuit întotdeauna pe tipul acela, soldatul. Dar Amelia susținea că Sarah era cea vinovată. Făcu o pauză ca să ia o altă gură de coniac. Ei bine, șantaj sau nu, ceea ce contează acum este că ți-ai găsit soția și că răul făcut de aceste mici... aventuri poate fi reparat.

St. John roti lichidul în pahar, dar nu îl gustă.

–Voi face tot ce îmi stă în putință. În ciuda incertitudinilor care o înconjoară pe Clarissa, se aventură el, am hotărât să o accept ca fiind a mea.

O încruntare de surpriză încreți spațiul dintre sprâncenele tatălui său.

–Incertitudini?

–În privința paternității. Nici un bărbat nu ar putea fi sigur după ce a văzut ceea ce am văzut eu – ceea ce cu toții am văzut – în noaptea aceea. Scuturâ din cap, încercând să alunge amintirea lui Sarah în brațele altui bărbat. Și trebuie să recunoști că decizia de a ține secretă nașterea copilei nu vine pentru a susține fidelitatea soției mele.

–Dumnezeule, șopti tatăl lui, aproape ca pentru sine. Se poate să nu îți amintești? Uit că draga ta mamă este, probabil, doar o umbră pentru tine.

Draga lui mamă? Femeia pe care tatăl lui o înlocuise în doar câteva luni? St. John trânti paharul pe colțul pupitrului.

–Te asigur că *eu* nu am uitat-o.

Tatăl lui se ridică și merse către o tapiserie care împodobea peretele opus pupitrului.

–Nu am vrut să spun că ai uitat-o *pe ea*. Dar, din ceea ce ai spus, nu poți, cred, să îți amintești *asta*, explică el, trăgând la o parte tapiseria, cu o mână surprinzător de nesigură.

În spatele draperiei era atârnat un mic portret pe care el nu își amintea să îl fi văzut vreodată. Deși ocazia pentru tablou fusese, fără îndoială, sărbătorirea nașterii copilului, a moștenitorului, noua mamă captivase în mod limpede atenția artistului. Aceasta era așezată în centru, cu poalele rochiei adunate în jurul picioarelor și cu brațele zvelte înfășurate drăgăstos în jurul pruncului ei.

În jurul lui.

Imaginea mamei sale, pe care o păstrase în inima și în mintea lui, se estompase și se înceţoșase odată cu trecerea timpului. În anii care se scurseseră de la moartea ei, nu văzuse nici un alt tablou și se gândise că fuseseră distruse toate de către un bărbat hotărât să șteargă imaginea ei din viața lui.

Zâmbetul ei era reținut, dar obrajii îi erau trandafirii, completarea perfectă pentru bogăția de bucle castanii-aurii. Putea să jure că râsul ca un clinchet al mamei sale și atingerea ei blândă îl inundară, odată cu un val de vinovăție că nimic legat de ea nu putea fi uitat vreodată.

Cu atât mai puțin, desigur, strălucirea poznașă din remarcabilii ei ochi violeți.

Ochii Clarissei.

Era dovada clară a obârșiei ei, pe care înalta societate avea să o ceară. Cât privea propria lui nevoie de certitudini? Ei bine, o parte din el știuse tot timpul adevărul. Dar, chiar dacă revelația nu îl șocă, nici nu îi aduse consolare.

– Fetița aceea frumoasă a ta te va avea la degetul ei mic în curând, îl avertiză tatăl lui, cu un sentimentalism neobișnuit încălzindu-i glasul. Dragostea față de un copil îl determină pe un bărbat să facă lucruri nebunești, băiatul meu.

St. John se zbârli.

– Ce știi tu despre dragostea față de un copil, tată?

Nu simți remușcări aruncând cuvintele acelea tăioase și nici satisfacție când le văzu atingându-și ținta.

Urmă o tăcere împietrită, spartă doar atunci când tatăl lui întrebă:

– De ce ai venit aici?

– Aș putea la fel de bine să te întreb ce te-a ținut pe tine departe, răspunse el răstit. Mie mi se pare un loc potrivit în care să cresc un copil – copilul meu.

– Atunci, ai de gând să rămâi?

–Nu. Nu pot. Luându-și din nou paharul, urmări marginile cu vârful degetului. Poate că soția mea este nevinovată de nelegiuirile de care a fost acuzată în urmă cu trei ani, dar găsesc că suntem în continuare... incompatibili. Ar fi cel mai bine pentru toată lumea dacă am continua să trăim separat. Sarah va sta aici, cu Clarissa. Eu mă voi întoarce în oraș.

–De neimaginat, spuse tatăl lui, înghițind afirmația cu ce mai rămăsese în paharul lui, semănând din nou cu bărbatul pe care și-l amintea St. John.

–Nu este treaba ta să te pronunți.

–Spune-mi, Fairfax, zise acesta după un lung moment de tăcere, cu ochii șterși fixați asupra paharului gol din mâna sa, cât de mult din sat ai văzut când ai sosit?

St. John tresări la schimbarea bruscă a subiectului.

–Deloc. Am venit călare, prin pajiștea de la vest.

–Ei bine, mâine-dimineață, devreme, mergi la o plimbare – în jurul moșiei, prin sat. Înalță carafa, făcând semn cu ea. După aceea, spune-mi din nou cum intenționezi să te descotorosești de Lady Fairfax.

–Ce are ea de a face cu asta? întrebă St. John.

Tatăl lui izbucni într-un râs amar.

–Totul.

–Pot avea asigurarea ta că zestrea soției mele nu a fost risipită în totalitate?

Vorbele se strecurară în ciuda maxilarului încleștat.

Carafa grea de cristal întâlni suprafața lustruită a pupitrului cu o *bubuitură*.

–Tu, dragul meu băiat, ești pe cale să culegi ce ai semănat. În aroganța ta – *neascultarea* ta –, m-ai lăsat să negociez aranjamentele căsătoriei. Pevensey a fost o pasăre vicleană. A vrut să se asigure că fiica lui avea să fie bine îngrijită. A aranjat ca zestrea ei să fie porționată pe o anumită perioadă de ani.

Transpirația neașteptată de pe palmele lui St. John îl făcu să fie la un pas de a scăpa din mâini paharul.

–Ea știe?

–Pevensey a refuzat să îi spună. Se pare că ea avea nu știu ce idee prostească legată de o căsătorie din dragoste. Oftă și clătină din cap, ca și cum disprețuia o asemenea prostie. Acesta a fost felul lui

de a o lăsa să creadă că obţinuse ceea ce îşi dorea. O avere care să fie livrată, cu condiţia ca ea să fie fericită.

– Fericită? Strângerea din pieptul lui St. John crescu până la durere. Şi cum avea să fie măsurat un astfel de lucru?

– El părea să creadă că fericirea ei avea să fie asigurată dacă locuiaţi sub acelaşi acoperiş. Am încercat să îl conving că, din experienţa mea, un astfel de aranjament risca să aibă efectul opus, dar el s-a încăpăţânat. Şi, din moment ce lumea o credea pe Lady Fairfax moartă şi îngropată, iar fericirea ei într-o astfel de stare fiind imposibil de determinat, adăugă sarcastic tatăl lui, nu a fost primit nici un bănuţ.

În sfârşit, St. John luă o gură mare de coniac, care îi arse gâtlejul, fără vreo urmă din căldura reconfortantă a coniacului obţinut ilegal al Nebunei Martha.

– Dar acum, continuă tatăl său, totul poate fi adus la normal, băiatul meu, dacă o păstrezi pe soţia ta alături de tine. Ba şi mai aproape, de fapt, zise el, aplecându-se către fiul său. Pentru că există un bonus pentru un moştenitor. Lui Pevensey îi plăcea să se imagineze bunicul unui viitor marchiz.

St. John îşi coborî ochii în podea, refuzând să întâlnească privirea tatălui său.

– I-am scris deja. Va fi nerăbdător să îşi revadă fiica – ce mai, probabil se află pe drum chiar acum, spuse tatăl lui peste umăr, în timp ce se pregătea să iasă din încăpere. Să sperăm că îşi aduce şi punga.

Când uşa se închise cu zgomot şi fu, în sfârşit, singur, St. John îi îngădui trupului său să se prăbuşească, dorind să poată avea încredere că mâna lui tremurătoare avea să-i ridice din nou paharul la buze.

Nu ştia câtă vreme stătuse în biroul tatălui său, ci doar că lumina lămpii scăzuse şi încăperea era cufundată în întuneric când se ridică şi lăsă paharul pe jumătate gol pe pupitru.

Pe coridor, îl găsi pe Jarrell.

– A, iată-vă, milord, spuse bărbatul. Lady Estley mi-a cerut să vă spun că cina va fi servită în salonul familiei într-o jumătate de oră. Mi-am luat libertatea de a vă duce lucrurile în camera trandafirilor.

Apartamentul marchizului? De ce nu dormea tatăl lui acolo, cum făcea când St. John era copil?

– Mulţumesc, Jarrell. Şi trimite nişte apă fierbinte sus, te rog, adăugă uitându-se la hainele lui murdare în urma călătoriei.

– Desigur, domnule.

Când intră în dormitor, găsi un foc arzând strălucitor în cămin – o extravaganță ridicolă, ordonată, cu siguranță, de către mama lui vitregă, pentru că se plânsese el cândva că cei trei ani petrecuți în Indiile de Vest îi subțiaseră sângele. Dezbrăcându-și mantaua, o aruncă pe pat, apoi deschise o fereastră ca să răcorească încăperea supraîncălzită, oprindu-se să arunce o privire în jos, la grădinile care umpleau unghiul dintre aripile casei în formă de L. Mai departe, acolo unde cerul devenea neclar, se întindea Canalul Mânecii.

După ce tatăl lui îl alungase de la Lynscombe – pentru că așa păruse la vremea aceea –, St. John petrecuse remarcabil de puțin timp întrebându-se cum evoluaseră lucrurile, imaginându-și, așa cum o făcea un copil, că totul avea să continue să fie la fel ca cum fusese întotdeauna. Atâta timp cât își primea la timp banii de buzunar, nu avea nici un motiv să se întrebe de unde veneau aceștia.

Cu siguranță, timpul petrecut în Indiile de Vest, acolo unde aproape toate plantațiile aparțineau vreunui bărbat absent și erau lăsate pe seama unui vechil, ar fi trebuit să îl învețe să vadă lucrurile diferit. Viața lucrătorilor, grija de pământ – totul depinsese de caracterul acelui singur bărbat, iar el învățase rapid că puțini bărbați erau vrednici de o asemenea încredere.

Prin tradiție, un marchizat era o zonă de frontieră, încredințată de către coroană pentru apărarea împotriva oricărui invadator. Însă, cu toate acestea, lipsurile găsiseră o cale de a invada Lynscombe. Iar marchizul de Estley, în ciuda jurământului său, nu făcuse nimic să le pună capăt.

Adică nimic în afară de a face un târg cu diavolul – în deghizarea lui Richard Pevensey.

Până la urmă, St. John era în continuare prizonierul alegerilor proaste ale tatălui său.

Când întoarse spatele priveliștii, văzu că haina îi alunecase de pe pat, pe podea. Aplecându-se să o ridice, conținutul unuia dintre buzunare se revărsă: o piatră șlefuită de valuri și o bucată diformă de săpun cu clopoței. Premiile Clarissei, obținute în ziua festivalului din Haverhythe.

Uitase cum strângeau copiii comori, uitase, undeva pe drum, cum dragostea unui copil putea transforma un obiect neimportant în ceva cu adevărat de preț.

Luându-le de pe covor, le cântări pe amândouă în palmă înainte de a pune piatra pe noptieră. Apoi, în timp ce picioarele lui lipsite de astâmpăr îl duceau către uşă, aruncă în foc resturile din săpunul lui Fanny Kittery.

Fără să îşi dea seama, se trezi în elegantul salon care separa cele două dormitoare ale apartamentului. Draperii de voal cu modele aurii de catifea încadrau o pereche de ferestre înalte care dădeau în grădinile din spate. O canapea caramel şi două fotolii în stil franţuzesc erau aranjate în faţa unui şemineu de marmură. Lângă una din ferestre se afla o masă, cu un serviciu strălucitor din argint pe ea; lângă cealaltă se afla un minunat pian. Totul era impecabil, aşteptând-o pe stăpâna casei.

Nevăzând nici o lumină pe sub uşa opusă, se îmbărbătă şi intră în dormitorul care fusese al mamei sale.

Era ca o scenă scoasă dintr-o poveste gotică sinistră. Inspiră adânc şi rapid, şi mucegaiul îi înţepă nările. Cearceafuri de olandă fantomatice acopereau încă fiecare suprafaţă. Nici o fereastră nu fusese deschisă pentru a împrospăta aerul. Nici un foc nu fusese aprins pentru a alunga umezeala.

Se simţi inexplicabil de dezamăgit. Dar ce – ori pe cine – se aşteptase să găsească acolo?

Închizând uşa, se reîntoarse în dormitorul lui. Săpunul trosni şi şuieră în foc când uleiurile lui hrăniră flăcările. Aerul cald mirosea acum a clopoţei. Mormăind printre dinţi, dispăru în garderoba lui.

– Mă scuzaţi, milord?

Jarrell ridică privirea de la urciorul cu apă fierbinte pe care o vărsa într-un lavoar. Când St. John nu răspunse, majordomul termină de aranjat lucrurile de pe lavoar şi începu să îşi facă de lucru, despachetând un cufăr cu haine care fusese, probabil, adus de la Londra.

– În momentul de faţă, casa nu prea are destui servitori bărbaţi. Aşadar, m-am gândit că este cel mai bine să vă asist personal, spuse Jarrell.

Neavând atâta timp un valet, St. John considera şi aceasta o extravaganţă ridicolă.

– Jarrell, spuse el, deschizându-şi briciul şi bărbierindu-se cu grijă peste cicatrice, unde este Lady Fairfax?

Chiar şi aici, mirosul ei se simţea puternic în aer.

– Milord?

Jarrell se opri din despachetat și ridică întrebător din sprâncenele albe.

– Lady Fairfax. Soția mea.

– Milord, nu aveam idee că *exista* o Lady Fairfax.

– A sosit cu mine azi după-amiază. La privirea tâmpă a lui Jarrell, adăugă: Femeia în negru.

Sarah fusese îmbrăcată în negru în ziua în care plecaseră din Haverhythe iar vesela muselină înfloratăă nu dăduse nici un semn că ar apărea din nou.

Majordomul își coborî ochii spre covor. Jarrell îl cunoștea pe St. John de prea multă vreme ca să fie slugarnic. Acum, era vorba de o stânjeneală adevărată.

– Am dus-o sus, în camera copiilor. Am crezut că este guvernanta.

– Ah.

Nu ar fi fost surprins dacă ea ar fi fost mulțumită să stea acolo. Și poate că el ar fi și mai mulțumit dacă ea rămânea acolo.

– Voi îndrepta situația imediat, milord, spuse Jarrell, înmânându-i lui St. John un prosop și mergând către ușă.

– Jarrell, așteaptă...

Bătrânul majordom se afla în slujba sa de prea mulți ani pentru a arăta chiar și cea mai mică surpriză. Cu fața lipsită de orice expresie, se opri, gata să primească ordinele tânărului stăpân.

Era posibil să iubești un loc? Poate că da. Dacă un bărbat era în stare să simtă dragoste.

St. John fusese departe de Lynscombe timp de aproape douăzeci de ani, la început împotriva voinței sale, era adevărat, dar în cele din urmă în mod deliberat. Își spusese iar și iar că nu îi păsa absolut deloc de moșie. Lynscombe nu era încă responsabilitatea lui și, cu voia lui Dumnezeu, nu avea să fie pentru încă o lungă vreme.

Cu toate astea, se căsătorise pentru bani, ca să salveze moșia – și știa, adânc în sinea lui, în locul pe care unii nesăbuiți puteau fi tentați să îl numească inimă, că nu fusese un act pe care un bărbat indiferent l-ar fi făcut.

Exact așa cum duelul cu David Brice nu fusese actul unui bărbat indiferent.

Atunci, se grăbise să creadă că soția lui era o mincinoasă și o hoață. Fusese o cărămidă foarte la îndemână din zidul pe care fusese hotărât să îl ridice între el și femeia pe care nu dorise niciodată

să o ia de soție. Dar mortarul fusese întotdeauna un lucru destul de fragil, și câteva zile în Haverhythe îl afectaseră grav. Acum, o jumătate de oră petrecută în biroul tatălui său dărâmase ce mai rămăsese din acel zid.

Nu prea putea să sugereze ca vicontesa Fairfax să rămână în camera copiilor în mod permanent. Epuizase orice scuză pe care o avusese de a o ține la distanță. Dar să o aducă pe Sarah în apartamentul cu trandafiri, să știe că ea dormea la doar câțiva metri de el, când nici măcar kilometri nu ar fi fost de ajuns pentru...

– Milord? îl îmboldi Jarrell.

St. John se scutură de frământările lui.

– Se face târziu, Jarrell. Și va dori să se asigure că fiica noastră este bine instalată. Mâine este în regulă.

– Foarte bine, domnule.

Dacă majordomul găsi un astfel de aranjament ca fiind ciudat, nu o arătă în timp ce își termină treburile, ajutându-l pe St. John să își pună o cămașă curată și apoi așezându-i umerii hainei de deasupra.

– Îmi permiteți, milord? spuse el când, în sfârșit, se întoarse ca să iasă. Suntem cu toții foarte bucuroși să avem din nou familia acasă. Ca în vremurile vechi, așa este, zise cu o expresie de satisfacție ce aducea a zâmbet.

St. John încuviință scurt din cap, în semn de mulțumire.

Poate că tatăl lui exagerase în ceea ce privea situația disperată. Așa cum i se sugerase, avea să plece călare devreme, să inspecteze moșia el însuși. Apoi, după ce avea să vadă că lucrurile nu stăteau chiar atât de rău, urma să aibă tot dreptul de a se întoarce în Londra, așa cum plănuise, și de a face orice era nevoie pentru a uita totul și pe toată lumea pe care o lăsa în urmă.

Capitolul 18

Tocul lui Sarah rămase suspendat deasupra pătratului de hârtie pentru pictat – nu o hârtie potrivită pentru scrisori, dar singura pe care reuşise să o găsească în urma scotocirii prin cele trei încăperi din mansardă, care alcătuiau camera copiilor. Ori, cel puţin, singura hârtie care nu fusese inscripţionată cu blazonul Sutliffe.

Un strop de cerneală atârna de vârful ascuţit al penei, ameninţând să păteze efortul câtorva ore. Începuse scrisoarea – ei bine, două scrisori – încă dinainte ca prima îmbujorare a zorilor să ofere suficientă lumină la care să scrie.

Prima, către Abigail Norris, fusese mai uşor de scris, dar numai pentru că se prefăcuse că scria cuiva total necunoscut. Sigur că bârfa se împrăştiase deja pretutindeni în Haverhythe, dar Sarah refuza să îşi permită să se gândească la reacţia lui Abby când aceasta avea să afle că bârfele erau adevărate.

Asupra celei de a doua scrisori zăbovise mult, dar, cu toate astea, nu reuşise să scrie decât câteva propoziţii. Aruncându-şi ochii peste cuvinte pentru ultima oară, admise, în cele din urmă, în sinea sa, că nu ştia ce altceva ar fi putut să spună – nici un mod mai bun de a spune ceea ce trebuia spus. În mijlocul paginii scrise „Iubitoarea voastră fiică, Sarah" şi puse tocul deoparte. Negăsind ceară pentru sigiliu în micul pupitru la care şedea, se ridică de pe scaun, îşi trase şalul zdrenţăros de lână în jurul umerilor şi traversă ceea ce trebuie să fi fost cândva camera guvernantei, mergând la ferestrele care aveau vedere către partea din faţă a casei.

Privirea îi cutreieră peste rondurile grădinii şi de-a lungul unei fâşii lungi de gazon. Satul, aflat mai jos, în depărtare, era aproape în întregime ascuns de o plantaţie de copaci aşezată cu grijă. Dar ceea ce văzuse din el ieri după-amiază era încă viu în amintirea ei.

La început, doar câteva cocioabe de pescari dărăpănate umbriseră peisajul coastei. Reprezentau o privelişte destul de obişnuită şi puteau fi explicate cu uşurinţă. Dar când acestea făcură curând loc

străzilor prăfuite, vitrinelor abandonate și caselor neîngrijite, singurele explicații pe care le putu găsi nu îi oferiră alinare. Înțelesese că ea se căsătorise pentru a face cuiva viața mai bună, chiar dacă aceea nu era ea.

Ochi mohorâți urmăriseră înaintarea trăsurii prin satul Lynscombe, aparent mânați mai degrabă de mișcare decât de curiozitate. Târșindu-și picioarele de-a lungul străzii, o femeie tânără se chinuia cu greutatea unei grămezi de cârpe pe care o căra – nu, era un copil, își dăduse seama Sarah, șocată. Biserica, cu o gaură căscată în acoperișul de ardezie, părea că avea să fie dărâmată de o furtună puternică venită dinspre Canalul Mânecii. În curtea unui han numit Red Lion, conform unei plăcuțe care se decolorase către o nuanță de roz cam bolnăvicioasă, câțiva tineri părea adunați fără vreun rost. Se întrebase dacă nu cumva căzuseră pradă vreunui ofițer de recrutare care îi ademenise să se înroleze.

Pe parcursul întregii lor călătorii prin sat, nu fusese în stare să se retragă de la fereastra trăsurii. Acum însă, întoarse spatele amintirii cu un fior și traversă coridorul către camera de joacă goală. Datorită luminii venite de la un alt rând de ferestre înalte și înguste care dădeau spre grădinile din spatele casei, spațiul de aici era luminos. Dar ciudat de liniștit. Clarissa dormea încă, epuizată de călătorie, iar Emily se trezise cu puțin timp în urmă și coborâse să le aducă micul dejun. Când sosiseră, nu se zărea nici o jucărie, dar Clarissa mersese cu instinctul infailibil al unui copil la peretele cu sertare. Într-o clipită, le golise de colecția de blocuri de lemn și de armatele de soldați de jucărie, și o minge și o bâtă de crichet zăceau acum pe podea.

Lăsându-se în genunchi în mijlocul încăperii, Sarah începu alene să pună lucrurile în ordine, deși știa că gestul era oarecum inutil dat fiind haosul care avea să se dezlănțuie destul de curând. Absentă, aranjă talmeș-balmeșul de soldați de lemn în rânduri ordonate, întrebându-se, în timp ce făcea asta, dacă St. John fusese ultimul copil care se jucase cu ei.

Dorea să îl disprețuiască pentru răceala lui. Dar o parte din ea nu se putea împiedica să nu simtă milă față de copilul singuratic care trebuie să fi fost, crescând în casa aceasta, care părea o lume aparte față de cea care o înconjura.

Nu îl văzuse de când sosiseră, când atenția îi fusese mai întâi acaparată complet de conacul Lynscombe, acel monument al prosperității a generații de Sutliffe, cu fațada sa elegantă și simetrică din piatră de Portland, ca o perlă strălucind în peisajul ocru, de toamnă.

Diferența dintre casa și satul de dedesubt îi străpunsese inima. Se părea că marchizul de Estley nu era cu nimic mai bun decât contele de Haverty.

Degetul ei mare frecă fața pictată a unuia dintre soldați, ștearsă de timp și de afecțiunea unui copil.

Rămânea de văzut dacă fiul lui avea să fie diferit.

Odată ajunsă în casă, se așteptase ca tatăl lui St. John să tune la el, la ea. Dar când, în cele din urmă, Lord Estley rupsese tăcerea, Sarah își conștientizase greșeala. Nu aveau să existe voci ridicate, niciodată. Marchizul vorbea cu o autoritate tăcută care era mult mai fioroasă.

Nimeni dintre cei care îi întâlneau pe cei doi bărbați nu putea să nu fie impresionat de asemănarea dintre ei. Când îi întâlnise pentru întâia oară pe St. John și pe tatăl acestuia, se mândrise ca o fetișcană aflând că acel viitor soț al ei avea să devină și mai chipeș cu vârsta. Dar, până cu o zi în urmă, nu conștientizase niciodată cât de mult ura St. John asemănarea. Poate că așa fusese întotdeauna – ea nu știa.

Ceva din aplecarea neobișnuită a umerilor lui St. John în prezența tatălui său îi dăduse sentimentul că bătălia la care el era pe cale să se înhame își avea rădăcinile în trecutul îndepărtat, cu mult înainte ca Sarah să fi intrat în viața lui.

Ce poveste i se spusese tatălui lui St. John despre lunga ei absență și despre reapariția bruscă în viața lor? Și care fusese reacția acestuia? Le urase bun venit la Lynscombe ei și Clarissei, dar ea nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă nu cumva urarea caldă avea să fie retrasă în curând.

Pierdută în gânduri, aproape că nu auzi ușa deschizându-se în spatele ei.

–Ai nevoie de ajutor cu tava? strigă peste umăr, crezând că Emily se întorsese.

– Vă cer scuze, doamnă. Un tânăr lacheu voinic roşi până la marginea perucii pudrate şi făcu o plecăciune. Am fost trimis să vă duc cufărul jos.

– Cufărul meu? repetă Sarah, ochii ţâşnindu-i către cealaltă încăpere, unde se afla acesta.

– Da, doamnă.

– Dar cine... de ce...?

Se chinui să ajungă până la el, dar nu apucă să o facă înainte ca lacheul să se fi aplecat ca să ia cufărul pe umăr.

– Nu fac decât să urmez ordinele domnului Jarrell, răspunse aceasta întrebării ei parţial formulate, ieşind pe uşă.

Poate că majordomul era cea mai înaltă autoritate a unui lacheu. Dar ordinele *acestuia* trebuiau să vină de la cineva cu o poziţie şi mai înaltă. Cineva din familie – Lord Estley. Era trimisă departe cu prima ocazie ivită, ruptă fără nici o ceremonie de fiica ei?

Cu lacrimile usturându-i ochii, îşi pipăi orbeşte drumul până la uşă, ieşind pe coridor la timp cât să vadă unde se dusese lacheul. Alergă după el, coborând un etaj sau poate două, printr-un labirint de coridoare şi uşi, într-o cu totul altă parte a casei. Când lacheul dispăru pe după un colţ, ea îl urmă, fără să se uite pe unde mergea. Se lovi de un umăr, ca de un perete, aproape căzând din picioare.

Apoi, peretele întinse mâna şi o ajută să îşi recapete echilibrul, iar ea o recunoscu imediat ca fiind a soţului ei.

– Fugi din nou, Sarah?

Prinsă de braţul lui şi lipită de el, simţi vorbele la fel de mult pe cât le auzi, căci bubuiră în pieptul lui şi ridicară firele de păr de lângă urechea ei.

– Nu, eu... *da*, insistă ea, încercând să se elibereze. Cufărul meu!

Ochii lui îl urmăriră pe lacheu când acesta deschise o uşă şi trecu mai departe.

– Nu trebuie să îţi faci griji în legătură cu bagajul tău, doamnă, insistă el, aşezând-o din nou în picioare. Lucrurile tale sunt doar mutate în nişte încăperi mai confortabile. Încăperi mai potrivite pentru vicontesa Fairfax.

– Vicontesa Fairfax? repetă ea, nesigură.

– Poate că în Haverhythe ai găsit modalităţi de a evita titlul, Sarah, spuse el, aruncând o privire dispreţuitoare către rochia ei neagră,

dar te asigur că în Lynscombe trebuie să te aștepți să îl auzi deseori. Și că trebuie să îți potrivești comportamentul cu greutatea lui.

Sarah își îndreptă spinarea.

– Când, milord, am făcut altfel?

Lovitura unei cravașe peste palma lui o făcu să tresară. El era îmbrăcat de călărie, își dădu ea seama când își lăsă ochii să se concentreze asupra lui. Corecție: tocmai se întorsese dintr-o plimbare călare. Noroiul îi stropise cizmele și transpirația îi umezise părul. Și mirosul exotic subtil al coloniei lui era acum amestecat cu cel de căldură și de cai. El se trezise devreme, călărise din greu, după câte se părea, și se întorcea în camerele lui ca să se împrospăteze înainte de micul dejun.

Camerele lui. Camerele vicontelui de Fairfax. Care erau, probabil, foarte aproape de...

Aruncă o privire către ușa prin care lacheul dispăruse cu bagajul ei.

Ah.

Nu își putu ascunde îmbujorarea, dar nu păru să conteze, pentru că el nu se uita la ea. Ochii lui șterși erau ațintiți asupra mâinilor lui. Totuși, ea simți, cumva, că și gândurile lui mergeau în aceeași direcție cu ale ei.

– Călărești, doamnă? întrebă el după un moment stânjenitor.

– Nu, milord. Tata considera asta o preocupare provincială.

O altă lovitură de piele pe carne.

– Prea bine, atunci. Vom merge pe jos.

Și, fără vreo altă vorbă, porni pe culoar, în direcția opusă celei din care venise Sarah.

Trăgând de șal pentru a-l așeza la loc pe umeri, ea îl urmă.

Evitându-i privirea, St. John trecu pe după colțul casei, mărșăluind prin rămășițele degerate a ceea ce fusese cândva o grădină formală și intrând într-o sălbăticie neîngrijită. Ochii lui căutară și găsiră o cărare cândva familiară, deși acum era atât de năpădită de buruieni, încât era aproape invizibilă. În urma lui, putea auzi sunetul pașilor poticniți ai lui Sarah și respirația ei grea. Mormăind o înjurătură, încetini și îi oferi brațul lui.

Totuși, nu vorbiră.

După câteva momente, ajunseră pe creasta micii faleze care dădea spre Canalul Mânecii. Aici, doar câțiva arbori pitici, cei care fuseseră destul de puternici încât să reziste aerului sărat, punctau peisajul. Stătu alături de ea, ascultând pescărușii și studiind forma aparent întâmplătoare a valurilor care se formau, unul după altul, fiecare ștergând dovada a ceea ce fusese înaintea lui, ca visele prețuite șterse de amintiri obsedante.

Nu știa de ce o invitase – poate că *ordonase* ar fi fost un cuvânt mai potrivit – să se plimbe alături de el. Ceea ce îi trebuia lui era un moment de liniște, lucru pe care timpul petrecut cu Sarah era puțin probabil să i-l ofere. Un lucru pe care plimbarea călare de dimineață cu siguranță nu i-l oferise.

Locul era foarte diferit de felul în care și-l amintea el. Dar știa că nu se putea încrede în amintirea copilăriei sale. Poate că, în realitate, Lynscombe nu se schimbase absolut deloc de când îl văzuse ultima oară. Poate că întotdeauna fusese dărăpănat și neglijat și avusese nevoie de îndiguiri.

Ei bine, acum îi stătea în putere să schimbe lucrurile.

La bine și la rău.

Treizeci de mii de lire aveau să îngăduie să fie plătite ipoteci, să fie făcute reparații și încă multe altele. Putea salva moșia Lynscombe dacă era de acord să își readucă la viață căsnicia. Dacă avea să fie dispus să fie de acord cu schema lui Pevensey și să îi spună soției sale că nu putea îndura să se separe de ea, până la urmă.

Dar în direcția aceea, era foarte sigur, se afla nebunia. Dacă doar câteva zile împreună îi slăbiseră rezistența, ce putea face o lună de zile? Sau un an?

Experiența îl învățase că era de preferat să nu îi pese deloc decât să îi pese prea mult. Iar el nu voia să îi pese – nici de Lynscombe, nici de Clarissa, de nimic din toate astea. Mai ales nu de Sarah.

Nu *dorea* să îi pese, dar era din ce în ce mai dificil să nege că *îi păsa*.

Când trase adânc aer pe nări, ea aruncă o privire către el.

– Orice ai să îmi spui, milord, nu poate fi mai rău decât tăcerea.

– Ești sigură de asta, milady? ripostă el.

– Nu.

Vocea ei fusese atât de stinsă, încât, dacă nu s-ar fi uitat la ea, nici nu ar fi știut că rostise ceva. El înaintă câțiva pași.

– Cărarea continuă de-a lungul acestei creste și coboară către apă, explică el, arătându-i o cărare veche, tăiată în calcar, care cobora până la o întindere de plajă ferită. De pe marginea stâncii, puteau privi cum valurile care veneau sculptau râuri și insule în nisip. O linie întunecată de-a lungul peretelui de cretă al falezei marca mareea, când mica limbă de pământ dispărea cu totul. Cândva, era locul preferat al unui băiețel care se credea pirat.

Prudentă, își lungi gâtul ca să cerceteze plaja de dedesubt și se cutremură.

– Este dificil să mi te imaginez jucându-te aici. Crescând aici.

– A fost singurul cămin pe care l-am cunoscut până la aproape zece ani.

– Când a murit mama ta, se hazardă ea, având în glas mai degrabă certitudine decât o întrebare.

Nu dorea mila nimănui. Cu siguranță, nu pe a lui Sarah.

– Da. Tata s-a căsătorit cu actuala Lady Estley la puțin timp după aceea – la prea puțin timp după, ar putea spune unii, recunoscu el, străduindu-se să pară realist. Mama mea prefera – preferă – Londra și casa Sutliffe pe perioada tuturor anotimpurilor. Iar tata s-a mulțumit să îi facă pe plac. Cândva, demult, mi-am imaginat... Lovi cu cravașa un smoc mare de iarbă, împrăștiindu-i semințele în vânt. În mod limpede, lui nu îi pasă absolut deloc de locul acesta.

– Poate că există o altă explicație pentru absența lui. Făcu o pauză. Iartă-mă că te întreb asta, dar mama ta a murit aici?

– Da. După atât de mulți ani, rana ar fi trebuit să se fi vindecat, dar se simțea încă dureros de proaspătă. A căzut pe scările camerei copiilor după ce a venit într-o dimineață în sala de cursuri, ca să îmi asculte lecțiile. Și-a frânt gâtul, spuse el, împingând cuvintele peste icnetul de groază al lui Sarah. Și... și copilul pe care îl purta în pântece a murit și el. Desigur, la vremea respectivă, nu știam nimic.

– Suferința tatălui tău trebuie să fi fost îngrozitoare.

– Suferință, doamnă? spuse el batjocoritor.

– Nu este posibil ca tatăl tău să fi plecat pentru că nu putea îndura să mai stea în locul în care fusese cu ea? Poate că, plecând, a sperat să scape de suferința lui... și de vină.

El își aminti de mâna tremurândă a tatălui său când dăduse la o parte tapiseria care păstra frumusețea tinerească a răposatei sale soții doar pentru ochii lui. Se gândi la hotărârea tatălui său de a alege să nu ocupe apartamentele pe care le împărțise cândva cu mama lui St. John. Suferință? Vină? Alungă acele amintiri.

– Ești hotărâtă să persiști în iluzia aceasta că trecutul cuiva poate fi depășit.

– Nu, protestă ea. Deși cu siguranță cineva ar putea fi tentat să încerce.

– Un bărbat îndurerat ar fi păstrat o perioadă decentă de doliu, insistă el, ridicând glasul fără să vrea. Un bărbat îndurerat nu s-ar fi căsătorit cu prima femeie prostuță care s-a aruncat în calea lui, pentru ca apoi să îi ordone fiului lui să o numească „mamă".

– Ba poate că da, îl contrazise cu blândețe. Se știe că durerea i-a dus la nebunie pe unii bărbați. Îmi pot imagina foarte bine un tată care speră să înlăture agonia unui copil mic exact așa cum descrii tu – oricât de greșite ar fi acele metode, desigur.

– Te asigur, disprețuiește astfel de slăbiciune.

„Hai, hai, Fairfax, ești aproape bărbat. Iar bărbații nu plâng."

– Da, desigur. Ea făcu o pauză. Cei mai mulți bărbați o fac.

Dorea să o întrebe ce voise să spună cu acea remarcă, dar se temu că știa deja. O altă tăcere grea se așternu între ei, mascată de sunetul vântului și al valurilor. Întorcându-și din nou privirea către apă, el spuse în cele din urmă:

– Nu aș fi crezut vreodată, când eram copil, că într-o zi voi ajunge să văd un pirat în carne și oase.

– În Indiile de Vest. Vorbele fură mormăite, ca și cum buzele ei amorțiseră dintr-odată. Antigua și Lynscombe erau acum împletite pentru el în feluri pe care nu era sigur că știa să le explice. Dar se părea că Sarah nu avea nevoie de nici o explicație. Te-a schimbat locul acela.

– Da, recunoscu el fără tragere de inimă. Locul. Și oamenii.

Când sosise pentru întâia oară la Harper's Hill, Edward Cary îl măsurase din cap până în picioare cu o îndoială evidentă, ochii

aprinzând-i-se când văzuse rana care traversa obrazul lui St. John, roșie încă din cauza tăieturii inflamate a lamei lui Brice, și cusătura cu mat de oaie pe care i-o făcuse Murray când închisese rana.

„– Ai vreo competență care ne trebuie aici?

– Nu, fusese St. John obligat să mărturisească. Dar nu – nu cer un salariu mare. Am nevoie doar...

– De ocupație? îi oferise Cary cuvântul cu o privire cu subînțeles.

– Da."

Mult mai târziu, când St. John își anunțase intenția de a se întoarce în Anglia, Cary îi studiase fața îndelungat, ochii lui persistând asupra cicatricii subțiri și albe, semnul cel mai vizibil al bărbatului care fusese cu aproape trei ani în urmă.

„Orice a fost ceea ce te-a trimis aici, mă bucur", spusese Cary. „Dar, indiferent de ceea ce te cheamă acum acasă, amintește-ți ce ai văzut, ce știi. Amintește-ți de diferența pe care o poate face un singur om."

O mișcare pe care o zări cu colțul ochiului îl smulse înapoi în prezent. Sarah își îndesa degetele fără mănuși în franjurii șalului ei.

– În toți anii aceia în care ai servit ca... funcționar, zise ea, subliniind cu scepticism cuvântul pe care îl folosise el cândva ca să descrie munca lui de acolo, trebuie să fi învățat foarte multe despre cum se conduc oamenii, despre administrarea pământului și a banilor. Poate că o parte din toate astea pot fi folosite aici.

El putu să vadă cum vârfurile degetelor ei se învinețeau acolo unde firele de ață îi tăiau în carne și împiedicau curgerea sângelui.

– Acum, ai douăzeci și șapte de ani, continuă ea ezitând, ca și cum se aștepta ca el să o contrazică. Poate că este vremea să accepți ceea ce va fi, într-o zi, al tău. Poate a sosit vremea să îl convingi pe tatăl tău că poți face mai mult...

– Mai mult decât ce, Lady Fairfax? se răsti el. La urma urmelor, ea nu rostise decât adevărul. Dar el nu dorea să îl audă. Mai mult decât să mă culc cu o moștenitoare?

Ea se feri de cuvintele lui ca și cum ar fi fost lovită. Dislocate de pasul ei, o mână de pietricele săriră și o luară la vale către plajă. Instinctiv, degetele lui lungi îi înconjurară antebrațul.

– Ai grijă, Sarah, strigă el, trăgând-o cu putere la pieptul lui, la adăpost – deși el însuși se simțea într-un pericol considerabil mai

mare cu ea în braţe. Inimile lor bubuirã la unison, un ritm incomod de intim. Ai fi putut...

Cu glasul rãguşit de teamã, nu reuşi sã termine propoziţia. Neliniştea se aprinse în ochii ei, care se mişcarã de la mâna lui cãtre pietrele de dedesubt.

Cu vântul sãrat împletindu-i-se în pãr, îi aminti de felul în care arãtase în noaptea de pe cheiul din Haverhythe, groaza şi pasiunea rãzboindu-se în aspectul ei.

Odatã ce el îi eliberã braţul, ea se retrase de pe marginea stâncii, revenind la siguranţa relativã a cãrãrii. Înainte ca el sã apuce sã vorbeascã, sã îşi ceará scuze şi sã îi explice, ea ţâşni în direcţia casei.

Mai exact, ce dorise sã îi spunã când o adusese aici?

Dacã i-ar fi mãrturisit cã se rãzgândise în ceea ce privea cãsnicia lor, oare ea i-ar fi primit cu bucurie declaraţia? Sau mãcar l-ar fi crezut? În urmã cu trei ani, el nu ascunsese faptul cã nu dorise aceastã cãsãtorie. Iar ea, la rândul ei, încercase sã fugã de ea – nu doar o datã.

Care spunea adevãrata poveste a sentimentelor ei pentru el: cufãrul ascuns pe alee, aşteptând ocazia de a fugi? Ori miniatura atinsã atât de des ascunsã înãuntrul cufãrului?

Clãtinând din cap, o urmã, ţinându-se dinadins la distanţã de câţiva metri în urma ei, lovind cu cravaşa tufişurile pe lângã care trecea.

Începea sã îşi cunoascã propria inimã, dar, înainte sã se simtã mai sigur de a ei, era mult mai înţelept sã îşi ţinã gura.

Când ajunse la conac, Sarah nu se zãrea nicãieri. Pe alee se afla o cabrioletã elegantã. Când cel care o conducea coborî, tivurile unor fuste arãmii apãrurã în faţa ochilor, urmate de vârful unei delicate ghete pânã la gleznã. Borul unei pãlãrii stilate. Şi o cascadã de bucle roşii ca focul.

– Eliza! strigã el, înaintând ca sã îi ofere mâna. Cât mã bucur sã vãd un chip prietenos!

Avea nevoie disperatã de cineva care sã nu se agite şi sã nu îl mustre ori sã îi sfârâme defensiva.

– Ah, Fairfax. Îi zâmbi. Tocmai te-ai întors de la plimbarea cãlare de dimineaţã? întrebã ea, în timp ce ochii de smarald îl privirã licãrind.

El aruncă o privire în jos, către costumul dezordonat, aproape surprins să vadă că îl purta încă. Fire de iarbă lungi și încâlcite i se lipiseră de vârful franjurat al cravașei.

– Cam așa, recunoscu el.

– Lady Estley a insistat să ajung dis-de-dimineață, zise ea în timp ce se apropiară de casă. Plănuiește o petrecere pentru seara asta, în cinstea întoarcerii tale. Cină și cărți. Cu cele mai importante persoane ale locului, adăugă ea, cu un zâmbet sever arcuindu-i buzele.

El izbucni în râs.

– O mică petrecere, atunci. Păi, ești bine-venită la Lynscombe, Eliza. În orice circumstanțe. Ajunși la prima treaptă, se opri. Știi?

Nu adăugă cuvintele „despre soția mea". Putu să vadă după expresia ei că nu era nevoie să o facă.

– Lady Estley a fost destul de amabilă încât să îmi împărtășească șocanta descoperire. Trei ani petrecuți în ascunzătoare, făcând Dumnezeu știe ce cu Dumnezeu știe cine, un copil născut între timp...

Se întrerupse cutremurându-se teatral.

– Ai grijă, Eliza, o avertiză el. Prietenia lor îi îngăduia multe libertăți, dar trebuia să înțeleagă cum stăteau lucrurile acum. Vorbești despre Lady Fairfax.

– *Lady Fairfax*, repetă ea. Să nu îmi spui că ai ajuns să ții la fiica acelui negustor, care ți-a devenit soție? După tot ce a făcut? Vai, chiar înainte ca primul scandal să se iște, mi-ai jurat că nu vei putea vreodată.

– Pevensey nu este deloc..., începu el.

Dar slabul lui protest fu întrerupt de scrutătorii ei ochi verzi. În timp ce îi studia expresia, propria ei expresie se modifică ușurel. Însă, înainte să apuce să o descifreze, ea își revenise și ceva asemănător unui zâmbet îi curbă delicat buzele.

– Aparent, mai bine îmi aminteam că promisiunile sunt asemenea crustei unei plăcinte. Foarte fragile.

În capul scărilor, Jarrell deschise ușa ca la un semn.

– Bună dimineața, domnule. Doamnă, spuse acesta, invitându-i să intre cu o plecăciune. I-am dus pe ceilalți oaspeți în camera de primire verde.

– Oaspeți?

Cuvântul răsună în holul gol. Majordomul își plecă din nou capul.

– Domnul și doamna Richard Pevensey au sosit în urmă cu nici o jumătate de oră, milord.

Capitolul 19

Sarah urcă iute larga scară centrală până la primul etaj. Dacă nu ar fi fost deja buimacă în urma ciudatei întâlniri de pe faleză, cu siguranţă anunţul majordomului ar fi zăpăcit-o. Se opri doar cât să îi îngăduie unui lacheu să deschidă uşile duble, apoi intră în marea şi impresionanta încăpere din spatele lor.

Înaintea unui cămin de marmură impunător aflat în mijlocul unei elegante încăperi verzi stătea un cuplu de vârstă mijlocie, în haine de călătorie. Se luară de mâini şi se întoarseră deodată către zgomotul făcut de ea când intră.

Femeia fu cea care înaintă prima, cu părul castaniu brăzdat cu cenuşiu, aşa cum nu fusese cu trei ani în urmă.

–Sarah? şopti aceasta, întinzând timid o mână către fiica ei.

–Ah, mamă.

Sarah îşi împleti degetele cu ale ei şi îşi trase mama până la cea mai apropiată canapea, temându-se că picioarele nu aveau să o ţină.

Oftând uşor, mama ţinu în poală mâinile lor împreunate şi le mângâie absentă pe ale lui Sarah, ochii ei cercetând chipul fiicei sale ca şi cum încerca să se asigure că aceasta nu era vreo nălucă.

În stilul lui energetic caracteristic, tatăl ei se plimbă de colo-colo, mersul lui făcând draperiile să se mişte.

–Şi unde te-ai ascuns în tot timpul acesta, fata mea? o mustră.

–Am trăit într-un sat pescăresc de pe coasta nordică a Devonshire-ului.

–Atât de aproape? şopti mama ei.

Ochii lui Sarah se închiseră, de parcă încă simţeau încordarea de a privi peste ape, în căutarea unei licăriri a Bristolului în ceaţa orizontului.

–Atât de aproape. Când fu mai liniştită, îl privi din nou în ochi pe tatăl său. Le-am spus oamenilor de acolo că eram văduvă, explică ea, trăgând de fustă.

–Din ce ai trăit?

Mamei sale i se tăie răsuflarea.

– Am dat lecţii de pian unor copii din sat, răspunse Sarah, ridicând bărbia în timp ce vorbea, refuzând să fie obiectul milei. Nu era mare lucru, dar am fost foarte chibzuită cu banii câştigaţi. Am stat în gazdă la văduva unui pescar. Am trăit simplu. M-am descurcat.

Tatăl ei se opri.

– Asta este foarte bine, draga mea, dar, serios, trei ani? Vocea îi sună aspru din cauza supărării. Nu înţeleg cum de ai putut să îţi laşi mama să se îngrijoreze astfel. Ştii care este starea sănătăţii ei.

– Da, recunoscu Sarah.

Sănătatea mamei fusese o sursă de îngrijorare de când îşi amintea Sarah, deşi nici o boală nu fusese vreodată specificată. Chiar şi acum, se gândi că mama ei nu arăta chiar atât de rău pe cât ar fi putut – obosită de călătorie, desigur, şi mai bătrână, dar nu tocmai bolnavă.

– Iartă-mă, tată. Am crezut că e mai bine să plec – că asta v-ar feri de durere şi de scandal.

Tatăl ei o privi neîncrezător.

– Totuşi, să ne laşi să credem că ai murit...?

Sarah simţi o tresărire de vină, dar o alungă. Ea hotărâse să plece, da. Dar fusese îndemnată să o facă.

– Îmi pare rău că aţi suferit, îmi pare rău că v-aţi făcut degeaba griji pentru mine. Dar poate că, dacă aş fi văzut măcar o urmă din acea îngrijorare în noaptea balului de nuntă, nu aş fi simţit că trebuia să plec.

Mama îşi retrase mâna, iar tatăl spuse cu reproş:

– Ce am fi putut noi face?

Ea era obişnuită să se gândească la mama ei ca fiind uşor intimidată. La urma urmei, tatăl era un bărbat voinic – înalt, cu pieptul mare, cu o voce pe măsură şi, în ciuda eforturilor croitorului său de a netezi acele asprimi ale clasei de negustor, acestea insistau să iasă la suprafaţă. Mama făcea rareori ceva care să atragă mânia acestuia. Cu siguranţă Sarah nu se gândise niciodată la tatăl ei ca fiind slab.

Până acum.

Când se uită la el, Sarah nu putu să vadă decât sentimentul lui greşit de inferioritate faţă de bărbaţii ca marchizul de Estley.

– Ați fi putut să credeți în mine. Ați fi putut să îmi luați apărarea, zise ea încet.

– Am crezut că erai moartă, îi reaminti tatăl ei.

Mama oftă tăcută și își ridică batista – o batistă cu marginile negre, observă Sarah cu o strângere de inimă – la un ochi. Tatăl păși alături de soția lui și o bătu ușurel pe umăr, ca un fel de mustrare tăcută a fiicei lui.

– Dar înainte de asta? se avântă Sarah, înghițindu-și compasiunea – compasiunea pe care nimeni nu părea dornic să i-o acorde ei. Chiar ați crezut că am furat safirele?

– Colierul acela vechi? Sigur că nu. Tatăl ei părea uimit. Cine ar fi putut crede un asemenea lucru? Dar părea foarte probabil să fi fost amăgită de cel care l-a furat.

Mama încuviință grav din cap.

– Situația cu ofițerul acela arăta foarte rău. Oricine poate fi iertat pentru că a crezut că tu – că tu și el – ați...

Roși și își feri privirea.

– Cum ai putut să crezi așa ceva despre mine? șopti Sarah. Nici unul dintre ei nu răspunse. Ei bine, *nu* am făcut-o, afirmă ea, cu demnitate. Dar a fost foarte limpede pentru mine faptul că toată lumea a crezut opusul. Așa că am plecat.

Sarah așteptă. Cu siguranță mai erau și alte vorbe de spus după atâția ani. Dar, pentru o perioadă de timp îndelungă și dureroasă, nici una nu păru să vină. În cele din urmă, mama ei se ridică și se plimbă prin încăpere, studiindu-i aspectul.

– Toate astea sunt în trecut, spuse ea în cele din urmă, cu ceea ce putea fi descris doar ca un sentiment de ușurare, ca și cum o ordine perturbată mult timp fusese, în sfârșit, restabilită. Acum, te-ai întors, Sarah. Ești acolo unde mi te-am imaginat întotdeauna: stăpâna moșiei unui nobil. Vicontesa Fairfax.

– Da, visul meu s-a adeverit, aprobă ea, străduindu-se să țină nota sarcastică departe de glasul ei. Într-un fel.

– Ce vrei să spui cu „într-un fel"? întrebă tatăl ei.

– Lord Fairfax intenționează ca în curând să se întoarcă să trăiască în Londra. Singur.

Mama ei se dădu înapoi. Tatăl ei se încruntă.

– Prostii.

– Vă asigur, așa este.

– După ce am văzut cum stau lucrurile aici, draga mea, îndrăznesc să spun că a descoperit că nu își poate permite așa ceva.

Sarah nu avea nici cea mai mică idee cât ar fi costat să întrețină două gospodării separate.

– Cu siguranță familia lui nu a cheltuit întreaga mea zestre, le aminti ea.

– Zestrea ta?

Buzele tatălui ei zvâcniră într-un surâs.

– Da. Treizeci de mii de lire ar trebui să...

– Vai, da, îndrăznesc să cred că da, întrerupse el. Asta dacă Lord Fairfax ar fi avut mai mult decât *promisiunea* acelor treizeci de mii de lire.

– Ce vrei să spui, tată? Pulsul i-o luă razna. Soțul meu nu a primit zestrea mea când ne-am căsătorit?

– Ar fi primit-o dacă mama ta nu ar fi avut o sclipire de geniu exact când avocații mei schițau aranjamentele.

Mama ei, care traversase încăperea ca să examineze niște nimicuri de pe un raft aflat într-un colț, zâmbi fără să ridice privirea.

De câte ori nu o rugase pe mama ei să intervină când tatăl ei se încăpățânase în legătură cu planul lui de a asigura un titlu pentru fiica sa? Acum, se părea că ea fusese întotdeauna de acord să o mărite pe Sarah.

– Ce ai făcut, mamă?

Mama puse la loc obiectul din porțelan și se întoarse din nou lângă Sarah.

– Știam că îți era teamă de această căsătorie, draga mea. Așa că am făcut ce am putut ca să încurajez afecțiunea soțului tău – să mă asigur că nu aveai să fii dată la o parte.

Sarah își arătă nedumerirea printr-o încruntare.

– Pur și simplu, am sugerat ca banii să fie dați pe durata mai multor ani, nu toți odată – cu condiția că aveau plățile să continue atâta vreme cât tu și soțul tău locuiați sub același acoperiș.

„Nu." Sarah formă cuvântul, dar nici un sunet nu ieși de pe buzele ei.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să fiu mai explicită. Mama ei făcu semn către ferestre și către peisajul rural de dincolo de ele. Cu siguranță, nu doream ca tu să fii închisă în mijlocul pustietății.

– Lord Fairfax știa de această... clauză?

Sarah forță vorbele să iasă de pe buzele dintr-odată uscate. Asta ar explica, desigur, de ce el găsise că era prudent să o împiedice să cadă și să moară.

Tatăl ei ridică din umeri.

– Nu pot spune ce știa când v-ați căsătorit. Părea destul de grăbit să semneze. Dar Lord Estley m-a asigurat în scrisoarea sa că fiul lui avea să fie făcut să înțeleagă implicațiile aranjamentului.

– Sunt sigură că își dă seama că nu își poate permite să se separe acum de tine, dragă, în ciuda oricăror... erori de judecată din partea ta, o liniști mama sa.

Până în clipa aceea, Sarah nu își dăduse seama că o parte din ea, în adâncul ei, visase încă – visase la o rezolvare de poveste a dilemei cu care se confrunta, una în care soțul ei îi recunoștea valoarea și reconfirma legătura dintre ei.

Până în clipa aceea, nu înțelesese pe deplin de ce mințile înțelepte sfătuiau adesea: „Ai grijă ce îți dorești".

Oare cele câteva zile pe care le petrecuse acum cu soțul ei aveau să conteze cumva sau trebuia ca mai întâi să se revanșeze pentru cele aproape o mie petrecute departe? Nu avea nici cea mai mică idee care era formula folosită pentru astfel de calcule.

Din fericire, o bătaie în ușă o opri pe Sarah din nevoia de a găsi un răspuns.

– Intră! strigă, întrebându-se cât de multe fuseseră auzite dincolo de ușă din discuția ei cu părinții – și de către cine.

Emily Dawlish intră în încăpere și privi în jur nesigură, înainte de a o descoperi pe Sarah pe canapea, apoi făcu o reverență întârziată.

– Domnul Jarrell a venit și a spus că au sosit oaspeți care poate ar dori să o vadă pe Rissa.

Emily duse o mână în spatele fustelor și trase fata în față. Clarissa se agață cu o mână de Emily și și-o răsuci pe cealaltă în șorțuleț.

– Mamă?

Sarah se lăsă în genunchi și deschise brațele.

– Sunt chiar aici, drăguțo.

Clarissa alergă la ea cu un chicot plin de veselie.

– Și aici sunt niște oameni pe care nu îi cunoști încă. Aceasta, zise, eliberând un braț din îmbrățișarea Clarissei pentru a face un semn în spatele ei, este bunica ea. Iar acest gentleman este bunicul tău. Simți capul Clarissei ridicându-se din locul în care se odihnea pe umărul

ei. Strângându-şi fiica în braţe, Sarah se ridică şi se întoarse cu faţa către părinţii ei. V-o prezint pe Lady Clarissa Sutliffe.

Clarissa se răsuci ca să poată studia chipurile necunoscute.

Mama lui Sarah întinse degete tremurânde ca să dea la o parte o buclă din părul castaniu-auriu al Clarissei.

– Vai, Sarah, şopti ea.

– Măi să fie!

Pieptul tatălui ei se umflă, bărbatul nemaiavând ochi decât pentru nepoata lui.

– Măi să fie, spuse el din nou.

Clarissa păru să vadă o oportunitate în admiraţia făţişă a acestuia.

– Adus cadou? întrebă ea, întorcându-şi ochii violeţi mari către el.

Sarah începu să clatine din cap a mustrare, dar tatăl ei nu făcu decât să chicotească.

– Ce spui? Un cadou pentru tine, micuţo? Regret să spun că nu m-am gândit să... Dar scăparea aceasta va fi corectată mâine-dimineaţă la prima oră!

Un zâmbet timid arcui buzele Clarissei.

– O duc înapoi în camera copiilor, doamnă? întrebă Emily, păşind în faţă.

– Da, Emily, te rog, aprobă Sarah. Voi urca de îndată ce terminăm aici.

Privirea iubitoare a tatălui lui Sarah o urmări pe Clarissa până la uşă.

– Păcat, totuşi, că nu este băiat, oftă când uşa se închise în urma lor.

– Deloc, insistă mama lui Sarah. O fată este o binecuvântare.

Sarah se întoarse, ceva din tonul mamei sale făcând ca acele cuvinte să sune suspicios.

– Nu te contrazic, mamă, dar există vreun motiv special...?

Părinţii ei făcură un schimb de priviri.

– I-am promis lui Estley alte zece mii la naşterea unui fiu, explică tatăl ei, părând oarecum necăjit de propria şiretenie.

Sarah se prăbuşi pe canapea, iar mama ei ocupă din nou locul de lângă ea.

–Da, aprobă ea, şi, dacă Clarissa ar fi fost băiat, poate că ar fi existat... întrebări. Acum, ţi s-a dat o altă şansă, Sarah. El va dori un moştenitor. Se aplecă pentru a atinge obrazul fiicei sale cu un sărut rece şi sec şi şopti: Ai doar grijă ca, de data aceasta, să nu rămâi însărcinată atât de repede. Aminteşte-ţi, dragă, un gentleman nu se aşteaptă niciodată ca o lady să fie nerăbdătoare să intre în patul conjugal. Cu cât trebuie să aştepte mai mult un fiu, cu atât ai mai mult timp să îl legi.

Sarah se dădu înapoi la auzul sfatului nedorit şi începu să îşi pliseze fustele, încercând să îşi distragă atenţia de la amintirea atingerii lui St. John. De la căldura trupului acestuia când îl dezmierdase pe al ei.

De la răcoarea patului când el îl părăsea – o părăsea – în momentul în care actul era gata.

Amintindu-şi de discuţia lor de pe marginea stâncii, înţelese, în sfârşit, ce încercase el să îi spună cu acele cuvinte tăioase despre culcatul cu o moştenitoare. Fiindcă experienţele din Indiile de Vest treziseră în el nevoia de a-şi face datoria, el se hotărâse să se întoarcă la Lynscombe, în ciuda durerii pe care era evident că întoarcerea i-o provoca. De dragul căminului său şi al oamenilor de acolo, avea să facă sacrificiile necesare.

Începând cu ea.

O căsătorie din iubire? Cu ani în urmă, se complăcuse într-o fantezie prosteasc㠎. Fusese o copilă.

Acum, avea un copil.

Dacă ar fi fost liberă să acţioneze doar pentru ea însăşi, ar fi putut să refuze să fie mielul lui de sacrificiu. Dar, de dragul Clarissei, era nevoită să accepte această căsătorie. Şi tot ce venea odată cu ea.

–Serios, Sarah, zise mama ei şi oftă cu o clătinare teatrală de dispreţ, întinzând mâna să oprească degetele neliniştite ale lui Sarah. Negrul nu ţi se potriveşte deloc. Când vei trimite următoarea plată lui Fairfax, Richard, include ceva în plus pentru hainele fiicei tale. Să sperăm că satul are o croitoreasă acceptabilă. Dar materialele trebuie să vină de la oraş, cred...

Ce ar spune mama ei dacă ar şti ce se întâmplase cu ultimele rochii fine pe care banii tatălui ei le cumpărase?

Sarah deschise gura să protesteze, dar mama ei nu făcu decât să îi strângă mâinile mai ferm.

– Nu spune nu, dragă. Îi meriți.

Obligându-și buzele deschise să ia forma a ceea ce spera ea să treacă drept zâmbet, își înghiți răspunsul.

„Încă nu. Dar în curând."

Capitolul 20

Deși Eliza îl avertizase în legătură cu planul mamei sale vitrege pentru o seară cu nobilimea din vecinătate, lui St. John nu îi venise să creadă că un astfel de eveniment urma să aibă într-adevăr loc până când nu se trezi cu o încăpere plină de oaspeți.

Când intră în salonul de iarnă – numit astfel după o serie de peisaje cu fiecare anotimp care umplea cei patru pereți, dintre care cel mai mare înfățișa conacul Lynscombe în timpul cel mai întunecat al anului –, ochii ei cercetară iute încăperea, în căutarea unor chipuri familiare. Tatăl lui și Lord Harrington jucau cărți cu alte două persoane. Eliza și mama lui vitregă stăteau de vorbă în partea îndepărtată a încăperii, la distanță de jucătorii de cărți.

Pe canapeaua de lângă perete, Sarah ședea între părinții ei, cei trei formând o fortificație împotriva intrușilor mai puternică decât reușise vreodată St. John să construiască. Dorea să meargă la ea, dar, înainte să își poată convinge picioarele să se miște în direcția ei, un alt chip – acesta înrămat de o perucă cenușie cârlionțată – se inseră în raza lui vizuală.

– Iată-te, băiete, spuse bărbatul în vârstă. Ce minunat este să te vedem din nou acasă!

– Doctore Quiller? spuse St. John, invocând dintr-un colț îndepărtat al memoriei sale numele pastorului satului. Nu am crezut că mă va recunoaște cineva după ce am fost plecat atâta vreme. Cât mă bucur să aflu că sunteți încă aici!

Doctorul Quiller izbucni în râs.

– Încă aici? Unde altundeva m-aș duce?

Rușinat, St. John deschise gura să încerce să explice, dar bătrânul clătină din cap.

– Nu te mai gândi la asta, băiete. Dar nu eram chiar atât de bătrân cum trebuie să îți fi părut pe vremuri, când m-ai cunoscut. Îți amintești de doamna Quiller, sper, spuse el, întorcându-se din nou către masă.

– Lord Fairfax, zise soţia pastorului, cu un zâmbet cald.

– Judecătorul Abernathy, continuă doctorul Quiller, făcând semn către un domn corpolent, care îşi plecă uşor capul.

St. John recunoscu numele prosperului fermier care stăpânea o suprafaţă de pământ destul de bună şi care despărţea Wyldewood de Lynscombe.

– Şi diaconul meu, Charles Pickard, adăugă doctorul Quiller, arătând spre cel de-al patrulea scaun.

Dar acesta era gol, căci ocupantul lui profitase de întrerupere pentru a fugi în partea cealaltă a încăperii.

St. John întrebă:

– Doriţi să îmi cunoaşteţi soţia, domnule?

Poate că prezenţa unui om al bisericii avea să îi netezească calea.

– Stimabilul dumitale tată a avut amabilitatea de a face prezentările, băiete. Dar voi...

– Poftim? întrebă doamna Quiller, făcându-şi palma căuş la ureche.

– Doamna Fairfax, explică pastorul, mai tare.

– O, da. Încuviinţă din cap cu ardoare. Încântătoare fată. Nici măcar nu ştiam că v-aţi luat mireasă, Lord Fairfax! exclamă ea. Şi se pare că a trecut ceva timp, după cum se aude.

– Ar fi fost de aşteptat că nunta dumitale să fi fost o ocazie pentru ca familia să facă o vizită în sat, milord, fu de părere domnul Abernathy, încruntându-se.

– Eu..., începu St. John, căutând o scuză.

Dar doctorul Quiller îl salvă.

– Permite-mi să fac câţiva paşi cu tine şi să ţi-l prezint pe diaconul meu. Dacă nu aş şti mai bine, l-aş bănui pe Charley că încearcă să o dea gata pe minunata dumitale soţie, îl tachină el, dându-i lui St. John un ghiont cu cotul.

Acesta privi în direcţia indicată de pastor, care îi făcu cu ochiul. Domnul Pevensey se ridicase şi oferise locul său diaconului, care vorbea însufleţit cu Sarah. Ea zâmbea şi aproba din cap entuziasmată, în timp ce mama ei şedea dreaptă ca o prăjină, cu dezaprobarea evidentă în fiecare linie de pe trăsăturile ei.

– Dar, Arthur, mâna ta? îi reaminti soţia lui, făcând semn către jocul de cărţi abandonat.

El râse relaxat.

– Vin imediat.

St. John înclină capul către ceilalți aflați la masă și îi făcu semn doctorului Quiller să o ia înainte.

– Mă bucur foarte mult că vom avea din nou familia aici. Atât de mult timp, atât de mult... Dar toate acestea se vor schimba acum, spuse doctorul Quiller în timp ce mergeau, plin de încredere. Apoi, se apropie și își coborî glasul: Știu că a fost dureros pentru tatăl tău să se întoarcă de-a lungul anilor și să vadă cum merg lucrurile.

St. John aproape se împiedică.

– Tatăl meu a fost aici? Nu de curând, nu?

– Ah, nu chiar atât de recent, bănuiesc. Pastorul păru să se gândească. Să spunem, șase luni, poate. Nu vine des, nici nu stă mult timp. De aia și știu că îl doare să vadă locul acesta. Dar acum, toate astea se vor schimba, repetă el. Nu-i așa, băiete?

Ajunseră la locul în care ședeau Sarah, doamna Pevensey și diaconul, cruțându-l pe St. John de la obligația de a da un răspuns.

– Domnul Charles Pickard, milord.

Tânărul cu păr negru se ridicase și acum făcu o plecăciune.

– Lord Fairfax. O plăcere.

– Pickard. Doamnă Pevensey.

St. John răspunse plecăciunii și apoi îi oferi o alta soacrei sale, care se ridică și făcu o reverență fără să își relaxeze vreun pic postura.

– L-ai cunoscut pe doctorul Quiller, înțeleg, îi spuse lui Sarah, care se ridicase și ea. Bănuiesc că ți-a spus că mi-a fost cândva tutore.

Nu știa de ce se simțea mereu obligat ca în prezența ei să activeze amintirile copilăriei lui de la Lynscombe.

– Mi-a spus. Ce plăcere trebuie să fie să îți vezi un fost elev așa mare, zise ea, zâmbindu-i cu blândețe bătrânului. Îmi amintesc de propriii mei instructori cu drag, dar cred că ei se întreabă adesea dacă am reușit să stăpânesc lucrurile pe care eu fost atât de dornici să mi le predea.

– Așa sunt profesorii, Lady Fairfax, răspunse doctorul Quiller cu un râs cu subînțeles. Dar cel puțin avem consolarea de a ști că întotdeauna va fi o nouă generație de elevi de care să avem grijă.

– Vorbind despre..., începu domnul Pickard.

– Ascultă, băiete, îl mustră doctorul Quiller pe diaconul său, vom avea timp pentru asta mai târziu.

– Domnul Pickard tocmai îmi spunea despre speranța dumnealui de a înființa o școală în sat, explică Sarah.

– Nimic complicat, milord, îl asigură Pickard. Nu am vreo speranță nebunească de a-i transforma pe fiii și fiicele pescarilor în cărturari. Doar să știe să citească și să scrie, aritmetică și poate principii de bază ale economiei casnice.

– Bănuiesc că asta sună destul de extrem? zise Sarah, aruncându-i lui St. John o privire nesigură.

Extrem? Cu siguranță, mulți ar spune asta. Dar, văzând scânteia de entuziasm din ochii lui Sarah, își lăsă la o parte ezitarea.

– Mie mi se pare un plan destul de rezonabil, genul pe care proprietarii de pământ responsabili l-ar putea pune în acțiune în multe sate din Anglia.

– Ar merge mai bine sub mâna călăuzitoare a unei lady, insinuă Pickard.

– Și, din păcate, doamna Quiller nu se bucură de sănătatea necesară pentru a se implica, adăugă pastorul.

St. John încuviință din cap înțelegător.

– Poate o puteți convinge pe Lady Fairfax să își acorde timpul acestei cauze.

– Aș fi onorată să ajut, domnule Pickard, spuse ea privind chiorâș către St. John.

Deși părea aproape imposibil, doamna Pevensey se îmbătoșă și mai mult la auzul vorbelor fiicei sale și declară:

– Este puțin probabil ca Lord Estley să fie de acord.

– Îi voi vorbi eu, spuse St. John.

Imediat, își dori să își fi putut retrage cuvintele. Cât trebuia să ofere, când nici măcar nu era sigur ce avea să accepte Sarah?

Mulțumit, diaconul îi permise doctorului Quiller să îl conducă înapoi la jocul de cărți, deși St. John putea să jure că tânărul mormăise printre dinți ceva legat de faptul că doamna Quiller era isteață. Doamna Pevensey se relaxă destul cât să se alăture soțului ei în contemplarea priveliștii conacului Lynscombe primăvara, aflată pe cel mai apropiat perete.

Lăsat singur în compania soției sale, St. John nu știa care ar fi trebuit să fie următoarea lui mișcare. Jarrell îl informase că familia Pevensey petrecuse cea mai mare parte a zilei încuiată cu fiica lor. Fără îndoială că Pevensey îi spusese ori îi reamintise de termenii

aranjamentului căsătoriei ei. Dacă St. John îi spunea acum că dorea să rămână cu ea, ea avea să presupună că o făcea pentru bani. Ori de dragul moșiei Lynscombe. Și nu s-ar fi înșelat în întregime.

Dar nici nu ar fi avut pe deplin dreptate.

Așadar, nu spuse absolut nimic. Oferindu-i brațul, merseră împreună în tăcere și îi salutară pe ceilalți oaspeți și pe tatăl lui.

Nu îi venea să creadă ce spusese doctorul Quiller despre vizitele regulate ale tatălui său la Lynscombe. Până cu o zi în urmă, ar fi fost mai tentat să își imagineze că omul bisericii mințise decât să creadă că tatăl lui era capabil să arate un asemenea atașament față de acest loc.

Dar poate că fusese vinovat doar de atribuirea propriilor eșecuri unei alte persoane.

Când ajunseră la cea de a doua masă de jocuri de cărți, domnii se ridicară pentru o altă rundă de prezentări.

– Doamna Abernathy, spuse Lord Harrington, și fiul său cel mai mare, Philip.

Tânărul roși și făcu o plecăciune stângace.

– Înțeleg că Fairfax a fost în Indiile de Vest pentru o perioadă destul de lungă, spuse doamna Abernathy, în timp ce trase cărțile către ea. Nu știam că familia dumitale avea afaceri acolo. Ai călătorit cu el, Lady Fairfax?

– Nu.

Răspunsul păru să o mulțumească pe doamna Abernathy pentru moment.

– Nu pot să spun că te învinovățesc. Atunci, ai rămas în Londra cât a fost dumnealui plecat?

– Eu... Eu am fost în vestul Angliei, răspunse Sarah.

– Cu părinții dumitale.

Nu era o întrebare, și nimeni din micul cerc nu păru înclinat să corecteze presupunerea greșită a doamnei Abernathy.

– Ei bine, întoarcerea dumitale a stârnit un interes deloc nesemnificativ, Lady Fairfax, o asigură Lord Harrington. Sunt sigură că dumitale trebuie să îți mulțumim pentru dorința neașteptată a fiicei noastre de a veni în provincie. Îmi spune dintotdeauna că Wyldewood este plictisitor ca moartea.

– Vai, tată, îl mustră Eliza râzând, ridicându-se de pe locul ei și venind către ei. Știi că Lady Estley a insistat să o însoțesc.

St. John își aminti însă că mama lui vitregă descrisese lucrurile fix pe dos.

–Serios, ce altceva aș fi putut face? șuieră insistent mama lui vitregă din colțul îndepărtat. Nu suport să îmi petrec singură ziua și știam că voi fi abandonată de soțul meu din clipa în care aveam să sosim.

–Poate că domnișoara Harrington așteaptă cu nerăbdare balul de mâine-seară, sugeră judecătorul Abernathy de la cealaltă masă, aruncându-și cărțile în timp ce vorbea. Sunt sigur că se găsește pe aici măcar un tânăr necăsătorit care ar dori să danseze cu dumneaei.

Simțindu-se vizat, tânărul Abernathy cel cu fața pătată chițăi ușor, alarmat.

–Un bal? murmură Eliza. Ce palpitant!

–În realitate, mai degrabă o seară dansantă, corectă soția judecătorului în timp ce trase o carte din mână și o așeză pe masă. În sala cea mare de la Red Lion. Pentru a sărbători recolta, știți.

–Dansul recoltei, repetă tatăl lui St. John, părând gânditor. Se ținea aici, la conac, când eram mic. Poate că anul viitor va începe din nou, sugeră, aruncând o privire către fiul său.

–*Aici*, milord? repetă alarmată mama vitregă a lui St. John. Serios, pe cine ai putea invita în afara celor prezenți acum?

–Cu siguranță, doamnă, cercul nostru de cunoștințe, chiar și în provincie, este ceva mai larg, comentă tatăl lui ridicând dintr-o sprânceană.

–De cunoștințe, da. Dar trebuie să fii atent cu invitațiile la Lynscombe, care implică un grad de intimitate cu familia mai ridicat.

Doamna Abernathy, care trebuie să își fi recunoscut locul la marginea lăudatului cerc al mamei lui vitrege, nu păru să știe dacă să aprobe sau să clatine din cap. Gura Elizei se ridică într-o expresie de amuzament care nu era tocmai un zâmbet.

Doctorul Quiller sugeră câteva familii, dar numele fură întâmpinate cu strâmbături de buze.

–Da, da. Sunt sigură că, în felul lor, sunt oameni foarte buni, admise mama lui vitregă, dar nu pot să îmi imaginez că s-ar simți în largul lor în sala de bal de aici.

–Un bal al recoltei ar trebui ținut acolo unde toți cei care au avut vreo implicare în recoltă să se simtă bine-veniți. Sarah vorbise atât

de încet, încât, la început, nimeni nu păru să își dea seama de unde veniseră vorbele. Toți ochii se întoarseră asupra ei. Dar nu ar fi posibil ca unii dintre membrii familiei să participe la balul din sat? continuă ea. Ca un gest de bunăvoință?

O liniște răsunătoare întâmpină sugestia. Ochii mamei lui vitrege erau largi din cauza șocului. Eliza înghiți un zâmbet de dispreț înainte de a arunca o privire de scepticism compătimitor către el. Restul oaspeților părură să fi căpătat un interes subit față de evantaiul de cărți din fața lor ori față de modelul covorului turcesc de la picioarele lor.

După un moment, tatăl lui spuse:

– Sunt intrigat, Lady Fairfax. Continuă!

– A vorbit fără să gândească, milord, interveni domnul Pevensey, înaintând. Își amintește cum se zbenguia la dansurile de Crăciun pe care la țin pentru angajații mei, atâta tot.

„Nu", dorea St. John să spună. Era sigur că Sarah se gândea la Haverhythe, la festival și la propriile lui cuvinte despre cum dansul ar trebui ținut acolo unde cu toții s-ar simți bine. Era însă mai puțin sigur de ceea ce trebuia să înțeleagă din acea legătură. Își amintea ea, oare, și despre conversația lor legată de obligațiile unui proprietar de pământ față de arendașii lui? După ceea ce văzuse, cu siguranță nu mai putea fi destul de naivă încât să își imagineze că o apariție la un dans sătesc avea să compenseze ani de zile de neglijență.

Doamna Pevensey se grăbi să susțină opinia soțului său:

– Nu este genul de amuzament care să fie obișnuit familiei dumneavoastră. Sarah trebuie să învețe să nu fie atât de îndrăzneață cu opiniile ei, spuse ea cu o încruntare mustrătoare adresată fiicei sale.

Tatăl lui continuă să o privească pe Sarah cu ceea ce părea curiozitate un moment îndelungat și tăcut înainte de a spune:

– Găsesc că este o sugestie excelentă, Lady Fairfax. Vom merge cu toții, declară cu glasul acela care nu suporta vreo împotrivire.

Pentru o clipă, cu toții rămaseră într-o tăcere împietrită.

Sarah își eliberă mâna și zâmbi liniștit în sinea sa, în timp ce merse să examineze peisajul dezolant de iarnă care aproape umplea un perete.

Știa că dansul era un lucru mărunt, mai ales în comparație cu o școală. Dar ambele reprezentau schimbări necesare dacă lucrurile din Lynscombe aveau să se îmbunătățească. Poate că familia Sutliffe

își imagina că zestrea ei era tot ce trebuia pentru a repara ceea ce fusese pierdut prin neglijarea de generații. Din experiența ei însă, era nevoie de ceva în plus.

„Un strop de preocupare reală față de oamenii în cauză", cum îi spusese odată lui St. John.

Cu alte cuvinte... *iubire*.

Suferind încă după ce plecase departe de Haverhythe și de oamenii lui, nu știa dacă era sau nu gata să își deschidă din nou inima. Cu timpul însă, putea învăța să iubească locul acesta. Poate că și St. John avea să o facă.

Nu era tocmai căsătoria din dragoste la care visase cândva, un vis pentru a cărui moarte petrecuse cea mai mare parte a zilei jelind din nou.

Dar era o viață în care se putea simți împlinită – poate chiar fericită, uneori.

Într-o lume în care atât de mulți aveau atât de puțin, putea cu adevărat să ceară mai mult?

Și urma să aibă o școală! Fusese cea mai mare dorință a ei să facă una în Haverhythe, dar o dorință mult prea mare pentru mijloacele limitate ale *doamnei* Fairfax. Însă, ca *Lady* Fairfax, era ceva ce nu putea face? O căsătorie ca asta putea avea avantajele ei, până la urmă. Își imagină capete micuțe aplecate peste lecții. Lecții practice, desigur. Dar avea să se asigure că în planul de învățământ avea să existe spațiu pentru muzică...

În spatele ei, în încăpere începură din nou să se audă frânturi de conversație. Jocul de cărți se încheie și grupurile se destrămară, așteptând cu toții anunțul că masa era servită. Lord Estley, Lord Harrington, judecătorul Abernathy și doctorul Quiller se adunară în unul din capetele încăperii, ca să discute despre distracțiile locale; atât St. John, cât și tatăl ei stăteau lângă ei, dar nici unul din cei doi nu participă la conversație, nici nu începu una proprie. Mai aproape de foc, tânărul Philip Abernathy îi împuia urechile bietului domn Pickard.

Doamnele se adunară lângă locul în care stătea ea, în partea încăperii opusă celei în care se aflau domnii. Invocând o durere de cap dată de oboseala călătoriei, mama ei hotărâse să se retragă.

Lady Estley, care nu se mișcase din culcușul ei confortabil, o trase pe Eliza alături de ea, jos, pe canapeaua din păr de cal, lată cât pentru două persoane.

– Dulce, dragă? întrebă marchiza, oferindu-i o cutie de ananas zaharisit. Fairfax le-a adus din Antigua, adăugă când Eliza alese. Sunt delicioase. Îmi doresc să îmi fi adus un mic paj negru care să mi le servească. Mă încântă acele tușe exotice.

Sarah își mușcă limba, pentru că o zări pe doamna Quiller apropiindu-se.

– Trebuie să recunosc, draga mea, am găsit foarte interesantă sugestia dumitale ca familia să participe în sat la balul recoltei, spuse soția pastorului cu voce scăzută.

Sau, mai degrabă, cu o voce care, fără îndoială, intenționase să fie una scăzută. Dar, după cum Sarah își dăduse treptat seama pe parcursul serii, doamna Quiller era cam surdă, motiv pentru care tentativa ei de șoaptă era ușor auzită de celelalte doamne.

Lady Estley inspiră cu un icnet sonor.

– „Interesantă"? Eu, una, nu îmi pot imagina ce ar fi putut să o inspire să sugereze ca familia principală a acestor locuri să danseze în sălile publice din sat.

– Dar trebuie să recunoașteți, doamnă, spuse Eliza, balurile la care participă Lady Fairfax sunt întotdeauna *interesante*. Profitând de expresiile uluite ale doamnei Abernathy și doamnei Quiller, își scutură zahărul de pe degete și se aplecă de parcă ar fi împărtășit un secret. Timpul nu estompase părul colorat ca focul al femeii și nici licărul răutăcios din ochi. Știți, la ultimul bal la care a participat Lady Fairfax, purta faimoasele safire Sutliffe, și acestea, pur și simplu... au dispărut.

Doamnei Abernathy i se tăie răsuflarea.

– Sfinte Dumnezeule, Lady Fairfax! Ce s-a întâmplat cu ele?

Întorcându-și spatele către tablou, Sarah își îndoi mâinile la spate, pentru ca nimeni să nu îi poată vedea degetele neliniștite frământându-se.

– Din nefericire, doamnă, nu știu. Lady Estley părea să fie sigură că au fost furate.

Eliza îi aruncă o privire lui Lady Estley.

– Zece la unu că încuietoarea s-a rupt și pur și simplu nu ai observat, zise doamna Quiller, dând încurajator din cap, spre marele amuzament al lui Lady Estley.

– Poate, admise Sarah. În momentul acela eram un pic...

– Distrasă? completă sec marchiza.

Amintindu-și de paharul de vin gol și de pașii ei împiedicați pe podeaua bibliotecii, Sarah simți cum fața îi luă foc.

– Avem de gând spun *tulburată*.

– Tulburată? o luă în râs soacra ei.

– Dumneata, care tocmai îl cuceriseși pe cel mai dorit burlac al lumii bune? Ce Dumnezeu ar fi putut să te tulbure? comentă Eliza.

Amintirile retrăite deseori îi înțepau conștiința ca un ac: vorbele șoptite ale Elizei la urechea soțului ei. Regretul evident al lui Lord Estley pentru că trebuia ca fiul lui să se însoare cu cineva atât de nedemn de el. Presupunerea lui Lady Estley că Sarah fusese prea bătută în cap ca să își dea seama că era disprețuită de toți cei din jurul ei.

De data aceasta însă, Sarah alungă aceste amintiri. Era ridicol să continue să fie obsedată de lucruri care se întâmplaseră cu atât de mult timp în urmă. Oare nu se întâmplase nimic altceva, important și interesant, în ultimii trei ani?

Poate că așa stăteau lucrurile pentru Eliza ori pentru Lady Estley dar, slavă Domnului, Sarah nu putea spune același lucru.

Petrecuse mult timp în ultimele câteva zile contemplând felul în care trecerea timpului îl schimbase pe soțul ei. Aproape uitase că o schimbase și pe ea.

Dacă chiar avea să fie din nou *Lady* Fairfax – cu toate privilegiile și toate sacrificiile pe care le presupunea rolul acesta –, avea să fie nevoită să aducă un strop din duritatea *doamnei* Fairfax.

– Știi, domnișoară Harrington, declară ea ridicând din umeri, pur și simplu nu îmi amintesc.

Eliza deschise gura, dar, înainte ca răspunsul ei să iasă, o altă voce interveni:

– Lady Fairfax?

Sarah se întoarse și îl descoperi pe marchizul de Estley la cotul ei, oferindu-se să o conducă la masă. Ridicând bărbia și zâmbindu-i Elizei, făcu o reverență și îi acceptă brațul.

Capitolul 21

Muzica venea de la pianul din salonul alăturat dormitorului lui. O sonată de Mozart. Piesa se potrivea cu tonul vesel al instrumentului. I se potrivea şi celei care cânta, cu ritmurile ei precise şi tiparul complicat – complexitate uluitoare deghizată ca simplitate.

Aşa cum se mai întâmplase o dată, felul în care cânta Sarah îl atrase la uşă. Pentru un moment îndelungat, stătu şi ascultă înainte de a duce mâna la mânerul uşii, pentru a intra.

Imediat, muzica încetă.

– Milord, zise ea, îndepărtându-se de instrument şi ridicându-se, cu ochii ca argintul-viu ţâşnind către el. Nu mă aşteptam să te văd.

El citea când muzica începuse. Sau, mai degrabă, răsfoia leneş un teanc de romane pe care cineva le lăsase pe noptieră. De îndată ce masa luase sfârşit, Sarah plecase ca să vadă ce făcea Clarissa. El zăbovise – la un pahar de vin de Porto, discutând, folosind orice scuză pe care o putuse găsi. Orice care să îl împiedice să cedeze tentaţiei de a traversa singura cameră care îi separa acum şi să vină la ea în seara aceea.

Se părea însă că somnul îi ocolise pe amândoi. Iată-l stând în picioare în halat, iar ea îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte, cu picioarele goale şi părul despletit căzându-i în cascadă peste umeri.

Ea îşi ridică sfidător bărbia sub privirea lui.

– Deşi ar fi trebuit să ghicesc că zece mii de lire în plus te vor chema la datorie.

Datorie. În nopţile care urmaseră nunţii lor, aceasta îl dusese în patul ei.

Ceea ce simţea el acum nu era datorie.

Era dorinţă. O flacără care fusese aprinsă – *re*aprinsă – într-o căsuţă abandonată din Haverhythe. În ciuda reputaţiei lui de a fi de gheaţă, ea îl lăsase arzând. Şi, dacă se gândea la acea noapte pentru încă o secundă, ea avea să vadă exact cât de mult o dorea.

–Nu, şopti el, stăvilind fără milă focul acela, şi totuşi neîndrăznind să se apropie.

Nu trebuia să se întâmple nimic între ei până când nu era sigur că, şi pentru ea, era mai mult decât o datorie.

–Am venit datorită muzicii. Mai cânţi o dată? întrebă. Pentru mine?

La început, i se păru că ea avea de gând să refuze. Dar, după o clipă, ea se întoarse la instrument şi începu o melodie necunoscută. Nu putea găsi cuvintele care să o descrie – nu era tocmai frumoasă. Ci impunătoare. Obsedantă. Schimbătoare ca valurile. Dintr-odată, îşi dădu seama că ea cânta muzica pe care o simţise locuind în Primrose Cottage, ritmurile oceanului aflat în imediata apropiere. Şi înţelese că trebuia să fie o compoziţie proprie.

Ce alte comori mai ascundea această femeie? Tânjea după cheia care le descuia pe toate.

Tot ce fusese nevoit să îşi imagineze în timp ce trăgea cu urechea din pragul casei familiei Norris putu acum să observe personal: ochii ei luminoşi deschişi, dar fără să vadă, fără să privească măcar o dată către clape, degete arcuite care nu se poticneau niciodată, curba graţioasă a încheieturilor mâinilor şi a gâtului, uşoara roşeaţă a obrazului, felul în care întregul ei trup devenise una cu muzica.

–Eşti o artistă, spuse el când ea se opri.

Mâinile ei căzură pe clape, şi notele amare răsunară în încăperea altfel liniştită.

–*Eu* sunt fiica unui negustor din Bristol, şopti, ridicând în sfârşit ochii ca să îl privească. Cu siguranţă nu ai uitat, milord. Cândva, conta destul de mult pentru tine.

–Conta. Lipsa de onestitate nu avea să îl ducă nicăieri acum, şi nu putea nega adevărul vorbelor ei. Ea fusese aleasă drept mireasa lui datorită banilor tatălui ei. Şi, deşi se plânsese amarnic că fusese nevoit să se căsătorească cu cineva atât de nedemn de el, o parte din el fusese recunoscătoare pentru distanţa dintre ei. Îşi imaginase că ar fi fost mai uşor să se ţină deoparte. Să nu o dorească. Să nu ţină la ea. Totuşi, nu este *tot* ce contează pentru mine.

Cu un acces de râs lipsit de umor, ea îşi trecu degetele peste clape, făcând să răsune câteva note răzleţe.

– Nu, sigur că nu. Dar mai este și problema că sunt o hoață de bijuterii.

Vorbele îl izbiră, făcându-l să înainteze. Chiar dacă îi era teamă de ceea ce simțea, aceasta nu era o scuză pentru a se purta ca un laș. Nu putea continua să îi îngăduie să ia asupra ei vina a ceea ce se întâmplase între ei cu atâția ani în urmă.

– Un hoț de bijuterii încununat de succes s-ar fi descurcat mai bine decât să poarte rochia aceea neagră ieftină.

Pe măsură ce implicația vorbelor lui coborî peste ea, Sarah împietri.

– Cu siguranță nu te aștepți să cred că ceva te-a convins de nevinovăția mea.

Ezitând doar preț de o clipă, el traversă încăperea până lângă ea.

– *Tu* m-ai convins.

Când ea refuză să îl privească în ochi, el îngenunche pe podea, lângă scăunelul pe care ședea ea.

– Și Primrose Cottage. Doamna Potts și domnul Beals. Lecțiile de pian ale lui Susan Kittery. O femeie vinovată nu ar fi făcut tot ce îi stătea în putință pentru a îmbunătăți viața tuturor celor din jurul ei. „Ah, dacă s-ar uita la mine!" Ca să nu mai pomenim, desigur, de Clarissa.

Capul ei se întoarse brusc, iar ochii îi țâșniră către ai lui.

– Ce este cu Clarissa?

– Seamănă foarte mult cu mama mea. Mi-am reamintit de asta când am văzut, aici, un portret vechi. Dar, chiar și înainte de acel moment, se grăbi el să o asigure, am știut că este a mea. Își puse mâna sub mâna ei care stătea pe clape și o întoarse ușor, ca să îi poată așeza palma pe pieptul lui. Am simțit-o aici. Doamne, Dumnezeule, cum cântase atât de frumos cu degete de gheață? Iartă-mă, Sarah, șopti el, acoperindu-i mâna cu a lui. Iartă-mă că atunci am crezut tot ce era mai rău despre tine. M-am înșelat.

– Am fugit...

– Eu sunt cel care a fugit, spuse el. Nu tu. Oricum au fost acești ultimi trei ani...

Degetele ei se strânseră în mătasea halatului lui, ca și cum căutau căldură.

– Au fost meniți să fie pedeapsa mea, cred.

–Da, admise el cu un zâmbet amar. Sunt sigur că mama mea vitregă te-ar fi crezut dacă ai fi insistat că măritișul cu mine era o pedeapsă suficientă. La încruntarea ei nedumerită, el îi aminti de propriile ei cuvinte. În noaptea aceea, pe chei. Când te-am întrebat dacă îți fusese teamă să îți înfrunți pedeapsa. Ai spus că lucrul de care te temeai cel mai tare era să îți trăiești viața...

–... fără dragoste. Da, am spus asta, șopti ea, cu o notă de mirare în glas. Iar tu ți-ai amintit.

–În orice caz, sper că traiul la Lynscombe nu va fi o pedeapsă pentru tine, se aventură el. O vei avea pe fiica ta cu tine. Și muzica, spuse, așezându-și cealaltă mână pe cutia pianului. Oricând dorești, fără să trebuiască să mergi până la casa parohială. Ah, și școala lui Pickard. Știu că nu își imagina lumina care pâlpâi în ochii ei când el pomeni despre asta. Este un plan potrivit pentru talentele tale – atât de potrivit, de fapt, încât regret că nu am fost eu cel care să se fi gândit la asta.

–Mulțumesc, răspunse ea precaut. Dar nu doresc să îmi fac speranțe prea mari. Mama avea dreptate. Este puțin probabil ca tatăl tău să fie de acord.

–Va fi, declară St. John, sperând că nu era nevoie să mai spună ceva.

Dar ea îl privi cu nerăbdare, curioasă de sursa încrederii lui.

–Plănuiesc ca mâine-dimineață, la prima oră, să mă întâlnesc cu intendentul tatălui meu și să aflu cum stau cu adevărat lucrurile. Să arunc un ochi peste înregistrări, să fac un tur al moșiei, să îi întâlnesc pe fermieri. Și apoi, voi vorbi cu tatăl meu. Ezită. Intenționez să îi cer să îmi cedeze mie administrarea moșiei Lynscombe. Mama mea vitregă va dori să se întoarcă în oraș nu peste mult timp, iar eu... ei bine, este vremea să se ocupe cineva de locul acesta.

Pentru că Sarah avea dreptate. În ciuda riscului, el nu putea continua să se țină departe de oamenii și de locurile care contau pentru el.

Degetele ei reci alunecară din strânsoarea lui.

–Așadar, ai de gând să rămâi.

Lui îi plăcea să creadă că acționa cu mintea, că acționa în interesul celor a căror viață depindea de el. Dar nu putea pretinde că acționa

doar cu mintea. În ultimul timp, și alte organe cereau să fie implicate în luarea deciziilor sale.

Poate chiar și inima lui.

– Da. Fermitatea vocii sale îl surprins chiar și pe el. Voi rămâne.

Coborându-și încet privirea, ea făcu să răsune câteva note melancolice.

– Bănuiesc că termenii aranjamentului căsătoriei noastre nu prea îți dau de ales.

– Chiar și în cele mai dificile circumstanțe, tot avem alegeri, Sarah. Întinzând către ea o mână care spera să nu îi tremure, își alunecă degetele peste bărbia ei, făcând-o să se uite în ochii lui. Fac o alegere. „Una dificilă. Una dureroasă. Dar cea corectă." Alegerea de a veni acasă.

Ochii ei îi cercetară pe ai lui atât de mult, încât se simți pârjolit de intensitatea privirii ei. Așteptând ca ea să vorbească, fu în schimb șocat când ea își lunecă mâinile în sus pe pieptul lui, se ridică pe vârful degetelor de la picioare și îl sărută.

Într-un colțișor îndepărtat al creierului său, își aminti de promisiunea pe care și-o făcuse lui însuși. Trebuia să o așeze înapoi pe picioarele ei și să se întoarcă în camera lui. Spusese ceea ce venise să spună.

Dar, Dumnezeu să îl ajute, nu era atât de puternic.

O sărută la rândul lui.

Ea știa că fusese, o dată în plus, îndrăzneață. Și foarte probabil și nesăbuită. Dar, dacă și-ar fi păstrat privirea în ochii lui pentru încă o clipă doar, poate că el ar fi sărutat-o. Cel puțin, dacă ea îl sărutase prima, putea să își spună sieși după aceea că asta se întâmplase pentru că ea și-o dorise.

Și, vai, cât de mult și-o dorea! Dorea să creadă că el o considera cu adevărat nevinovată. Dorea să se încreadă în privirea pe care o zărise în ochii lui.

Îl dorea *pe el*.

Foamea ei o surprinse, și, serios, ce speranță avea că urma să îi fie satisfăcută în seara aceea – sau oricând? Pentru că foamea pe care o simțea nu era doar fizică.

Cu trei ani în urmă, în noaptea nunții ei, nu știuse mai mult decât ceea ce îi spusese mama sa, iar mama ei nu îi zisese nimic despre plăcere, despre bucurie, despre felul în care atingerea unui bărbat putea transforma un moment de extaz într-o eternitate de pace și lumină. Sarah mersese în patul conjugal fără să știe îndeajuns cât să fie dezamăgită de răceala soțului ei.

Acum, însă, știa. Știa că el se abținuse. Știa ce îi fusese refuzat.

După acele momente păcătoase din căsuța de pază, se întrebase cum ar fi fost să își amintească acea seară, să își amintească atingerea lui când era departe de ea. Ce putea fi mai rău decât amintirea unei plăceri care avea să îi fie pentru veșnicie refuzată? Ce putea fi mai rău decât să fii singur pentru totdeauna?

Dar acum se temea foarte tare că putea fi mai rău să fie împreună. Să îl simtă înăuntrul ei și să se întrebe dacă o disprețuia.

Să îl dorească în continuare și să se disprețuiască pe ea însăși.

Apoi, St. John își încolăci brațele în jurul ei, alungându-i îndoielile. Peste o altă clipă, pierduse complet socoteala locurilor în care săruturile lui începeau și se sfârșeau. Când se lăsă pe fierbințeala lui, el gemu și o trase mai sus. Doar protestul ca un clinchet al pianului îi aduse, preț de o clipă, în simțiri.

Cu brațele ei înfășurate în jurul gâtului lui și cu picioarele ei agățându-se de șoldurile lui, el o cără în dormitorul lui și o așeză blând pe covor, în fața unui foc care trosnea. Oare simțise și el fiorul – de nesiguranță, de neliniște – care părea să fi pătruns până în oasele ei? Căldura bine-venită a focului îi relaxă mușchii, și își simți spinarea arcuindu-se când el își așeză trupul peste al ei, lăsând-o cu grijă pe spate.

Dar asta nu era tocmai ceea ce își dorea ea.

Așezându-și mâinile pe pieptul lui, se sprijini pe genunchi, fără a întrerupe sărutul. Noua poziție îi dădu un anumit avantaj. Acum, era la fel de înaltă ca el, poate chiar mai înaltă, și putea împinge, își putea sprijini trupul de al lui, putea să îl simtă cedând, imperceptibil, în fața voinței ei.

Nu dorea să fie luată.

În noaptea aceasta, dorea să ia.

Trecându-și degetele peste umerii lui lați, împinse la o parte halatul, dezgolindu-i pieptul. Departe de a se opune, St. John își întinse mâinile de o parte și de alta a taliei ei, o mână ținând-o, iar cealaltă

cuprinzându-i un sân. Sfârcul ei se întări la mângâierea insistentă a degetului lui mare.

Sarah alungă orice rămășiță de nesiguranță și își trecu mâna peste pielea lui, urmărind curba sternului lui și vârând degetele în stratul de păr de acolo, înainte de a-și aluneca degetul mare peste cercul mic și plat al sfârcului lui, curioasă să afle dacă atingerea ei putea avea un efect similar.

Ușorul lui geamăt de surpriză fu confirmarea pe care o dorea. Mâinile ei alunecară mai jos, pipăindu-i mușchi care se unduiau sub atingerea ei. Când vârfurile degetelor ei întâlniră, în sfârșit, cordonul halatului lui, se opri.

– Arată-mi, șopti ea, timidă dintr-odată. Arată-mi cum să te ating.

Drept răspuns, el gemu și își ridică mâinile la chipul ei, aplecându-i gura din nou peste a lui, pentru un alt sărut.

– Dumnezeule, Sarah, respiră lipit de obrazul ei, cu glasul ca o șoaptă răgușită. Aș vrea să nu.

Afectată de refuzul lui, Sarah își retrase mâinile de pe trupul lui și și le încolăci în poală.

„Amintește-ți, dragă, un gentleman nu se așteaptă niciodată ca o lady să fie nerăbdătoare să intre în patul conjugal."

Poate că mama ei avusese dreptate.

Mâinile lui St. John le găsiră pe ale ei și îi descleștă degetele până când reuși să îi mângâie palmele cu degetele lui mari.

– Nu mă înțelege greșit, îi murmură el în ureche. Nu tânjesc la nimic mai mult decât la atingerea ta. Îi trase ușor una din mâini către el, până când aceasta atinse lungimea rigidă a erecției lui. Deși atingerea nu prea putea să îl ia prin surprindere, el se cutremură și îi îndepărtă iute mâna. Nu m-am mai gândit la altceva din seara aceea petrecută în căsuța de pază.

Ei i se tăie răsuflarea când limba lui îi urmă conturul urechii.

– Îți amintești când mi-ai spus că nu voi avea parte de satisfacție în Haverhythe? Când el se opri, ea reuși să dea din cap imperceptibil, iar el continuă cu o voce care îi trimise fiori pe șira spinării. În noaptea asta, am de gând să îmi capăt satisfacția, Sarah. Și, dacă mă atingi acum, mă tem... ei bine...

Ea nu reuși să își înăbușe râsul nervos care i se ridică pe buze atunci când înțelese.

– Ah.

Poate că mama ei se înşelase. În legătură cu multe lucruri.

Urmărindu-i conturul bărbiei cu buzele, el se opri din nou la urechea ei.

– În schimb, lasă-mă pe mine să te ating. Lasă-mă să intru în tine.

Simţi că ar fi trebuit să se îmbujoreze la auzul unor astfel de cuvinte, dar fierbinţeala care i se împrăştia acum pe piele nu avea nimic de a face cu ruşinea. Trăgându-şi mâinile dintre ale lui, le ridică să îşi înlăture cămăşuţa cu degete tremurânde.

– Lasă-mă pe mine, murmură el, trăgând de funda dintre sânii ei şi alunecând bumbacul subţire peste umerii ei.

O flacără neaşteptată de căldură şi de lumină trecu peste ea când fu, în sfârşit, goală sub privirea lui, ochii lui călătorind fără grabă peste fiecare centimetru de carne pe care degetele lui o descoperise.

Când el îşi întinse halatul peste covorul de lângă cămin, ea îşi dădu seama că el avea de gând să se culce cu ea acolo, în faţa focului. Trebuia să îngăduie un astfel de lucru depravat cu un pat adevărat aflat la doar câţiva metri? Momentul era prea magic pentru a fi întrerupt.

Întinzându-se cu spatele pe mătase, îşi deschise braţele pentru el, întâmpinând greutatea lui şi felul în care se simţea pielea lui peste a ei. Fiecare senzaţie era nouă şi acută: înţepătura ciudat de plăcută a covorului de lână de sub spinarea ei, estompată doar puţin de halatul lui, părul de pe pieptul lui care îi gâdila şi îi tachina sânii dureroşi, atingerea părului uşor mai aspru pe coapsele ei interioare când el îi despărţi picioarele cu unul de-al lui.

Şi toate acestea, toate scăldate în lumina pâlpâitoare a focului.

Privi – fascinaţia ei fiind amestecată cu jenă – cum buzele lui îi urmăriră clavicula şi coborâră pe un sân, oprindu-se pentru a trage între ele vârful acestuia şi apoi sugând-o cu putere. Un geamăt se înălţă în gâtlejul ei, şi şoldurile i se ridicară, aparent din propria lor voinţă, îndemnându-i dâmbul să se frece de muşchiul tare al coapsei lui.

Răspunzând rugăminţii ei nerostite, St. John se mută mai jos pe trupul ei, buzele lui urmărind marginea pieptului, curba taliei şi panta ridicată a abdomenului. Limba îi pătrunse în adâncitura buricului ei, o promisiune chinuitoare a ceea ce avea

să urmeze, iar ea rămase fără suflu dorindu-și să fi avut curajul să își încovoaie degetele în părul lui și să îi forțeze capul să coboare și mai mult.

Dar asta, se părea, nu era plăcerea deosebită pe care o avea el în minte.

Sprijinindu-și greutatea pe un singur braț, îl alunecă pe celălalt de-a lungul ei, obligând-o să își coboare șoldurile înapoi pe covor, și își strecură mâna printre trupurile lor, cuprinzând-o cu palma lui și apăsându-și podul palmei în locul sensibilizat de săruturile lui.

– De asta ai nevoie, Sarah? Ori poate de asta?

Un deget lung îi ciufuli cârlionții întunecați și încercui alene deschiderea spre ființa ei, până când ea simți că se umezește, iar șoldurile începură din nou să i se ridice.

– Ah, atâtea alte delicii de învățat, șopti el, privindu-și mâna în timp ce o satisfăcea.

În ceața dorinței care se așternuse peste creierul ei, ea nu putu să decidă dacă el se imagina elev sau profesor. Și apoi, degetul acela care se rotea alunecă înlăuntrul ei, făcând ca întrebarea ei neînsemnată să devină irelevantă.

El o conducea din nou în ascensiunea aceea încă nefamiliară către nebunie. Dar traseul pe care îl alesese era atât de diferit, încât la început ea nu îl recunoscuse. Era conștientă doar de pulsul care îi bubuia între coapse, de respirația care îi intra și ieșea întretăiat din plămâni și de certitudinea că era pe cale să moară.

Și, câteva momente mai târziu, când St. John își mută mâna imperceptibil, chiar muri.

Gura lui se năpusti peste a ei, înghițindu-i strigătul de extaz și, înainte ca ea să aibă timp se adune bucățile împrăștiate ale ființei ei, el îngenunche între coapsele ei depărtate și o pătrunse dintr-o singură mișcare adâncă, umplând-o.

Când el se retrase ușurel și se pregăti să împingă din nou, ea își înclină instinctiv șoldurile, ieșind în întâmpinarea lui. O dată. De două ori.

– Ah, Dumnezeule, Sarah, gemu el, țintuind-o cu greutatea lui în așa fel încât ea să nu se poată mișca odată cu el. O peliculă fină de transpirație se formase pe fruntea lui când se chinui să rețină revărsarea care dădea năvală. Urmă o rafală de penetrări frenetice. Halatul lui alunecă pe covorul de sub ei pe măsură ce el se împingea

în ea. Ea putu să îi audă respirația grea în ureche și să simtă umezeala alunecoasă a împerecherii lor. Și, în sfârșit, simți valul cunoscut de căldură din miezul ființei ei în timp ce sămânța lui se vărsă înlăuntrul ei.

El se prăbuși deasupra ei râzând autoironic.

– Rușinos, zise când își recăpătă suflul. Din cale-afară de rușinos. Dar data viitoare va fi mai bine.

„Data viitoare?"

Sigur că avea să existe o dată viitoare. El își anunțase decizia de a rămâne la Lynscombe, și nu asta era ceea ce ea își dorise, ca el să își asume responsabilitatea pentru moștenirea lui, să arate că se schimbase cu adevărat? Și, dacă era să trăiască împreună, reluarea relațiilor dintre ei era inevitabilă; chiar și fără îngrozitoarea ofertă a tatălui ei atârnând deasupra capetelor lor, St. John avea să se aștepte la un moștenitor.

A face dragoste, îi spun oamenii. Își îngăduise să zboare către el, fără să păstreze ceva. Nu trupul ei. Cu siguranță, nu inima ei.

Ar fi fost ridicol să continue să se gândească la unirea trupurilor lor ca la un sacrificiu ori o pedeapsă, când, în curând, aceasta ar putea să îi ofere un alt copil – copii, dacă primul nu era băiat. Și, cel puțin în noaptea aceasta, îi adusese, de asemenea, căldură. Intimitate. Plăcere.

Chiar dacă nu putea să aibă vreodată inima lui, putea avea asta.

Numai un nebun s-ar fi plâns.

– Data viitoare, șopti el în timp ce se rostogoli și o luă cu el, legănând-o pe pieptul lui, voi fi al tău, să faci ce dorești.

– Doar al meu?

Sarah își lipi obrazul de umărul lui, ascunzând lacrimile care amenințau să i se reverse . Tentația de a spera era prea puternică.

– Cândva, o să te fac să te ții de promisiunea asta.

Când St. John se trezi în patul lui, câteva ore mai târziu, nu își aminti cum ajunsese acolo. Încăperea era întunecată, cu excepția sclipirii tăciunilor muribunzi din șemineu.

Și ceva îi gâdila coapsa.

– Te-am trezit? întrebă Sarah, ieșind de sub cuverturi. Îmi pare foarte rău.

Expresia ei nu era deloc una smerită.

– Dar ai spus...

El își trecu mâinile peste umerii ei, trăgând-o ușor în sus, până când putu să îi captureze gura într-un sărut răscolitor.

– Așa este. Apoi, se întinse pe spate, închise ochii și o lăsă să își satisfacă pe deplin curiozitatea, recunoscător pentru această dovadă a dorinței ei. Sunt în mâinile tale.

Spre marea lui surpriză, ea începu să își treacă degetele prin părul lui și apoi îi trasă conturul chipului, de-a lungul sprâncenei, în jurul bărbiei, peste cicatrice. Când încercă să se ferească de examinarea ei, ea țâțâi nemulțumită.

– Dă chipului tău personalitate, insistă ea. Îmi amintește de curajul tău.

St. John își înăbuși râsul batjocoritor care i se ridica pe buze.

– Și de nesăbuința ta, adăugă ea, aproape ca și cum i-ar fi citit gândurile.

Pe măsură ce cobora pe trupul lui, mângâie și apoi sărută tot ce îi era la îndemână, cercetându-l așa cum nici o altă femeie nu o făcuse vreodată.

Pasiunea ei fu un cadou neașteptat. Nu era ca și cum nu ar fi văzut semnele. Pasiunea era acolo, în devotamentul feroce față de fiica ei, în minunata muzică ce curgea din vârfurile degetelor ei și chiar, bănuia el, în furia pe care și-o revărsase asupra lui o dată sau de două ori.

Dar nu își imaginase niciodată că explozia ei avea să se extindă și în dormitor.

Când gura ei ajunse pe abdomenul lui, părul ei despletit îi gâdilă din nou vintrea. Apoi, ea se opri. O simți mișcându-și greutatea și își dădu seama că ea nu îl mai atingea. Riscând o privire, o surprinse studiindu-i bărbăția, cu ochi plini de uimire, cum creștea și se întărea sub privirea ei.

– Atinge-mă, zise când nu mai putu să reziste, apoi adăugă grăbit: Dacă dorești.

Ea întinse timid degetele. În nesiguranța ei, îl tachină și îl chinui – deși era sigur că nu o făcea special – până când el cedă propriei nevoi disperate și îi arătă cum să îl țină și să îl mângâie. Închizându-și din nou ochii, se abandonă senzației atingerii ei.

Apoi, simți buzele ei pe el – *acolo*. Sărutările blânde pe care le înșiruia pe lungimea lui întărită erau mai degrabă dulci decât

senzuale. Totuși, senzația gurii unei femei pe mădularul lui nu fusese o experiență de care să fi avut parte atât de des încât să fi devenit nepăsător față de ea. Absent, se gândi dacă ar trebui să o oprească. Cu siguranță, un gentleman nu i-ar permite unei lady să...

Apoi, ea îl primi în căldura umedă a gurii ei, și toate gândurile de a o opri se împrăștiară cu un geamăt adânc.

Sarah ridică privirea către el, cu ochi neliniștiți și nesiguri.

– Da, șuieră el răspunsul la întrebarea ei nerostită.

Răsucindu-și degetele în părul ei, o îndemnă, în cea mai lipsită de maniere modalitate, să revină la ceea ce făcea.

Din fericire, Sarah nu păru deranjată.

Micile neajunsuri ale tehnicii erau suplinite de entuziasmul ei, și, după o clipă, St. John își încleștă degetele de cearșaf, într-o încercare disperată de a păstra o urmă de autocontrol. O rostogolise deja pe afurisitul de covor din fața căminului, pentru numele lui Dumnezeu, comportându-se ca un școlar neexperimentat. Și acum, asta?

Și totuși, nu reuși decât să îi cuprindă umerii și să îi ridice gura până la a lui, pentru un sărut ceva mai convențional.

– A fost...? întrebă ea ezitând când se despărțiră.

El îi puse un deget pe buze.

– A fost perfect. Prea bine.

Sub vârful degetului lui, gura ei se curbă în cea mai delicioasă bosumflare.

– Dar ai spus că pot face orice doresc.

St. John nu îi putu contrazice logica. Așa că, în schimb, o sărută, delectându-se cu greutatea ei caldă, în timp ce ea stătea lungită pe pieptul lui. Îi mângâie curba spatelui și bombarea feselor. Era în genunchi pe pat, lângă el, cu fundul dezgolit ridicat, ca să îi poată răspunde la sărut.

Ducându-și gura la urechea ei, el îi dădu o comandă șoptită.

– Urcă-te peste mine, o îndemnă în timp ce degetele i se adânciră în golul dintre coapsele ei.

Sarah îi aruncă o privire sceptică, dar își propti mâinile pe umerii lui și îi încălecă șoldurile.

– Așa?

El își schimbă ușor poziția, destul cât capul mădularului lui să dea un ghiont cârlionților ei umezi.

Ochii ei se măriră.

– Ah.

Așezându-și mâinile de o parte și de alta a pelvisului ei, o ajută să coboare ușor pe mădularul lui.

– Cred că, dacă tot îți vei duce viața în provincie, Lady Fairfax, a sosit vremea să înveți să călărești, o tachină el când ea fu așezată cum trebuia. Ești gata să iei frâiele?

La început, se mișcă ezitant, obișnuindu-se cu senzațiile produse de noua poziție. Dar, în doar câteva momente, încrederea îi crescu. Își găsi un ritm potrivit, și ochii ei începură să devină sticloși.

El era hotărât să îi permită să își găsească propria plăcere, dar asta nu însemna că nu îi putea oferi un strop de ajutor de-a lungul drumului. Își înălță capul și prinse între buze unul din sfârcurile întărite; așa cum se așteptase, Sarah se aplecă în față ca să îl încurajeze să o sugă mai adânc, și el descoperi, printr-un accident de-a dreptul fericit, diferența pe care o ușoară schimbare a unghiului o putea aduce. Alunecând o mână peste șoldul și peste abdomenul ei, își cuibări degetul mare pe clitorisul ei și apoi își îndoi genunchii, adâncindu-și penetrarea. Dar așteptă până când fu sigur că ea era aproape de climax înainte să își ridice șoldurile ca să îi întâlnească apăsările, umplând-o în timp ce ea se freca de el.

Iar ea se fărâmiță, tot trupul ei încleștându-se în jurul lui, în timp ce striga. El așteptă ca tensiunea ei să cedeze înainte de a-i apuca șoldurile și de a-și obține, și el, plăcerea finală, înăbușindu-și propriul strigăt de capitulare lipit de umărul ei.

– Așadar, îi murmură el la ureche un moment mai târziu, cum ți s-a părut prima lecție?

Răspunsul ei șoptit râzând fu gâtuit.

– Vei vedea că sunt un elev zelos.

Dintr-odată, el își dădu seama de ce era periculos să îngădui unei femei să preia frâiele. Avea să îi fie al naibii de greu să le recapete.

Și avea să se bucure de fiecare moment în care încerca.

Prinzând cuverturile de pe pat cu o mână, le trase peste trupurile lor încă unite. Își cercetă inima și mintea, în căutarea unor

urme de neîncredere ori îndoială. Dar o nouă și mai puternică emoție le alungase.

Se îndrăgostea de soția sa.

Iar acesta, era foarte sigur, era cel mai nebunesc – dar poate și cel mai curajos – lucru pe care îl făcuse vreodată.

Capitolul 22

– Regret că nu pot participa la balul din seara aceasta, spuse mama lui Sarah, trăgând agitată de plapumă cu degete lungi și zvelte.

– Este mai bine să nu te obosești, Laura, insistă tatăl lui Sarah. Te vei simți mai bine de dimineață.

– Ce încercare este să fi fost blestemată cu un trup așa delicat.

De la poziția ei la fereastra care dădea spre partea din față a casei, Sarah asculta conversația lor doar pe jumătate atentă. Se întreba cum decursese conversația lui St. John cu intendentul tatălui său. Și, desigur, cea cu tatăl lui.

Nu știa când plecase St. John de lângă ea de dimineață. Lumina soarelui se împrăștia pe perna ei când ea se trezise, dându-și seama că era singură în patul acela mare.

Se mai trezise o dată, mai devreme, când lumina încă era cenușie, ca să îi simtă trupul încolăcit protector în jurul trupului ei, ca două linguri cuibărite într-un sertar. Când se lipise mai mult de el, tânjind după căldura lui, îi simțise excitarea. Spre marea ei surpriză, o iubise pentru a treia oară, fără să spună nimic, doar mutându-i foarte puțin piciorul și pătrunzând-o pe la spate. Ea nici măcar nu avusese habar că așa ceva era posibil.

El îi promisese că avea să fie mai bine. Și se ținuse de cuvânt. De data aceasta, el impusese un ritm lent, care îi îngăduise ei să absoarbă fiecare senzație – împingerile lui puțin adânci și blânde și degetele lui cercetătoare o aduseseră la climax de două ori înainte ca el să se predea propriei explozii.

Înfierbântată din cauza amintirii, își sprijini fruntea de sticla rece, sperând să își ascundă îmbujorarea.

– Sarah! Mama ei o fixă cu niște ochi remarcabil de ageri pentru cineva care se presupunea că era bolnav. Sper că te simți bine. Ești foarte roșie.

– Da, mamă. Ce ar fi spus mama ei dacă ar fi știut cât de meticulos îi fusese sfidat sfatul legat de patul conjugal? Întreaga zi, Sarah

fu conştientă de câteva accese de durere nefamiliare – dacă nu chiar neplăcute. Trupul ei încă pulsa cu senzaţii neobişnuite, în vreme ce mintea ei se străduia să se lupte cu îndoielile inimii, încercând să o supună. Totul este perfect.

– Ei bine, pari remarcabil de distrasă astăzi. Cum spuneam, sper că nimeni nu se va simţi ofensat de faptul că vei purta o rochie de zi în seara aceasta. Nu pare deloc potrivit pentru viitoarea marchiză de Estley.

– Mă rog lui Dumnezeu ca acele îndatoriri să nu fie ale mele pentru mulţi ani de aici înainte, spuse Sarah, aruncând o privire în jos, către rochia de mătase albastră cu verde pe care o păstrase în cufărul ei în toţi aceşti ani. Nu se gândise vreodată că urma să mai aibă ocazia să o poarte din nou. În orice caz, continuă ea, amintindu-şi de semnele de sărăcie lucie pe care le văzuse şi de greutăţile pe care diaconul i le descrisese, nu cred că în provincie se aşteaptă la rochii fastuoase. Banii necesari pentru acestea ar putea fi mai bine cheltuiţi pentru a diminua nevoi reale.

– Îndrăznesc să spun că plata restantă pe trei ani va fi de ajuns pentru a aduce îmbunătăţiri acelui sătuc trist.

Mama ei oftă, de parcă nu îşi putea imagina o cale mai îngrozitoare în care să fie cheltuită zestrea fiicei sale.

– Vorbind despre sat, spuse tatăl ei, aruncând o privire către soţia lui, care se încruntă şi îşi ţuguie buzele dezaprobator, când am fost azi-dimineaţă să caut un cadou pentru Clarissa, am văzut pe cineva la care nu mă aşteptam.

Sarah ridică din sprâncene.

– Da, pe cine?

– Pe căpitanul Brice.

La auzul numelui, pulsul ei se acceleră, dar bătaia haotică a inimii mânată mai degrabă de frică decât de fascinaţia pe care alţii presupuneau că o simţea.

– Eşti sigur? icni ea.

– Absolut, răspunse tatăl ei. Nu cred că voi uita vreodată chipul acela, chiar dacă arăta un pic mai rău după timpul petrecut printre francezi.

Putu vedea din expresia părinţilor ei că amândoi retrăiau ultima ocazie când îl văzuseră pe chipeşul tânăr ofiţer.

–Ce Dumnezeu caută aici, mă întreb? zise mama ei cu o privire tăioasă, ca și cum încerca să descifreze ceva scris pe chipul fiicei sale.

Sarah coborî privirea în pământ și clătină din cap.

–Nu am nici cea mai vagă idee, mamă. Nu am avut nici o legătură cu acel bărbat și aș prefera să nu aud nimic despre el.

În sinea ei, se ruga ca tatăl ei să se fi înșelat. Și, dacă nu, poate că prezența lui aici era doar o coincidență.

Dar ce afaceri putea avea un om precum căpitanul Brice într-un asemenea loc?

–Ar trebui să plec, spuse ea, întorcându-se de la fereastră. Trăsura va fi pe alee în orice clipă, și nu aș vrea să îi fac pe ceilalți să aștepte.

–Sigur că nu, încuviință mama ei. Vei prezenta scuzele noastre lui Lady Estley?

–Desigur.

–Și îi vei spune lui Lord Estley pe cine am văzut? o iscodi tatăl ei. Când Sarah nu răspunse, el adăugă: Nu ai dori să pară că păstrezi asta secret.

–Nu, tată, aprobă ea, fără tragere de inimă.

Dacă prezența căpitanului Brice nu urma să fie divulgată și ceva nedorit avea să se întâmple, știa asupra cui aveau să se îndrepte suspiciunile. Umerii ei abia începuseră să se mai relaxeze după ce cărase povara aceea atât de mult timp.

Când coborî în camera de primire de lângă măreața intrare a conacului, nu se zărea nici un lacheu. Inspiră adânc pentru a se liniști și deschise singură ușa.

Lady Estley și Eliza Harrington ședeau împreună, după cum le era obiceiul, în vreme ce Lord Estley stătea în picioare în apropiere. St. John nu sosise încă. Îndreptându-și spinarea, merse către Lady Estley și făcu o reverență neglijentă.

–Bună ziua, doamnă. Am venit aducând regretele părinților mei. Mama s-a îmbolnăvit și nu se simte în stare să ne însoțească.

–Bolnavă? Nimic serios, sper, interveni Lord Estley, venind mai aproape. Să chem un medic?

Din câte auzise, Sarah ar fi fost surprinsă să afle că în satul exista măcar un spițer, dar oferi ceea ce spera că era un zâmbet amabil și refuză.

– Nu cred că va fi nevoie, domnule. Este doar o răceală urâtă, fără îndoială înrăutățită de efortul călătoriei. Tocmai am lăsat-o să se odihnească, în grija tatălui meu.

– Păcat că tatăl tău va pierde distracția serii, zise Lady Estley, părând ușor geloasă că altcineva găsise o scuză pentru asta.

– O seară de odihnă și de liniște le va prinde bine amândurora, replică Sarah. Tata a petrecut cea mai mare parte a zilei în camera copiilor și cred că e și el epuizat.

– Ah, cu Lady Clarissa. Lord Estley zâmbi. Așadar, expediția lui în sat a fost încununată de succes?

Ea deschise gura să vorbească, să îi spună despre informația tulburătoare pe care tatăl ei i-o împărtășise. Respirația îi trecu de buze și apoi se retrase. Încuviință din cap.

Întorcându-se cu spatele la socrul său, înainte ca acesta să poată citi nesiguranța de pe chipul ei, o văzu pe Eliza Harrington apropiindu-se, afișând un zâmbet care părea să fi fost fabricat pentru această ocazie.

– Trebuie să recunosc, Lady Fairfax, fermecătoarea dumitale rochie este perfectă pentru un dans provincial.

Sarah își trecu mâna peste rochie. Nu era o rochie de bal, cu siguranță – așa cum propria mamă îi reamintise cu nici un sfert de oră în urmă. Și nu mai era la modă de câțiva ani. Dar era, într-adevăr, *o rochie*. Odată, demult, și-o imaginase ca fiind foarte elegantă. Într-o viață trecută, fusese preferata ei.

– Mulțumesc, răspunse, afișând propriul zâmbet fals.

– Dar nu te temi de aerul nopții? întrebă Eliza. Poate ar trebui să trimiți să ți se aducă mantaua îmblănită.

În spatele ei, Lady Estley păru surprinsă de acea sugestie.

– Astăzi este cald ca într-o zi de vară, se opuse aceasta cu o fermitate neobișnuită. Și, cu siguranță, va fi foarte cald în sala de întruniri. Sunt sigură că nu are nevoie.

– Mai ales pe timpul acesta, se poate lăsa răcoarea pe neașteptate, răspunse Eliza când St. John intră în încăpere și veni către ei.

– Poate că domnișoara Harrington are dreptate. Nu vrei să răcești când ieși afară după o seară de dans energic, insistă soțul ei cu un glas care o încălzi până în vârful degetelor de la picioare.

– Există un șal care ar trebui să meargă cu rochia asta, nu-i așa, Lady Fairfax?

Desigur, el îl văzuse, și chiar destul de recent – împăturit în cufărul ei. Ea încuviință din cap.

– Să îl aduc?

Lady Estley flutură degetele acoperite de bijuterii în direcția lui.

– Prostii, Fairfax. Trimite o cameristă.

– Celor mai mulți dintre servitorii de aici li s-a dat liber în seara asta. Fără îndoială că sunt deja la jumătatea drumului spre Red Lion. Va fi mai rapid dacă merg eu însumi.

O trase pe Sarah cu el către ușă și, înainte să plece, îi ridică mâna la buze și zise cu glas menit doar pentru urechile ei:

– Sper că ai avut o dimineață plăcută.

Focul se aprinse în obrajii lui Sarah.

– Și o noapte, reuși ea să glumească.

– Mă bucur să aud asta, murmură St. John, cu glasul plin de promisiunile nopților și ale dimineților care aveau să vină.

– Dar tu? întrebă ea, curioasă de cum decurseseră întâlnirile lui.

Dar el aruncă o privire languroasă de-a lungul trupului ei, fapt ce îi făcu inima să o ia la goană. Cum puteau acei ochi reci să aibă atâta căldură?

– *Plăcut* nici măcar nu începe să o descrie, spuse moale, cu buzele curbate într-un zâmbet păcătos.

Sarah putea jura că simțea ochii Elizei ațintiți asupra ei, dar, când se întoarse, domnișoara Harrington privea la un tablou aflat în partea opusă a încăperii. Ea și Lady Estley puseseră capăt conversației lor între patru ochi. În absența lui St. John, clipele trecură în tăcere. Lord Estley mersese să privească prin ușile grădinii; soacra ei se mută pe un scaun mai aproape de căminul gol. Sarah își întrepătrunse degetele ca să se împiedice să și le ascundă în fuste.

Când St. John reveni, cu șalul pe un braț, rămase așteptând în prag, ca și cum ezita să îl treacă.

– Sarah?

Deși vocea lui fu doar o șoaptă, ea auzi întrebarea din ea și merse imediat la el. Căldura din ochii lui fusese înlocuită de ceva mai rece. Ceva asemănător cu mânia. Ezitând, luă șalul de la el. Franjurii mătăsii cu model de pene de fazan alunecară și dezvăluiră palma lui întinsă.

Încolăcite pe ea, se aflau safirele Sutliffe.

Cu un țipăt, ea trecu pe lângă el și ieși. Cu siguranță putea fi iertată pentru că nu dorea să audă din nou acuzațiile mult prea familiare. În orice caz, el nu făcu nici o mișcare pentru a o opri. În timp ce pleca, zări o altă emoție indescifrabilă în ochii lui.

La ce se gândea el? Nu putea suporta să afle răspunsul.

Într-un moment liniștit și intim, el susținuse că o credea nevinovată. Îi ceruse să îl ierte. Și, în ciuda hotărârii ei de a nu trăi într-o lume de basm, își îngăduise să spere că vorbele lui ar putea fi primii pași într-o călătorie către ceva mai mult.

Dar puteau sentimentele lui să reziste în fața familiei și a prietenilor lui, care o crezuseră întotdeauna capabilă de lucruri îngrozitoare, chiar și atunci când nu exista nici o dovadă? Pentru că acum aveau dovezi din belșug.

„Este o nesăbuință să fugi", amintea mintea ei picioarelor care fugeau. „Fuga te face să pari vinovată."

Nu. Colierul făcuse asta deja.

Safirele Sutliffe. Acele binecuvântate nestemate pe care fusese cândva atât de mândră să le poarte, pentru că le văzuse ca un semn al acceptării socrului ei – crezând, în naivitatea ei, că, dacă obținea aprobarea lui Lord Estley, avea să și-o asigure rapid și pe a soțului ei.

– Frumoasă mama! exclamă Clarissa.

Sarah fu surprinsă să se trezească în camera copiilor. Cum ajunsese aici? Luând în brațe copila de unde se afla pe podea, o strânse puternic la piept. Lacrimi fierbinți și tăcute se scurseră pe buclele ei castanii-aurii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Emily, învârtindu-se pe lângă ea.

Sarah clătină din cap. Era o întrebare excelentă – una la care nu avea nici un răspuns.

De unde apăruse colierul după atâta timp? Și cum își făcuse apariția printre lucrurile ei?

Când Clarissa se zbătu în îmbrățișarea ei sufocantă, o lăsă jos și îi îngădui să se întoarcă la joacă, servindu-și păpușa din delicatul set de ceai pe care bunicul ei îl găsise în sat.

– Mă tem că trebuie să îți cer să îmi promiți că vei sta cu ea, Emily, zise Sarah, întorcându-se către prietena ei cu răsuflarea întretăiată. Într-un fel sau altul.

– Desigur, doamnă F., răspunse Emily, folosind adresarea mai familiară. Mergeți undeva?

Peste un an, avea copila să își amintească de Haverhythe? Avea măcar să își aducă aminte de mama sa?

Sarah se ridică de pe podea și traversă încăperea, apoi se întoarse din nou la Emily.

– Nu, gata cu fuga de o fărădelege pe care nu am comis-o. Voi rămâne exact aici, până când mă vor alunga. „Ceea ce probabil se va întâmpla în curând", adăugă în sinea ei. Fuga este pentru cei vinovați.

Emily părea uluită, dar încuviință din cap.

– Foarte bine, doamnă.

Sarah se mută la fereastră. Privi la cerul senin de deasupra Canalului, apoi în jos, la grădina care se întuneca, unde lumina care se revărsa din încăperea pe care o părăsise cu doar câteva momente mai înainte arunca umbre zdrențuite. O mișcare în apropierea casei îi atrase privirea.

Eliza se plimba pe terasa de lespezi. Singură.

Sarah putea să audă încă vorbele murmurate Elizei Harrington de către St. John în noaptea balului ei de nuntă. „Nu va putea niciodată să aibă inima mea. Iar tu știi de ce."

Sarah știuse mereu de ce. Inima lui aparținuse Elizei. Dar Eliza dorise mai mult decât inima lui. Avea să obțină, în sfârșit, ceea ce voia?

În seara aceasta, când Sarah plecase de lângă St. John, Eliza fusese, cu siguranță, pregătită să se strecoare în urma ei. Dar în mod sigur nu rămăsese mult acolo.

Ochii lui Sarah o urmăriră pe Eliza în timp ce aceasta coborî treptele și se grăbi către grădină, atât cât îi îngăduiau papucii ei de dans. Unde Dumnezeu mergea femeia aceea? Părea să se afle în preajmă de fiecare dată când ceva rău i se întâmpla lui Sarah. Nu ar fi surprins-o deloc să vadă zâmbetul triumfător al Elizei în timp ce magistratul avea să o ia de acolo, târând-o.

În mod curios însă, Eliza nu rămăsese să fie martoră.

Poate, în circumstanțele date, ceilalți renunțaseră la dans și Eliza hotărâse să meargă fără ei. Fără îndoială că fermierii și pescarii din Lynscombe nu văzuseră niciodată nimic asemănător rochiei verzi care complimenta tenul deschis al Elizei și părul ei roșu. Decolteul ei îndrăzneț oferea o priveliște grăitoare asupra sânilor ca zăpada,

dar prea puţină protecţie împotriva aerului serii. „Ar fi trebuit să îşi urmeze propriul sfat şi să fi trimis după un şal", se enervă Sarah în timp ce îl trase pe al ei, care atârna pe podea, şi îl înfăşură mai strâns în jurul umerilor.

Şalul.

Colierul.

Eliza.

Ceea ce la început păru doar o mâzgăliturã pe un bileţel începu să capete formă în mintea lui Sarah. Privind-o pe acea femeie păşind pe cărarea care ducea la canal, se hotărî să o urmeze.

– Emily, trebuie să ies.

Fruntea lui Emily se încreţi.

– Dar aţi spus...

– Da, ştiu. Mă voi întoarce. Doar că... Clătină din cap. Nu am timp să îţi explic. Doar... Luă o bucată de hârtie groasă pentru pictură de pe masa joasă pe care Clarissa lua ceaiul şi, printre desenele amuzante pe care le făcuse mai devreme ca să o distreze pe Clarissa, zgârie câteva cuvinte cu ciotul unui creion. Asigură-te doar ca tatăl meu să primească asta, bine?

Cu ochii mari, Emily luă biletul împăturit şi încuviinţă din cap.

Cu o privire drăgăstoasă către fiica ei, Sarah se strecură afară din camera copiilor şi coborî pe scările din spate. Nu ştia încă sigur ce rol jucase Eliza Harrington în reapariţia – ori dispariţia – safirelor Sutliffe. Dar avea să afle.

Nu avea de gând să renunţe la posibilitatea de a fi fericită. Cel puţin, nu fără să lupte.

Capitolul 23

Vag, St. John auzi mormăitul de surpriză al tatălui său şi icnirea mamei lui vitrege. Era ca o parodie prost jucată a nopţii aceleia de demult, din biblioteca de la casa Sutliffe.

Şi se adăuga zgomotul paşilor lui Sarah, care fugea.

– Am ştiut întotdeauna că era vinovată, insistă mama lui vitregă.

Tatăl lui încuviinţă reticent din cap.

– Cu siguranţă acum aşa pare, Amelia.

Eliza înaintă şi îşi aşează mâna pe braţul lui.

– Îmi pare rău, Fairfax. Pot vedea că eşti dezamăgit. Dar este mai bine să afli adevărul.

Adevărul?

Da, descoperise adevărul, aşa cum descoperise colierul în cufărul lui Sarah, desigur.

Şi doar cu o noapte în urmă îşi imaginase că se îndrăgostea de soţia lui?

Ei bine, adevărul era că deja se îndrăgostise.

Era îndrăgostit de soţia lui. Testase acea emoţie în minte, aşa cum un bărbat testează un lac îngheţat, ca să vadă dacă îi suportă greutatea, temându-se de ceea ce se afla dedesubt. Făcuse ceea ce jurase să nu facă vreodată, pentru că dragostea ducea, inevitabil, la pierderi.

Ţinea în mâna lui dovada vinei ei, nestematele după care mersese tocmai în Haverhythe. Dar descoperise ceva mult mai important în acel obscur sătuc.

Uneori, răsplata de a iubi pe cineva merita riscul asumat.

Strângându-şi degetele în jurul colierului, îl zvârli de-a lungul încăperii. Acesta se lovi de poliţa căminului cu un pocnet ascuţit, şi o ploaie strălucitoare de albastru şi auriu se scurse pe piatra din cămin. Mama lui vitregă tresări când bucăţile se împrăştiară pe podea.

– Fairfax!

Lătratul furios al tatălui său spintecă liniștea efemeră care se așternuse în încăpere. St. John aproape că se aștepta ca următoarele vorbe să fie: „În biroul meu!" Dar nu avea importanță. De data aceasta, indiferent de locul în care urma să aibă loc discuția, intenționa să rămână neclintit.

– Nu știu unde a stat ascuns colierul acela, spuse el, retrăgându-se din atingerea Elizei. Dar Sarah nu l-a furat niciodată. Este, și așa a fost întotdeauna, nevinovată.

Dar de ce, ah, de ce fugise?

– Nevinovată? repetă mama lui vitregă, nevenindu-i să creadă.

Eliza păru dezamăgită, dar își reveni iute.

– Aceasta este, cu adevărat, o problemă de familie. Voi... vai, văd că a mai rămas un pic de lumină afară. Uităm cât de devreme dansează și iau cina fermierii și pescarii. Voi face câțiva pași pe terasă. Presupun că un pic de aer proaspăt îmi va prinde bine.

Traversă iute încăperea, până la ușile cu canaturi din sticlă. Când deschise una, un vânt rece umflă draperiile, amestecându-le cu fustele ei. Fără să arunce vreo privire înapoi, păși afară și închise ușile în urma ei.

– Cum ai putut face un asemenea lucru?

Tatăl lui mersese să îngenuncheze lângă vatră, cu ochii ațintiți la bucățile din colierul distrus, împrăștiate pretutindeni.

– Cum am putut...? Desigur. Colierul acela afurisit a fost întotdeauna mai important pentru tine decât am fost eu, se răsti St. John.

– Nu, susținu tatăl lui, clătinând din cap.

Însă, în continuare, părea să nu își poată lua ochii de la nestemate.

– Este doar un *simbol*, tată, spuse St. John, apropiindu-se.

– Da, desigur. Tatăl lui se întoarse în sfârșit cu fața spre el, chipul fiindu-i palid din cauza șocului și a furiei abia ținute în frâu. Un simbol al acestei familii. Și, prin urmare, mă așteptam să-l manevrezi cu mai multă grijă. În 1601, când un tânăr negustor londonez a ajutat la finanțarea primei călătorii a Companiei Indiilor de Est, a fost răsplătit cu aceste nestemate și cu rangul de baron de Lyn.

St. John recunoscu numele ca unul dintre titlurile inferioare ale tatălui său.

– Aceste nestemate reprezintă îndrăzneala și determinarea de care a fost nevoie pentru a ridica această familie deasupra originii ei, de a ne ridica deasupra...

– Oamenilor ca familia Pevensey? încheie St. John batjocoritor.

După ceea realizase primul baron de Lyn, ridicându-se deasupra maselor, descendenții lui reușiseră să se coboare din nou, iar acum, singurul lucru care îi putea salva era o infuzie de bani, în numerar. Bani din vistieria unui negustor din Bristol. Când tatăl lui pusese acele bijuterii în jurul gâtului lui Sarah, călătoria familiei se încheiase, ajungând de unde plecase.

Mama lui vitregă pufni ușor, mulțumită de sine, dar tatăl lui păru rușinat.

– M-ai împovărat cu sarcina de a repara greșelile pe care le-ați făcut. Ei bine, acum, este rândul meu, spuse St. John, arătând disprețuitor cu bărbia în direcția căminului. Lynscombe este bucata din istoria noastră de care îmi pasă, iar Sarah mă poate ajuta să o salvez.

– Banii tatălui ei te pot ajuta, vrei să spui.

– Nu, insistă el. Mă refer la soția mea. Și nu voi îngădui unei vechi bijuterii să îmi dicteze viitorul alături de ea.

– Mama ta l-a urât și ea.

Vocea tatălui său scăzuse până la o șoaptă jalnică – un sunet atât de necaracteristic, încât St. John fu sigur că auzise greșit ceea ce spusese bărbatul. Dar vorbele stinse continuară să iasă.

– Am încercat de multe ori să o conving să îl poarte. Dar nu a dorit niciodată. Zicea că îl simțea ca un șireang în jurul gâtului. Privirea tatălui lui coborâse din nou spre podea, dar nu la colierul rupt. Părea concentrată undeva mult mai departe în trecut. M-am gândit că, poate, dacă montam din nou nestematele, într-un stil modern, avea să se înduplece. Altfel, era întotdeauna gata să îmi facă pe plac.

Cu colțul ochiului, St. John o văzu pe mama lui vitregă ridicându-se nesigură de pe scaunul ei. Nu fu surprins. Ea detestase întotdeauna orice amintire legată de mama lui.

– Așa că, într-o zi, continuă tatăl lui, vorbind mai degrabă pentru el însuși, l-am luat din seiful de aici și am pornit spre Londra. Nu i-am spus unde mergeam. Eram aproape de bijutier când m-a găsit mesagerul și mi-a spus că ea avusese... un accident...

Liniştea care se aşternu fu întreruptă doar de târşâitul pe podea al papucilor mamei sale vitrege.

„Suferinţa tatălui tău trebuie să fi fost îngrozitoare."

St. John încercă să se scuture de amintirea vorbelor lui Sarah. Tatăl lui nu simţea suferinţa. Nici vina. Tatăl lui era incapabil să simtă. St. John învăţase de la cel mai bun.

Sau nu?

– Tată, şopti el, făcând un pas către acesta, văzând pentru întâia oară un bărbat cu inima frântă, care îşi iubise soţia, mama copilului său.

Fără Sarah, St. John poate că nu ar fi înţeles niciodată cât de mult.

– Dacă aş fi fost undeva mai aproape, murmură tatăl lui, cercetând în continuare podeaua. Dacă aş fi fost *aici*, aşa cum ar fi trebuit, poate că...

– Nu a fost vina nimănui, tată, insistă St. John, punând o mână pe umărul lui. Şi nimeni nu ar fi putut face nimic pentru a o salva.

Când vorbele lui de consolare părură să nu aibă nici un efect, scoase din buzunar o batistă şi se lăsă pe vine lângă vatră, adunând bucăţile rupte din colier pe pătratul de olandă.

– Iartă-mă, tată. Nu aveam nici cea mai mică idee. Cu siguranţă, voi avea grijă să repar colierul.

Imediat ce promisiunea îi trecu de buze, văzu o crăpătură mare într-una dintre nestemate. I se puse un nod în stomac. Apoi, în timp ce examină rămăşiţele împrăştiate pe podeaua din jurul lui, zări o altă bucăţică spartă, apoi o alta şi, în cele din urmă, cioburi de nestemate care nu erau mai mult decât praf albastru.

Studie pietrele distruse în palma lui, împingând una dintre ele cu vârful unui deget. Safire nepreţuite reduse la pudră? Aproape ca şi cum ar fi fost făcute din...

– Ce este?

Tatăl lui se aplecă pentru a examina ce ţinea în mână St. John.

– Vai, acelea nu sunt safirele Sutliffe! Nu este nimic altceva decât un strop de aliaj fără valoare, plus clei. Se răsuci. Ai auzit, Amelia?

Mama lui vitregă îngheţă la doar câţiva paşi de uşă.

– Sunt false? întrebă ea, întorcându-se cu faţa către ei, cu ochii măriţi. Cum se poate una ca asta? Vai, hoaţa aia mică şi ticăloasă trebuie să fi făcut o copie. Probabil a trăit bine de pe urma banilor

obținuți din vânzarea originalului și acum plănuia să intre în grațiile acestei familii făcându-ne să credem că acesta era cel adevărat.

–Așa pare, consimți șoväind tatăl lui, în timp ce se ridică.

Poate că părea o explicație rezonabilă, dar lui St. John nu îi venea să o creadă. Căci, mai presus de orice, el fusese în Haverhythe.

–Nu.

Mama lui vitregă sări când el vorbi, retrăgându-și mâna de pe mânerul ușii de parcă metalul era încins.

–Unde mergi, Amelia? o întrebă Lord Estley.

–Păi, eu... Nu este cu adevărat nevoie de mine aici, iar aerul din încăperea aceasta este pur și simplu sufocant. Mă gândeam să mă alătur Elizei.

–Eliza este pe terasă.

St. John aruncă o privire către ușile prin care aceasta trecuse cu câteva momente în urmă, dar draperiile îl împiedicară să vadă ceva.

Ea chicoti.

–Desigur – ce caraghios din partea mea!

Dar nu făcu nici un pas în direcția aceea.

El stătu o clipă locului și se gândi.

–Când tata a anunțat că Sarah va purta safirele Sutliffe la balul nostru de nuntă, nu tu ai fost cea care i le-a dus?

–Eu, ă... nu îmi amintesc. A trecut atâta timp...

Dar memoria tatălui lui nu suferea de o asemenea alterare.

–Ba da. În anii de dinainte, îl păstram întotdeauna în seiful meu personal, dar, într-un final, i-am îngăduit Ameliei să îl păstreze cu restul bijuteriilor ei. Îi plăcea tare mult să îl poarte.

–Da, așa este, recunoscu mama lui vitregă, îndreptându-și spatele pentru a lua o poziție demnă. Spre deosebire de altele, eram mândră să le port. Le-am înțeles adevărata valoare, tot ce reprezintă.

–Da. Îmi amintesc că am văzut adesea nestematele în jurul gâtului tău, recunoscu St. John. Totuși, nu este posibil să se fi întâmplat ceva colierului înainte de noaptea aceea? A fost întotdeauna în posesia ta? Poate a fost dus la reparat? Dacă da, e posibil ca înlocuirea să fi avut loc cu mult timp înainte. Tată, ai observat ceva neobișnuit la colier când ți l-a adus în seara aceea?

Acesta clătină din cap.

–Nu. Dar mărturisesc că nu l-am cercetat cu atenție.

– Chiar dacă ai fi făcut-o, este posibil să nu fi observat, insistă St. John, cântărind rămăşiţele din palma lui. Pare să fi fost o copie de calitate. Cred că ar fi fost foarte dificil să îţi dai seama. Făcu o pauză ca să studieze expresia destul de speriată a mamei lui vitrege. Nu-i aşa, doamnă?

Tatăl lui privi de la unul la celălalt.

– Este cineva amabil să explice ce se întâmplă aici?

– Întreabă-ţi soţia, dacă ai încredere că va fi onestă, spuse rece St. John.

– Fairfax, icni mama lui vitregă, părând rănită.

– Ei bine, Amelia?

Tatăl lui îşi îndreptă privirea spre soţia lui.

– Refuz să iau asupra mea toată vina a ceea ce s-a întâmplat, şuieră mama lui vitregă, părăsindu-şi locul de lângă uşă şi venind către ei.

– Amelia, despre ce vorbeşti?

– Serios, Marcus, a fost mai ales vina ta.

Lord Estley se crispă.

– Cum aşa?

– Am înţeles nevoia unei curtări scurte, aşa că nu am protestat. La urma urmelor, erai încă în doliu şi aveai un copil mic la care să te gândeşti. Totuşi, aşa dor mi-a fost de vârtejul petrecerilor şi al balurilor! Mi-am imaginat ce impresie aş fi făcut ca marchiză de Estley. Rochiile, nestematele.

Oftă. Pentru întâia oară, St. John fu izbit de gândul că goliciunea aceea copilărească din ochii ei nu era în întregime prefăcută.

– Nu am visat niciodată că, chiar şi după ce doliul tău lua sfârşit, aveai să îmi refuzi acele plăceri simple, până chiar şi permisiunea de a-mi decora propriul cămin după gustul meu, continuă ea, clătinând din cap. Tot timpul îmi cereau să fiu atentă cu banii. Iar petrecerile la care am participat erau plictisitoare. Până când, într-o noapte, cineva – nu îmi amintesc cine – a sugerat că m-aş putea amuza în încăperea în care se jucau jocuri de cărţi.

– Ai... *pariat*? întrebă răguşit tatăl lui.

Ea făcu un gest dispreţuitor din mână.

– Trebuia să fac ceva ca să alung plictiseala. Şi să sporesc banii de buzunar destul de puţini pe care mi-i dădeai. Şi s-a întâmplat să fiu foarte bună la asta, explică ea cu un oftat nostalgic. Prea bună

pentru genul de jocuri pe care le întâlnești în camera de jocuri de la un bal. Apoi, într-o seară, am fost invitată la o petrecere privată, unde mizele erau destul de mari. Am avut un *joc complicat*, cum spun filfizonii. Prea complicat, după cum s-a dovedit. Nu am crezut că un gentleman avea să ceară plata de la o lady. Dar așa a fost. Ridică din umeri. Aveam nevoie de bani – și, când ți-am cerut, Marcus, ai insistat că nu mai erau.

– Stai să văd dacă am înțeles, zise tatăl lui după un moment de gândire.

O roșeață stearsă se întinsese pe chipul acestuia.

– Ai amanetat safirele Sutliffe ca să plătești o datorie la jocuri?

– Dar mai întâi am făcut copia aceea desăvârșită, sublinie ea, ca și cum asta ar fi scuzat ceea ce făcuse. Oricât de lipsit de valoare o fi fost, te asigur că a costat destul. Iar tu nu ai fost deloc mai înțelept.

– Asta explică de ce, când Sarah l-a furat, ai fost foarte bucuroasă să o ajuți să dispară, spuse soțul ei. Asta a acoperit ceea ce tu făcuseși.

– Sarah nu l-a furat, îi reaminti aspru St. John. Așadar, ce s-a întâmplat cu adevărat în seara aceea? întrebă el în timp ce se întoarse către mama lui vitregă.

Ea se răți la el:

– Între soția ta și ofițer? Cu siguranță, nu știu. Poate că încuietoarea s-a rupt în timp ce... ei bine, știi tu... și colierul s-a pierdut în pernele fotoliului.

Vorbele ei treziră o fantomă veche: imaginea lui Sarah în brațele lui David Brice. Dar descoperi că era o imagine care nu mai avea puterea de a-l bântui.

– Cu siguranță cineva a căutat...

– O, da. Încuviință din cap, întrerupându-l. Cineva a căutat.

– Și cineva l-a găsit, nu-i așa? Cine?

– Domnișoara Harrington.

– Eliza?!

– Da, într-adevăr. Chiar în noaptea aceea. Tu deja plecaseși după Brice, explică ea. Tatăl tău se încuiase. Ea a venit și mi l-a arătat. Dar, când am încercat să îl iau din mâna ei, a spus că poate ar trebui să i-l dea soțului meu. Atunci, mi-am dat seama că descoperise că era fals.

Piesele trecutului se lipiră cu o rapiditate uimitoare: notița mototolită pe care o scosese din pupitrul mamei lui vitrege; presupusele cereri de bani din partea lui Sarah; discrepanța dintre suma de pe acea hârtie și bancnotele din cufărul lui Sarah.

Faptul că Eliza nu era niciodată departe de mama lui vitregă.

– Eliza este cea care te-a șantajat – te-a amenințat că va dezvălui adevărul despre colier dacă nu plăteai pentru tăcerea ei.

Mama lui vitregă încuviință din cap, fără să îl privească în ochi.

Partea din el care se agățase cu o disperare naivă de ideea că Sarah era nevinovată oferi o rezistență surprinzătoare în fața gândului că Eliza era vinovată.

Colierul dispărut fusese tot timpul în posesia Elizei. Și acum, cea mai veche prietenă a lui – ori cel puțin așa și-o imaginase el întotdeauna – îl pusese în cufărul lui Sarah și apoi sugerase să meargă cineva să îi aducă șalul, cu intenția de a fi descoperit.

Aruncă o privire către terasă, întrebându-se de ce Eliza ar fi făcut un lucru atât de îngrozitor. Avea să afle. Dar, mai întâi...

– M-ai lăsat să sufăr – ai lăsat-o pe *Sarah* să sufere – în toți anii aceștia...

– Să suferi? Șocul azvârli cuvântul din gura mamei lui vitrege. Tu oricum nu îți doriseși să te însori cu ea. Ieșiseși bine din asta. Nu conta că acel colier nu era autentic, insistă ea. Nici măcar că nu îl furase ea. Cu toate astea, era o hoață în adâncul inimii, iar eu am știut. Dorea ceea ce nu trebuia niciodată să fie al ei. Și, dacă ar fi fost cu adevărat nevinovată, nu ar fi fost niciodată atât de dornică să plece.

– Amelia, ce ai făcut?

Glasul tatălui său fu atât de moale, încât, la un alt bărbat, tonul ar fi putut fi înțeles greșit drept blândețe.

– *Eu* sunt cea care a suferit. Se bosumflă, afundându-se înapoi în fotoliu. Din cauza ei, casa mea a fost răscolită de polițiști. Dragul tău Fairfax și-a riscat viața într-un duel și apoi a plecat în exil. Am păstrat tăcerea îndurând toate astea. Dar, la fel ca Sarah, obosesc să țin secrete. Dacă nu m-ai fi pus să promit să încep să țin mai bine socoteala cheltuielilor mele, Marcus, adăugă ea clătinând amar din cap, fiul tău nu ar fi descoperit niciodată unde plecase ea.

– Dar am făcut-o, murmură St. John. Am găsit-o. Împături batista în jurul bucăților sparte de sticlă și i-o întinse tatălui lui. Mă scuzați. Trebuie să merg la ea, spuse în timp ce traversa încăperea.

– St. John.

Se opri, aproape ajuns la ușă.

Nu credea să își fi auzit vreodată numele de botez pe buzele tatălui său – la urma urmei, fusese „Fairfax" din momentul nașterii sale. Nu, aceea era o intimitate rezervată mamei lui. În ultima vreme, în mod ciudat, fiicei lui. Și poate că, într-o zi, dacă avea noroc, soției sale.

– Am făcut greșeli în ceea ce te privește, recunoscu tatăl lui aruncând o privire aspră către mama vitregă a lui St. John. Dar Sarah, cred, nu a fost niciodată una dintre ele.

St. John încuviință din cap. Înțelegea, în sfârșit. Abia aștepta ocazia să construiască o relație diferită cu tatăl lui.

Dar, mai întâi, trebuia să își oprească soția înainte ca aceasta să fugă din viața lui pentru totdeauna. Făcu doar câțiva pași dincolo de prag înainte să o ia el însuși la fugă.

Când nu o găsi la pian, așa cum sperase, știu unde trebuia să se fi dus. Alungându-și emoțiile, o urmă. Așa cum se temuse, să urce treptele abrupte către camera copiilor era ca și cum ar fi urcat în trecutul lui. Fiecare pas, fiecare umbră îi erau familiare. Dar, de data aceasta, nu încercă să alunge acele amintiri. Le lăsă să se reverse asupra lui, puterea lor vindecătoare amestecându-se cu suferința. Când, câteva momente mai târziu, dădu buzna pe ușă, ochii îi căzură mai întâi asupra Clarissei, care ședea pe podea cu păpușa ei, și inima îi sări în piept. În teama lui, nu se oprise niciodată să se gândească la cât de minunat ar fi fost să vadă un copil – copilul lui – jucându-se în locul în care el însuși se jucase, cu mulți ani în urmă.

Dar nu era nici urmă de soția lui.

– Așadar, a plecat.

Pierduse momente prețioase – ani – pentru că se temuse să își înfrunte sentimentele, se temuse să înfrunte adevărul.

Emily se sperie și sări în picioare, broderia revărsându-i-se din poală pe podea.

– Aoleu, domnule! Ce spaimă ne-ați tras. Credeam că sunteți doamna F.

Clarissa merse împleticindu-se până la el și îl trase de mână.

– Joacă-te cu mine, tată.

El își trecu o mână peste buclele ei.

– Nu pot acum, micuțo. Dar o voi face. A spus unde se duce, domnișoară Dawlish? A zis ceva înainte să plece?

– Era clar că s-a întâmplat ceva care să o supere. Dar nu a dorit să spună ce anume. Am întrebat dacă avea de gând să plece și a jurat că nu. Emily clătină din cap. A spus că fuga este pentru oamenii vinovați.

Descurajat, St. John întrebă:

– Ce s-a întâmplat de s-a răzgândit?

– Nu știu, răspunse Emily, ridicând din umeri. Se plimba de colo-colo și s-a oprit la fereastra aceea.

Ridicându-și fiica în brațe, merse până în locul pe care îl indicase Emily, deși știa ce avea să vadă. Grădina din spate, stâncile și canalul. Cea mai sigură rută de scăpare din Lynscombe – locul pe unde Sarah avea de gând să fugă.

– A luat ceva cu ea?

– Vai, nu. Doar... Vai și amar, locotenente! țipă Emily, ducându-și mâna la piept și scoțând o foaie de hârtie împăturită. Am uitat. A scris asta.

Cu o îmbrățișare blândă, el o puse pe Clarissa înapoi pe podea cu păpușa ei, înainte să apuce biletul din mâna lui Emily. Aceasta aduse mai aproape lumânarea, iar degetul lui pătă un desen copilăresc al unei pisici în timp ce desfăcu hârtia și citi:

Tată...

Orice s-ar întâmpla, îți cer să îi acorzi soțului meu întreaga mea zestre de îndată, de dragul fiicei noastre și a satului Lynscombe.

Zestrea ei. Desigur. Ea credea că aceea era singura parte din ea de care el avea nevoie.

Privirea lui reveni către bilet. „Orice s-ar întâmpla." Nu putea să îi fie pe plac implicația acelor cuvinte. Și apoi, văzu că, în josul paginii, cu un scris mai tremurat, ea adăugase:

Cred că domnișoara Harrington a avut de-a face cu furtul acelui colier și intenționez să dovedesc asta.

Privind din nou pe fereastră, cercetă terasa după vreun semn că Sarah se afla acolo. Dar ea nu se zărea nicăieri. Apoi, privirea lui țâșni spre cărarea neîngrijită care șerpuia către mare.

– Mulțumesc, domnișoară Dawlish, zise el, împăturind biletul și strecurându-l în buzunarul hainei sale. Cred că știu unde să caut.

Spera doar că nu avea să ajungă prea târziu.

Capitolul 24

Departe de adăpostul casei, bătaia vântului se simți mai tare, căldura lui văratică fiind înlocuită de răcoarea toamnei. Desfăcu părul lui Sarah din ace și îl răsuci și îl încurcă în jurul feței ei. Își strânse puternic șalul de mătase în jurul umerilor; vântul amenința să i-l smulgă în orice clipă din mâini și să îl ducă departe.

Eliza nu privi în urma ei, dar Sarah păstră totuși o distanță precaută între ele. Când Eliza se opri ca să își strângă o copcă, Sarah se opri și ea. Când Eliza dispăru din vedere la o curbă a cărării, Sarah grăbi pasul.

În curând, marea se întindea în fața lor, apa cenușie a canalului având o plapumă de spumă albă ca zăpada de la vânt. Iarbă de mare mărăcinoasă se agăța de ciorapii lui Sarah; nici măcar trainicii ei pantofi – căci nu avea nici o pereche de papuci de dans – nu făcură față terenului accidentat. Dar ea continuă să înainteze, până la locul în care St. John îi dezvăluise motivul pentru care plecase de la Lynscombe și poate începuse să priceapă de ce trebuia să vină, în sfârșit, acasă.

Eliza se opri pe marginea stâncii, cercetând orizontul, părul său roșu revărsându-se în urma ei.

Apoi, sări.

Vântul smulse un strigăt din gâtlejul lui Sarah înainte ca ea să își dea seama că Eliza nu făcuse decât să sară pe o terasă care făcea parte din cărarea care ducea jos, pe plajă. Când privi cu grijă peste marginea stâncii, așteptându-se să vadă trupul Elizei pe stâncile de dedesubt, cealaltă femeie ridică privirea către ea de la doar câțiva metri depărtare și izbucni în râs.

– Vai, ce surpriză plăcută, Lady Fairfax! Dorești să mă însoțești la o plimbare pe plajă?

În ciuda perspectivei ametitoare și letale aflată înaintea ei, Sarah își înghiți frica. Dorea răspunsuri la întrebări care o bântuiseră timp de trei ani lungi. O urmă pe Eliza.

Deși cărarea nu era nici atât de îngustă, nici atât de abruptă cum păruse de sus, se agăță de suprafața cretoasă a stâncii, asperitatea acesteia sfâșiindu-i rochia și mănușile.

Eliza se deplasa cu mai puțină dificultate, ca și cum coborârea îi era familiară. Sarah o privi cum se mișca de-a lungul cărării și evită locurile pe care pașii Elizei îi săriseră. În doar câteva momente, cealaltă femeie se afla pe nisip, privind către apă.

Când, în cele din urmă, Sarah schimbă creta sfărâmicioasă cu un teren mai solid, respirația îi era neregulată, iar hainele – zdrențe.

– Ce ai făcut, domnișoară Harrington? întrebă când, în sfârșit, fu în stare să vorbească.

– Ce am făcut? Doar am aranjat ca lucrurile să fie așa cum trebuiau să fie de la început.

– Și cum anume?

Buzele Elizei se arcuiră într-un zâmbet crud.

– Cred că știi, Lady Fairfax. Ai auzit ce i-am spus soțului dumitale în noaptea balului vostru de nuntă. La urma urmei, am intenționat să auzi, admise ea cu răceală. Ar fi trebuit să se fi căsătorit cu mine.

Era o mărturisire suficientă pentru a face inima lui Sarah să îi sară în gâtlej.

– Da, întotdeauna am dorit să fiu Lady Fairfax și, în cele din urmă, marchiză de Estley.

Eliza începu să se plimbe de-a lungul plajei în timp ce explica. Sarah o urmă, fără tragere de inimă.

– Vezi dumneata, tatăl meu și tatăl soțului dumitale sunt prieteni vechi și vecini apropiați. Când m-am născut, tata a început să viseze că într-o zi avea să unească cele două familii. Am crescut crezând că viitorul îmi era deja stabilit.

Trecură pe sub o arcadă care fusese sculptată de apele mării, apoi peste o fâșie îngustă de nisip uscat aflată de-a lungul stâncii, unde un golfuleț tăia malul. În spatele lui se afla o întindere mai lată de plajă. În depărtare, Sarah putu vedea o luntre abandonată, aruncată la mal. În timp ce se îndreptau către ea, Eliza își continuă povestea.

– Înțeleg că ai un copil, Lady Fairfax – o fiică.

Inima lui Sarah îi bubui nebunește în piept, iar ea aruncă o privire atentă peste umăr, deși casa nu se zărea deloc, și știa că o lăsase pe Clarissa în siguranța camerei copiilor.

– Îți poți imagina, dacă ai alege un soț pentru ea astăzi, ce va simți pentru bărbatul acela când va fi femeie în toată firea?

Sarah clătină din cap.

– Nu pot.

– Bărbatul acesta, pe care l-a cunoscut de când era copil, insistă Eliza, cu care s-a jucat fix pe această întindere de plajă. Bărbatul acesta în jurul căruia a fost construit fiecare plan pentru viitorul ei. Primul care a sărutat-o, primul care... ah... Se opri la timp, cu un zâmbet răutăcios și clătinând din cap. Dar asta ar însemna să spun povești, nu-i așa?

Sarah roși și își feri privirea, încercând să nu își imagineze intimitățile pe care femeia aceasta le împărtășise, probabil, cu soțul ei, simțind că inima i se rupea în două.

– L-ar iubi, sper.

Eliza încuviință din cap, apoi se opri, ca și cum ar fi cântărit implicațiile răspunsului lui Sarah.

– Așadar, ce crezi că ar putea face când bărbatul pe care îl iubea ar fi răpit de o alta?

„Orice. Totul."

Pentru întâia oară, Sarah începu să pună la îndoială înțelepciunea faptului că o urmase pe acea femeie într-un loc atât de izolat. Se opri și se prefăcu a-și cerceta pantoful, chinuindu-se să găsească o scuză pentru a scăpa.

Amabilă, Eliza se opri și o așteptă.

– Într-o dimineață, tata a venit la mine, sumbru, și a spus că Lord Estley a găsit o altă soție pentru fiul lui, una cu o avere mai potrivită pentru nevoile familiei, continuă ea când Sarah se ridică, în cele din urmă. În ciuda vuietului surd al valurilor, Sarah putu să audă iritarea din glasul ei. Aproape imediat, tata a început să vorbească despre o căsătorie cu domnul Abernathy, în schimb. Philip Abernathy, a cărui idee de conversație strălucită este o dezbatere despre cel mai bun soi de mere care trebuie pus într-o tartă. Eliza se întoarse și o privi. Viitorul la care visasem mi-a fost smuls fără menajamente.

– Așa că ai decis să lupți pentru visul dumitale.

Sarah nu putea admira acțiunile Elizei. Dar începea să le înțeleagă.

Eliza încuviință din cap.

–Așa este, deși, mărturisesc, la început nu am știut cum. Însă, când i-am făcut o vizită lui Lady Estley, mi-a venit ideea. Era limpede că disprețuia legătura voastră la fel de mult ca mine, deși Dumnezeu știe că era destul de nerăbdătoare să aibă banii dumitale la dispoziția familie ei. Fiecare vorbă de-a ei exprima dispreț față de dumneata, de nașterea și de înfățișarea dumitale. „Îți vine să crezi," spuse Eliza, imitând destul de bine vocea ascuțită a lui Lady Estley, „că Estley își imaginează că poate ascunde acele defecte acoperind-o cu bijuteriile familiei?"

Sarah își simți gura căscându-i-se într-un „Ah!" moale, de înțelegere.

–O, da. Am sperat că, dacă puteam găsi o cale prin care să fac să pară că dumneata le furaseși, lucrul acesta avea să fie suficient pentru a pune capăt căsătoriei voastre. Dar, cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mi-am dat mai bine seama că aveam nevoie de ajutor pentru a-mi duce planul la bun sfârșit. Câteva nopți mai târziu, s-a întâmplat să fiu la Vauxhall când am auzit câțiva ofițeri care se plângeau de costul ridicat pentru cumpărarea unei avansări – cei care nu aveau fondurile necesare erau obligați să își rișteviața ca să avanseze. Desigur, exista și foarte multă bravadă. Mai degrabă, aș zice că băuseră în exces, mărturisi ea în șoaptă, ca și cum ar fi fost în apropiere cineva care să audă acuzația. Căpitanul Brice se afla printre ei. Când mi-a cerut să facem o plimbare pe una dintre alei, am acceptat. Am... discutat și i-am dat de înțeles că e posibil să cunosc o modalitate de a-l ajuta să dobândească banii pe care îi dorea.

Fără să vrea, Sarah ridică mâna la gât, ca și cum ar fi pipăit colierul.

–Așa este, declară Eliza, cu un licăr diabolic în ochi. Ne-am întâlnit în secret de încă două ori, ca să facem un plan. Eu urma să mă ocup de distragerea atenției și să te trimit în calea lui. Știi deja cum am reușit să fac exact asta, adăugă ea cu un zâmbet usturător. Trebuia să facă orice ca să te aline. Cel mai important, trebuia să ia colierul și să îl ascundă bine. I-am subliniat faptul că era esențial să pretindă că acel colier lipsea deja când i te-ai alăturat în bibliotecă – altfel, suspiciunea putea să cadă cu ușurință asupra lui.

Sarah se strădui să absoarbă implicațiile a tot ceea ce spunea Eliza.

– Dar planul vostru ar fi putut să eşueze totuşi dacă nu am fi fost descoperiţi... descoperiţi...

– Într-o poziţie compromiţătoare? Aşa este, aprobă ea. Nu ştiam dacă o acuzaţie de furt avea să fie de ajuns ca să scap de tine. De acea era necesar să aduc un bărbat în planul meu. Fără unul, nu prea puteam să fac să pară că i-ai pus coarne lui Fairfax. Izbucni în râs. Cred cu adevărat că pentru căpitanul Brice există posibilitatea unei cariere pe scenă când stagiul lui militar va lua sfârşit. Şi-a jucat perfect rolul. Iar dumneata, Lady Fairfax – ei bine, chiar ar trebui să fii mai grijulie cu vinul. Ţi se poate urca la cap, ştii, o avertiză, cu ochii mari, părând aproape onestă.

– M-ai... m-ai drogat?

Tulburarea ei, confuzia, durerea de cap de a doua zi dimineaţă, toate căpătau acum sens.

– Să zicem că te-am ajutat să te relaxezi. Şi, în vreme ce voi doi... ăă... eraţi ocupaţi în bibliotecă, eu l-am convins pe Fairfax să mă însoţească acolo pentru o ultimă întâlnire romantică. Aranjasem deja ca lacheii să livreze două mesaje în acelaşi timp: unul părinţilor tăi, informându-i că Lord Estley dorea să îi întâlnească; şi unul lui Lord şi lui Lady Estley, spunând că Fairfax trebuia să discute cu ei. *Et voilà!* Noua mireasă se afla în bibliotecă, împreună cu ofiţerul, în văzul tuturor, anunţă ea, făcând un semn cu mâna ca şi cum expunea tabloul pe care îl descria. Dar, din nefericire, fără bijuteriile familiei.

– Colierul a fost tot timpul în bibliotecă.

– Desigur. După ce camera s-a golit, m-am întors şi l-am recuperat din locul în care îl ascunsese el. Acela a fost momentul în care lucrurile au început să devină... interesante, să spunem. Am părăsit sala de bal pentru a mă întâlni cu un bărbat de la Covent Garden. Poate că ştii la ce fel de bărbat mă refer?

Sarah încuviinţă din cap automat, abia fiind conştientă de ceea ce întrebase Eliza. Retrăia noaptea aceea, noaptea aceea îngrozitoare – chipurile nemiloase, ruşinea părinţilor ei. Indiferenţa rece a lui St. John. Dacă el anticipase o întâlnire între patru ochi cu domnişoara Harrington, atunci scena din bibliotecă trebuia să fi fost de două ori mai dezamăgitoare pentru el.

Îngrozitoarea amintire o absorbi în aşa hal, încât aproape că nu auzi următoarele vorbe ale Elizei.

– Imaginează-ți surpriza mea când acesta mi-a spus că safirele Sutliffe nu erau mai mult decât un fals excelent.

– Nu era... adevărat? bâigui Sarah.

Dar, pe de altă parte, nimic din seara aceea nu fusese.

– Aproape lipsit de valoare. Eram înnebunită. Îi promisesem căpitanului Brice o sumă importantă de bani pentru rolul lui, iar acum nu aveam nimic cu care să îi cumpăr tăcerea. Planul meu perfect se prăbușea în fața ochilor mei. Ochii verzi ai Elizei rătăciră asupra peisajului marin. Atunci, s-a întâmplat să îmi amintesc de îngrijorarea lui Lady Estley în legătură cu faptul că aveai să porți nestematele și am început să mă întreb...

– Știa că nestematele erau false?

– Într-adevăr. După cum se pare, ea era cea care făcuse copia – după ce amanetase originalul pentru a-și acoperi datoriile la masa de cărți de joc.

Fără voia ei, lui Sarah i se tăie răsuflarea când auzi dezvăluirea.

– Desigur, a fost nevoie de ceva muncă pentru a obține adevărul din partea ei, continuă Eliza. Dar manifesta o reticență de înțeles față de ideea ca soțul ei să afle ce se întâmplase cu prețioasa lui moștenire de familie. M-a plătit foarte bine să îi păstrez secretul. Nu doar o dată, ci de multe ori.

– Ai păstrat colierul fals, zise Sarah, amintindu-și despre povestea pe care mama vitregă a lui St. John o țesuse despre faptul că fusese șantajată din cauza bijuteriilor. Așadar, fusese adevărată – doar că numele celei care o șantaja fusese schimbat.

– Nu sunt proastă, se enervă Eliza. De asemenea, am convins-o pe Lady Estley să te trimită departe, știind că asta avea să îți confirme vina. Apoi, am aflat că te înecaseși în încercarea de a scăpa – și mai bine!

– Nu ți-a spus că eram în viață? întrebă Sarah, surprinsă.

Așadar, marchiza *chiar* reușise să păstreze secretul – mai multe secrete, se părea.

– Nu. Mărturisirea păru să o doară. Dar, odată ce am aflat adevărul, mi-am dat seama că nu puteam lăsa mica problemă a supraviețuirii dumitale să stea în calea succesului meu.

Felul prozaic în care vorbea Eliza despre moartea altcuiva îi îngheță sângele lui Sarah mult mai rău decât vântul aspru care venea dinspre apă. Trebuia să își fi dat seama că femeia aceea

nu ar fi dezvăluit niciodată atât de multe dacă ar fi avut intenţia să îi permită să o repete altcuiva.

Frica începu să îi gonească prin tot corpul. Pe moment, nu se putu gândi la o altă metodă mai bună de a-i distrage atenţia Elizei decât să o facă să continue să vorbească.

– Ce s-a întâmplat cu căpitanul Brice?

Eliza flutură o mână, ca şi cum detaliul acesta era neînsemnat.

– A fost trimis într-o misiune periculoasă, din care nu părea prea probabil să se întoarcă. Şi, cum încă nu l-am plătit pentru rolul lui din mica noastră piesă, am atât colierul, cât şi banii.

De parcă erau cele mai bune prietene, îşi împleti braţul cu al lui Sarah şi reîncepu să meargă, trăgând-o pe aceasta către mica barcă. Doar când ajunseră, în sfârşit, Eliza îi eliberă braţul.

Valurile spălau pupa cu un ritm insistent. Sarah aruncă o privire în mica ambarcaţiune, căutând ceva, orice, care i-ar fi fost de folos ca să se salveze. Putea oare să mânuiască una din vâslele grele ca să o doboare pe Eliza?

– Trebuia doar să aştept ca Fairfax să se întoarcă la mine, continuă Eliza în timp ce se sprijinea de copastie, împiedicând-o pe Sarah să vâre mâna în barcă. Ochii ei rătăciră de-a lungul plajei, în direcţia din care veniseră, şi zâmbi mulţumită de sine.

– Şi iată! Uite-l că vine.

Sarah se întoarse şi îl văzu pe St. John, îmbrăcat doar în cămaşă, înaintând cu hotărâre de-a lungul plajei.

Când acesta fu destul de aproape cât să o poată auzi peste zgomotul făcut de apă, Eliza îl strigă.

– Ar fi fost mai bine dacă nu ţi-ai fi pierdut cumpătul şi nu ai fi aruncat afurisitul ăla de colier. Când l-am auzit lovind peretele, mi-am dat seama că falsul avea să fie descoperit.

– Şi a fost, zise el.

– Aşadar, cum ai lăsat lucrurile acasă, dragul meu? întrebă Eliza, depărtându-se de barcă. Tatăl tău a înţeles acum ce a făcut neghioaba lui soţie?

– Da.

– Ar trebui să ştie şi că domnişoara Harrington a fost implicată, interveni Sarah, reuşind, cumva, să îşi păstreze vocea calmă. Ea este cea care a aranjat dispariţia colierului în noaptea balului. Cu ajutorul căpitanului Brice.

Informația nu păru să îl surprindă. Sau, dacă îl surprinsese, ochii lui nu o părăsiră oricum nici o clipă pe Eliza.

– De ce? De ce ai face un asemenea lucru?

Eliza păru suferindă, în mod limpede rănită de lipsa lui de înțelegere.

– Pentru a te salva, desigur. Pentru a te elibera.

– A mă elibera, repetă el.

– Am făcut toate astea pentru ca tu să îți vezi soția așa cum este. O parvenită. O intrigantă. O...

– O hoață? sugeră el.

Eliza zâmbi atunci și merse către el, cu mâinile întinse în lături.

– Ah, ticălosule! Ce m-ai speriat! Trebuia să știu că nu vorbeai serios când ai spus că este nevinovată.

St. John păși către Eliza și îi luă mâinile în ale lui, ochii lui stinși nepărăsind chipul acesteia nici măcar pentru o clipă.

Inima lui Sarah sări din piept, trasă în două direcții diferite. El chiar îi luase apărarea, spusese că nu o credea vinovată, în ciuda dovezii? Dacă da, de ce nu venise lângă ea acum?

După spusele Elizei, acesta era un loc în care ei doi se jucaseră adesea în copilărie. Acum, în lumina slabă și lângă marea strălucitoare, arătau, pentru toată lumea, ca doi iubiți care se întâlneau pe plajă. Stând în locul în care se născuseră, meniți să fie împreună. Privind adânc unul în ochii celuilalt, ținându-se de mâini...

Privirea neliniștită a lui Sarah se abătu asupra perechii și apoi rămase fixată asupra locului în care cei doi se atingeau.

St. John nu o ținea de mâini pe Eliza. Ci îi ținea încheieturile.

Apoi, el clătină din cap, iar ea îl auzi întrebând:

– Ești nebună?

Când privi în ochii Elizei, St. John își dădu seama că răspunsul la întrebarea lui era, foarte posibil, *da*.

Când le văzuse stând împreună pe plajă, primul lui sentiment fusese ușurarea. Nu ajunsese prea târziu – ori, cel puțin, nu încă.

Acum însă, înțelesese întreaga măsură a pericolului în care se aflau cu toții.

Sarah era bine? Tânjea să o privească, să întindă mâna spre ea, să meargă la ea, dar se temea că, dacă ar fi făcut asta, ar fi atras și mai mult mânia răzbunătoare a Elizei.

– Nu vorbești serios. Vino, dragostea mea, îl îndemnă ea, arătând cu bărbia în direcția bărcii. Aceasta este șansa noastră.

Stând atât de aproape, nu putu să nu fie izbit de frumusețea Elizei. Dar acum putu să vadă și faptul că frumusețea ei era încon-jurată de o duritate, ca un strat gros de gheață care încastra un trandafir de iarnă, distrugând ceea ce părea să protejeze. Nu reu-șise să observe asta cu ani în urmă? Sau își făcuse această carapace mai recent?

– Pot înțelege, cu siguranță, motivul pentru care ești atât de dis-perată să fugi. Sarah făcu un pas către el în timp ce vorbea, dar ochii ei nu părăsiră deloc chipul Elizei. Acum, când căpitanul Brice te-a urmărit până la Lynscombe.

Sub obrajii aspriți de vânt, Eliza păli ca de moarte.

– E-este *aici?*

Un fel de sălbăticie i se împrăștie pe trăsături, și se smulse din temnița mâinilor lui St. John.

– Da, confirmă Sarah. Tatăl meu l-a văzut în sat astăzi-dimineață.

În sat? St. John strânse mai tare mâinile Elizei. De ce nu spusese Sarah nimic mai devreme? Pentru că se temuse de ceea ce avea el să facă dacă afla? El îi spusese că o credea nevinovată, dar ea nu era încă gata să se încreadă în cuvintele lui, nu era încă pregătită să creadă că el îi spusese adevărul. Noaptea trecută, ea capitulase în fața dorin-țelor trupului ei și a celor ale trupului lui. Dar, aparent, inima ei încă nu era a lui.

Ei bine, atunci avea să găsească o altă cale prin care să o câștige.

– Nu îmi puteam imagina ce l-a adus aici, spuse Sarah. Până acum. Ai spus că i-ai promis o sumă mare de bani pentru rolul său în furtul colierului – mai mult, presupun, decât a putut să furnizeze Lady Estley.

– Da, admise în silă Eliza. Când s-a întors din Franța, i-am ex-plicat cum stăteau lucrurile și i-am dat banii pe care îi aveam. Dar, desigur, nu era nici pe departe ceea ce aștepta el. Mă vânează încă de atunci, amenințându-mă că mă dă în vileag. Dar nu m-am gândit că mă va urma în afara Londrei.

– Ai pus nestematele în cufărul lui Sarah, sperând că nu va mai avea cu ce să te aibă el la mână, spuse St. John.

– Eram mai îngrijorată de faptul că te are ea la mână, spuse Eliza, ochii țâșnindu-i când la Sarah, când la el. De ce ai făcut pe soțul gelos cu atâția ani în urmă? Ai provocat la duel un țintaș de seamă. Ai fi putut fi ucis, iar asta din cauza unei femei care nu putea să însemne nimic pentru tine! Știi că am mers la el și l-am implorat să aleagă săbiile, ca să îți dea o șansă?

– Cât de... amabil din partea ta să intervii. În ciuda aerului rece, vechea cicatrice îl arse cu o căldură proaspătă. Și cât de binevoitor din partea lui să fie de acord. Sper că voi avea ocazia să îmi exprim recunoștința personal.

– Pare să fi fost o mică scăpare în planul dumitale, domnișoară Harrington, observă rece Sarah, întrerupând șirul răzbunător al gândurilor lui St. John. Dacă atât Lady Estley, cât și căpitanul Brice știau că dumneata ai nestematele și acum sunt amândoi aici, să confirme, nu face asta destul limpede faptul că *dumneata* ești cea vinovată, nu eu?

– Singura scăpare din planul meu este pe cale să fie îndreptată, se răsti Eliza. Haide să mergem, Fairfax. Împreună. Așa cum am fost sortiți. Nu ar trebui să îți mai bați capul cu ea. Aruncă peste umăr o privire disprețuitoare către Sarah. Las-o aici, și curând vei fi liber de ea, pentru totdeauna.

Cum apa se apropia din ce în ce mai mult, era foarte limpede ce dorea ea să spună. Oare putea Eliza – această femeie pe care o cunoscuse aproape toată viața lui – să fie cu adevărat atât de calculată, atât de crudă?

Dar știa deja și răspunsul acela.

– Nu pot.

– Sigur că poți, insistă ea. După tot ce am făcut pentru tine, sigur nu ai de gând să mă respingi.

– Acesta este locul căruia îi aparțin, Eliza. La Lynscombe.

Privirea ei verde ca iarba trecu peste chipul lui.

– Bănuiesc că pot avea o oarecare consolare că sunt dată deoparte din cauza unui sat sărăcăcios, nu din cauza jerpelitei tale soții. Mica barcă se cutremură și se ridică de pe nisip datorită forței valurilor care creșteau. Nu fi prost, Fairfax, zise Eliza, frica ascuțindu-i glasul în timp ce se zbătea în strânsoarea lui.

Atunci, Sarah vorbi cu o hotărâre liniştită:

– Dă-i drumul.

Ezitând, St. John dădu drumul încheieturilor mâinilor Elizei. Odată eliberată, Eliza se chinui să urce în bărcuţă şi luă vâslele.

– *Trebuie* să vii cu mine, Fairfax. *Acum*.

El clătină din cap.

Încruntarea Elizei de mută de el la Sarah şi înapoi.

– Înţeleg. Întotdeauna ai fost mult prea sentimental pentru Lynscombe. Ei bine, treaba ta. Râsul ei spart se revărsă peste el ca picături de ploaie îngheţată. Îţi urez să fii bucuros de alegerea făcută.

Şi se împinse cu o putere surprinzătoare, croindu-şi drum împotriva curentului.

St. John putea, în sfârşit, să întindă mâna după soţia lui.

Aceasta stătea la mai puţin de un braţ distanţă, degetele ei zvelte cutând fustele cu mişcări clare şi atente, mişcări pe care el şi le imaginase cândva ca fiind dovada unui calm calculat, dar pe care acum le recunoştea ca fiind un semn de nelinişte. Când păşi spre ea, îşi simţi pantoful umplându-se cu apă rece ca gheaţa.

În mod automat, privi în jos, deşi ştia ce însemna asta. Valurile mâncaseră din plajă, lăsând în urma lor bălţi şi râuleţe. Marea se retrase pentru o clipă, apoi înaintă din nou, învârtindu-se în jurul gleznelor lor şi udând tivul rochiei lui Sarah. Pericolul reprezentat de Eliza îi alungase pentru moment orice gând legat de marea care năvălea pe uscat.

Privi peste umăr. Nu văzu nici urmă de nisip.

Doar apă.

Nu îşi dăduse seama că merseră atât de departe. Chiar şi la cel mai jos nivel al mareei, partea de nisip care dădea spre mare era îngustă şi mărginită la ambele capete de către aflorimente de piatră care ajungeau departe, în canal. În afară de cazul în care te apropiai dinspre mare, singura cale de a ajunge la mica limbă de plajă era să cobori de pe stâncă. Singura cale de scăpare era în sus. În locul în care se aflau însă, stânca era aproape perpendiculară. Cărarea frumos terasată pe care coborâseră era separată de ei de apă, care, în unele locuri, era deja până la talie şi creştea.

Aruncă o privire în urma lui, dar Eliza aproape dispăruse din vedere. Alungând îngrozitoarea conștientizare a faptului că aceasta era în stare să îi abandoneze ca să se salveze pe ea însăși, luă mâna lui Sarah într-a lui.

Ea înțelese situația delicată în care se aflau. El putu să vadă asta dintr-o singură privire.

– Bănuiesc că știi să înoți, nu? întrebă el, forțând un fel de surâs să îi apară pe buze, în timp ce își scoase pantofii, îi aruncă cât colo și încercă să nu și-l imagineze pe tatăl lui fiind obligat să le identifice cadavrele.

– O altă îndeletnicire provincială, răspunse ea, clătinând din cap.

El își aminti de intenția ei de a se arunca în apă după fiica ei. De curajul ei. De nesăbuința ei. Se strădui să răspundă cu un zâmbet.

– La primăvară, promise, cuprinzându-i chipul în palme și apăsându-și buzele pe ale ei, simțindu-le răceala și gustul sărat. Te voi învăța. Când vremea este caldă și apa calmă, puține sunt plăcerile care să egaleze asta.

În timp ce vorbea, îi trase șalul din mâini și pipăi până când ajunse la capătul bucății late de mătase.

– Îmi pare rău, Sarah, spuse în timp ce o sfâșie pe lung, împărțind-o în două fâșii mai înguste, înnodându-le împreună și apoi cufundând nodul în apă, udându-l ca să nu se desfacă.

Ea icni, dar nu protestă, nici chiar atunci când el legă un capăt al frânghiei improvizate în jurul taliei ei și începu să o conducă în apele mai adânci, departe de pietrele de care ar fi putut fi zdrobiți, apucând capătul celălalt atât de tare, încât degetele începură în curând să-l doară.

Înaintară încet, țelul lor părând să fie să se retragă cu fiecare pas, apa târându-i către ea înainte de a-i împinge înapoi și crescând cu fiecare moment.

După estimarea lui, mareea era la cel mai înalt nivel. Pentru a ajunge acum la stâncă, trebuiau să traverseze linia țărmului, acolo unde valurile se spărgeau și se tulburau și, învolburate, se întorceau înapoi în mare. Se îndoia de abilitatea lui Sarah de a lupta să înainteze, îngreunată cum era de fustele ei și de temeri.

Nu vedea decât o soluție.

Dând drumul capătului șalului, își puse ambele mâini pe umerii ei, apa clipocind peste degetele lui acolo unde o apucaseră.

– Ai încredere în mine?

Ea ezită. Nivelul mării crescu.

– Da, șopti ea, în cele din urmă.

Îi făcu semn să tragă adânc aer în piept.

Și apoi, simțind cum i se sfâșie inima, o împinse sub apă.

Capitolul 25

Țâșni la suprafața apei de gheață, împroșcând, înecându-se, oarbă. Dădu sălbatic din mâini și din picioare, căutând ceva solid și sigur, când, pe neașteptate, își dădu seama că picioarele ei puteau atinge pământul. La fel și mâinile, descoperi, când degetele ei amorțite zgâriară suprafața cretoasă a stâncii.

Când reuși să se apuce cu mâinile și fu sigură că era în picioare și vie, îndrăzni să deschidă ochii și să privească în jur. Se aștepta să îl găsească pe St. John alături de ea, ținând capătul șalului ei.

Dar suprafața verde a șalului plutea liberă, dusă înainte și înapoi de mișcarea apei, ca frunzele vreunei varietăți ciudate și elegante de algă.

Relaxându-și numai puțin strânsoarea mâinilor, prinse de stâncă și își lungi gâtul ca să îl caute în apa care creștea în urma ei.

Îl zări, în cele din urmă, mai departe decât se gândea că ar fi trebuit să se afle, dar înotând straşnic, cu mișcările acelea puternice care cândva salvaseră viața Clarissei. Însă, oricât de în forță înota el, nu se apropia. Chiar și atunci când valul venea către ea, apa părea să îl mâture și să îl tragă înapoi. Faptul că o împinsese pe ea în siguranță îl pusese pe el în pericol. De ce nu reușea să își croiască drum până lângă ea?

Dintr-odată, Sarah își aminti cum descrisese prima oară Martha Potts felul în care se înecase soțul ei: „A înotat către țărm, dar nu prea își dădea silința. Marea îl voia pentru ea, bănuiesc. În orice caz, trăgea și tot trăgea de el, până când el nu a mai putut să lupte".

Își aminti despre pescarii care vorbeau cu glasuri pline de uimire despre curentul invizibil care ținea un bărbat pe loc, care îl trăgea sub apă dacă nu putea să scape de el, tachinându-l și chinuindu-l așa cum o pisică se joacă cu un șoricel pe care are de gând să îl mănânce la sfârșit.

–St. John! strigă. Înoată înapoi!

Își luă o mână de pe stâncă și îi făcu semn să se îndepărteze, convinsă că el avea să o creadă nebună. Dar era cel mai sigur mod de a scăpa de curentul în care fusese prins, altfel avea să se înece la doar câțiva pași de țărm.

Gesturile ei disperate sau propria lui oboseală îl făcu să cedeze ușor, și un val îl cără în afara curentului, ducându-l într-un loc în care putu să înoate mai ușor. După câteva rotiri de brațe, ajunse aproape de ea, dar atât de epuizat de efort, încât ea se temu că următorul val al mareei avea să îl înghită pentru totdeauna.

Dând drumul suprafeței stâncii, se aplecă pentru a dezlega nodul aflat în talia ei, trăgând și sfâșiind mătasea întărită de sare cu degete înnebunite, bâjbâind, până când acesta cedă. Își înfășură un capăt în jurul încheieturii mâinii, iar pe celălalt îl lăsă să plutească liber, întinzându-se deasupra apei, către soțul ei.

Cu un ultim efort, slăbit, St. John se repezi către el.

Vârfurile degetelor lui prinseră și se încurcară în franjuri.

Cu rugăciuni fără cuvinte revărsându-i-se de pe buze, Sarah începu să îl tragă cu grijă către țărm până când și el avu pământ sub picioare. Se prăbuși lângă ea, cu obrazul lipit de stâncă, unul mai alb decât celălalt.

După un timp îndelungat, pleoapele lui fluturară și ochii săi albaștri se deschiseră și se ațintiră asupra ei.

– Sarah, răsuflă el.

– St. John. Își simți lacrimile curgându-i pe obraji și amestecându-se cu apa sărată care îi înconjura. Slavă Domnului!

El zâmbi slab și închise din nou ochii.

Strângând din dinți ca să nu îi clănțăne, ea întrebă:

– Poți să te cațări?

El încuviință din cap, și, după ce își trase sufletul, începură să urce încet. Până ajunseră în vârf, ultima lumină a zilei dispăruse de pe cer. Vântul se potolise, dar aerul devenise mai rece, și se întinseră în tufărișul țepos, unul lângă altul, uzi leoarcă și tremurând.

În cele din urmă, St. John se chinui să se ridice în capul oaselor.

– Crezi că reușești să mergi până la casă?

Ea se ridică și cercetă cărarea, la capătul căreia luceau luminile depărtate ale conacului Lynscombe.

– P-p-pot î-încerca, scrâșni printre dinții care-i clănțăneau.

Dar nici unul din membrele ei nu părea dornic să onoreze acel angajament.

– Șocant, spuse St. John, întinzându-se pe pământ după haina pe care o aruncase înainte să coboare și înfășurând-o în jurul umerilor ei. Haide să vedem dacă nu putem să te încălzim mai întâi. Cu ochi scrutători, privi împrejurul lor și apoi murmură, mai degrabă pentru sine decât către ea: Mă întreb...

Cuibărită în materialul binecuvântat de uscat, Sarah privi cum el se ridică, merse înapoi pe marginea stâncii și se coborî pe margine. Curioasă, ea aproape se târî până într-un loc din care putea să vadă ce făcea el. St. John găsise o crăpătură adâncă în suprafața stâncii și scotea câteva pietre răzlețe și cuibul de pasăre abandonat care o umplea. Peste o clipă, descoperi un obiect maro micuț, pe care i-l arătă nerăbdător.

– Nu îmi vine să cred că încă era acolo.

Ea se uită la micuța cutie de lemn, cu balamalele ruginite, și apoi ridică din nou privirea către St. John.

– Lada de comori a unui pirat, explică el. Iar înăuntru...

El o deschise și îi dezvălui conținutul, genul de lucruri care ar fi făcut ochii unui băiat să licărească: un cuțit tocit, diverși nasturi, care arătau ca niște monede, o bucată zdrențuită de pergament și... o cutie cu iască.

Apoi, adună resturi uscate de tufiș și câteva bețe și, în doar câteva momente, o scânteie plăpândă se aprinse, și primele limbi de foc începură să apară de-a lungul lemnelor.

Mai apoi, flăcări mai puternice începură să lumineze cerul, alungând apusul și făcând ca totul în jurul lor să pară și mai întunecat. Ea urmări privirea lui St. John pe deasupra apei, în direcția în care o luase barca Elizei.

– De ce mi-ai cerut să o las să plece? întrebă el. Nu crezi că ar trebui să înfrunte repercusiunile faptelor ei?

– A făcut-o deja, zise ea încetișor. L-a pierdut pe bărbatul pe care îl iubește.

El clătină din cap, negând cu asprime.

– Orice simte Eliza pentru mine sigur nu poate fi dragoste.

Sarah ridică din umeri.

– Dacă nu aș ști mai bine, zise el, înclinându-și capul și studiindu-i expresia, aș crede că ți-a fost milă de ea.

– Și este atât de ciudat?

Privirea lui rătăci din nou către mare.

– Nu mai ciudat, bănuiesc, decât mila pe care descopăr că o simt pentru mama mea vitregă. Nu știu dacă o pot ierta pentru ce ți-a făcut, dar în seara asta mi-am dat seama că nici viața ei nu a fost cum a sperat ea să fie.

Sarah simți un junghi când inspiră mai adânc, adunându-și curajul.

– Până nu mi-a spus Eliza, nu am știut că ați fost logodiți. Am crezut...

– Logodiți? repetă el, cu umerii dintr-odată țepeni, de parcă acel cuvânt era o acuzație. Nu am fost niciodată logodiți, deși știam cu toții că asta era dorința cea mai mare a tatălui ei. Se opri, și postura i se înmuie ușor, la fel ca glasul. Dar când eram mai mici, eram... foarte apropiați. Legătura dintre familiile noastre permitea anumite... libertăți, cred că așa ar putea fi numite. Eram mai intimi decât era, poate, înțelept.

Ea nu trebui să întrebe la ce se referea.

Degetele lui străbătură distanța dintre ei până când le găsi pe ale ei, și, împotriva rațiunii, ea îl lăsă să îi ia mâna. El îi întoarse palma spre lumina care pâlpâia, studiind pielea julită și roșie, oprindu-se deasupra unei tăieturi adânci de care ea nici nu fusese conștientă. Cu cealaltă mână, el se întinse după legătura de la gâtul lui, eliberând materialul umed de sub guler și înfășurându-l cu blândețe, dar ferm în jurul mâinii ei rănite.

Ea tresări când simți presiunea, dar durerea pulsândă din mâna ei nu fu nimic pe lângă durerea din inima ei.

– În noaptea balului nunții noastre, te-am auzit spunându-i Elizei că inima ta nu avea să fie niciodată a mea, șopti ea.

Vorbele lui îi fuseseră înfierate în creier. Nici măcar anii care trecuseră nu reușiseră să le amuțească ecoul.

– Pentru că a fost întotdeauna a ei?

– Nu. Nu a fost niciodată a ei, insistă el. Ceea ce ai auzit în seara aceea, ceea ce ea și-a imaginat că voiam să spun... Glasul lui se stinse, ca și cum încerca să își amintească un detaliu din viața unui alt bărbat. Am spus că nu vei avea niciodată inima mea pentru că eram foarte sigur că nu aveam o inimă pe care să o dau. El aruncă o privire în spatele ei, către casă, apoi către întinderea de apă și de cer din fața

lor. Am fost născut aici, Sarah. Aici am cunoscut întâia oară dragostea. Și apoi, mama mea a murit, iar eu am fost obligat să părăsesc locul acesta, și m-am temut că abilitatea mea de a iubi m-a părăsit. În sfârșit, ochii lui albaștri se fixară asupra ei. Eliza a avut dreptate într-o privință. Când te-am văzut cu Brice, am fost gelos.

Ea nu se putu împiedica să nu tresară auzind dezvăluirea lui.

– Nu vorbi despre el, te rog. Jur că nu m-a... noi nu am...

– Știu, spuse el. Cred că o parte din mine a știut întotdeauna. Dar, cu toate astea, am descoperit ceva important în seara aceea. Ce am simțit când te-am văzut în brațele unui alt bărbat mi-a arătat cât de mult mă înșelasem. În legătură cu tine. În legătură cu mine însumi. Și mi-a fost teamă de acele sentimente. Mi-am dat seama că asta nu putea să însemne decât că țineam la tine mai mult decât intenționasem. Așa că am luptat împotriva sentimentelor. Apoi, ca un laș, am plecat.

Ea înțelegea cu greu ceea ce îi spunea el și până unde mersese ca să se rupă de sentimentele lui. De trecutul lui.

De ea.

Luna răsărea, coarnele semilunii părând să se agațe de ultimii nori delicați ai zilei. Ea privi cum aceasta se eliberă singură din strânsoarea lor și își aruncă lumina slabă peste apă.

– Dar acum, te-ai întors, sublinie ea. Ai un sentiment reînnoit de responsabilitate față de acest loc, o responsabilitate pe care zestrea mea te poate ajuta să o duci la îndeplinire. Iar eu... eu mă bucur pentru asta, de dragul oamenilor de aici. Pipăi marginea zdrențuită a fustei ei. I-am cerut tatei să îți dea banii din zestrea mea, orice s-ar întâmpla.

– Te referi la biletul tău?

Întinzând din nou mâna către ea, își strecură o mână în buzunarul hainei și scoase o bucată de hârtie familiară. Ea icni și încercă să înșface biletul, dar, fără o vorbă, el îl aruncă în foc. Într-o clipită, hârtia se transformă în cenușă.

– „Orice s-ar întâmpla"? Ești *soția* mea.

Îi luă mâna într-a lui și, cu un deget, atinse verigheta de aur pe care ea o purta, întorcând-o astfel încât să sclipească în lumină. Insistența din vocea lui o făcu din nou se să înfioare.

– Lynscombe are nevoie de banii tatălui tău, nu voi nega. Urmă o pauză. Dar *eu* am nevoie de *tine*. Își ridică ochii, scrutându-i chipul. Te iubesc, Sarah.

– Mă... iubești?

– După noaptea trecută, te poți îndoi?

Ea se smuci agitată din strânsoarea lui, dar el nu îi dădu drumul.

– Se pot face... astfel de lucruri și se pot simți astfel de lucruri și fără dragoste, cred.

– Da, fu el de acord. E posibil Dar, noaptea trecută, pentru mine nu a fost așa. Tinerii își spun în sinea lor că dragostea este un lucru lipsit de importanță. Și-o imaginează ca pe un sinonim slab pentru cochetărie, poftă trupească ori...

– Dorință, completă ea, șovăind. Eliza este foarte frumoasă.

– Da, aprobă el. Dar nu la fel de frumoasă ca tine.

Sarah pufni cu neîncredere.

– De ce negi asta? o înfruntă el. Frumusețea ei este una exterioară. A ta, pe de altă parte, vine dintr-un loc din adâncul tău – atât de adânc, încât, la început, nu am putut să-l văd. Dacă nu aș ști, te-aș acuza că ai încercat să îl ascunzi de mine. Dar nu contează – acum, văd asta. Și nu am de gând să îl mai scap vreodată din vedere.

Ea simți fierbințeala ridicându-i-se în obraji și speră ca lumina blândă a focului să îi ascundă roșeața.

– Acestea sunt cuvinte frumoase, milord, dar...

El îi puse un deget lung pe buze, pentru a o opri.

– O, nu, Sarah. Nu încerca să te ascunzi în spatele unor astfel de formalități. Mi-ai spus pe nume o dată. Spune-o din nou.

Cum de reușise el, în timp ce zăcea acolo, chinuindu-se să tragă ceea ce ea se temuse că avea să fie ultima lui gură de aer, să aibă energia necesară pentru a observa scăparea aceea înșelătoare a limbii ei?

– Foarte bine, mormăi ea pe lângă degetul lui. *St. John*. Dar...

El clătină din cap.

– Încă o dată, spuse el, ridicându-și degetul și înlocuindu-l cu un sărut delicat, îndelung.

– St. John, șopti ea când buzele li se despărțiră.

Ea mai degrabă îi simți decât îi văzu zâmbetul.

– Mai bine. Acum... ce spuneai?

Ce *spunea?* Clătină nesigur din cap.

– Ești frumoasă pentru mine, zise el din nou, când ea nu răspunse. Și ți-aș fi recunoscător dacă nu te-ai contrazice cu mine în privința asta.

De undeva din adâncul ei, Sarah scoase la suprafață îndrăzneala dă a răspunde:

– Da, milord.

St. John ridică dintr-o sprânceană și clătină ușor din cap, mustrând-o.

– Ah, Lady Fairfax. Ce mă voi face eu cu tine?

Spre groaza ei, ceva din adâncul ființei ei tremură la întunecimea delicioasă din privirea lui. Dar, într-o clipă, un zâmbet trase de colțurile gurii lui și îi spulberă demonstrația de severitate.

Aceasta, se temu ea, era o slăbiciune pe care Clarissa avea să învețe în curând să o exploateze.

Gândul la fiica lor trebuie să fi făcut ca o urmă de emoție să apară pe chipul ei, pentru că expresia lui St. John se modifică din nou.

– Ah, Sarah. Îmi pare mai rău decât îți poți imagina pentru faptul că am irosit atât de mulți ani din viața noastră. Îmi pare rău că m-am îndoit de tine, dar, dacă acele greșeli m-au învățat cât de mult însemni pentru mine, nu pot regreta întru totul că le-am făcut.

– Chiar ai aruncat colierul și l-ai distrus?

El încuviință din cap destul de stânjenit.

– De ce? continuă ea.

– Nu din motivele pe care ți le imaginezi, spuse el. Știam că trebuia să existe un motiv pentru care se afla în cufărul tău. Te credeam în continuare nevinovată. Ochii lui căzură asupra mâinilor lor unite, aproape ca și cum s-ar fi așteptat să vadă bijuteriile acolo. Dar, în același timp, mi-am dat seama că nu ar fi contat pentru mine dacă erai vinovată. Te-aș fi iubit exact la fel. Bănuiesc că asta nu explică de ce am făcut-o...

– Ba explică mult mai bine decât îți poți da seama, îl asigură ea, amintindu-și de curiosul amestec de emoții pe care îl simțise când aruncase portretul lui în cealaltă parte a încăperii, în noaptea în care acesta sosise în Haverhythe.

– Vorbind despre cufărul tău, de ceva vreme tot vreau să te întreb ceva.

Se opri ca și cum aștepta permisiunea ei, așa că ea înclină aproape imperceptibil capul, acordându-i-o.

– Miniatura. Mi s-a părut că este un obiect care a primit foarte multă atenţie din partea ta. Şi mă întrebam cum ai dat de ea.

Oare el ghicise direcţia pe care o luaseră gândurile ei? Aproape putu să simtă muchia cutiei miniaturii apăsate în palma ei, aşa cum fusese în dimineaţa aceea, cu atâta timp în urmă.

– Am furat-o.

Strânsoarea lui pe mâna ei se înteţi.

– Dumnezeule mare, Sarah. De ce ai face un asemenea lucru?

– Voiam ceva care să îmi amintească de tine, şopti ea.

– Vai, Sarah...

Cuvintele ei îi dădură speranţă. Dar, privind cum ochii ei se umpleau de lacrimi, greutatea din pieptul lui începu să se mişte şi se scufundă ca marfa de contrabandă care scufundase barca lui John Potts.

– Când tatăl meu m-a anunţat că a aranjat o căsătorie pentru mine, spuse ea, ferindu-se de atingerea lui, la fel ca tine, m-am îngrozit de ceea ce avea să urmeze. Titlul tău – sau, mai degrabă, al tatălui tău – nu mă interesa deloc. Nu aveam dorinţa de-a mă învârti prin cercurile lumii bune. Doream alt fel de viaţă. Apoi însă, te-am văzut. Atât de asemănător cu bărbatul din acel portret. Atât de chipeş. Atât de fermecător.

– Nu, negă el cu sobrietate. Cred că ştim amândoi că, în zilele acelea, nu m-am purtat deloc fermecător cu tine.

– Poate că nu, recunoscu ea. Dar nu am lăsat realitatea să se amestece cu basmul pe care îl născocisem, cel în care tu realizai că valoram mai mult decât zestrea mea. În care îţi cuceream inima, mărturisi ea în şoaptă.

– Ai făcut-o, insistă el.

Exista încă posibilitatea ca şi el să i-o fi cucerit pe a ei?

– Ştiam că erai doar premiul pe care averea tatălui meu îl cumpărase, contracară ea, clătinând din cap. Ştiam că nu aş fi putut vreodată să te câştig de una singură. Ştiam că nu eram cu adevărat făcută pentru a fi vicontesa Fairfax, în ciuda celor mai mari speranţe ale părinţilor mei şi a eforturilor lor sincere de a mă pregăti pentru acest rol.

– O guvernantă strictă, profesori de desen, lecţii de pian? Nu, acestea au fost într-adevăr pregătiri neînsemnate, recunoscu el în timp ce privea cum sprâncenele ei se ridică. Cel mai bun lucru pe care

l-ai făcut vreodată ca să dovedești că ești demnă de a fi Lady Fairfax a fost să fugi.

De pe buzele ei năvăli un sunet de neîncredere, dar el ridică un deget, pentru a o împiedica să vorbească.

–Lasă-mă să termin. Pentru că, dacă nu ai fi plecat niciodată în Haverhythe, nu aș fi fost niciodată nevoit să te găsesc. Poate că nu mi-aș fi dat seama niciodată că ești în stare să faci miracole. *Tu* poate că nu ți-ai fi dat vreodată seama că poți face miracole. Ridicând mâna, îi cuprinse delicat chipul. Poate că ai fi continuat să te crezi nedemnă de a avea propriile visuri – și de a ți le îndeplini.

Ea își închise ochii sub privirea lui stăruitoare.

–În toți acei ani, indiferent de ce alegea inima mea să creadă, mintea îmi spunea că nu erai eroul de poveste. Dar nu prea am reușit niciodată să îți dau drumul...

–Nu o face, șopti el. Cu siguranță că tu, dintre toți oamenii, nu mi-ai refuza finalul fericit de poveste?

–Viața nu este o poveste, zise ea, deschizându-și ochii și clătinând din cap. Acum, știu asta. Acel „pentru totdeauna" nu este întotdeauna unul fericit. Vor fi vremuri de tristețe. Cu greutăți.

–Da, fu el de acord.

Acelea erau lucrurile de care se temuse cel mai mult atunci când refuzase să își deschidă inima. Acum însă, înțelesese că acestea nu erau totul.

–Dar, cu voia Domnului, vor fi și vremuri de bucurie, continuă el.

În tăcerea care urmă, el putu să o audă oftând.

–Spune-mi, Sarah. Ce vedeai când te uitai la miniatura aceea veche?

Ea aruncă iar o privire către marea întunecată.

–Chipul bărbatului de care mă îndrăgostisem cu destulă nesăbuință și fără speranță – încă din prima clipă în care l-am întâlnit.

Undeva în pieptul lui, o scânteie de speranță se aprinse la viață.

–Dar, desigur, continuă ea, nu mai ești tânărul care erai în acel portret.

–Nu, admise el. Nu mai sunt. Își alunecă degetele în părul ei umed, ridicându-i chipul spre el. Așa că, spune-mi, ce vezi când te uiți acum la mine?

Precaută, îl privi în ochi. Apoi, își șterse ochii cu dosul palmei, inspiră tremurat și... zâmbi. Nu cu unul dintre acele zâmbete micuțe

și misterioase care începuseră să amenințe sănătatea minții lui. Ci un zâmbet larg adevărat, cu buze tremurânde.

– Îl văd pe bărbatul pe care îl iubesc, spuse ea. Bărbatul pe care l-am iubit întotdeauna. Chiar și atunci când nu ar fi trebuit.

Își coborî buzele peste ale ei, gustând moliciunea tremurândă a gurii ei. Ridicându-și cealaltă mână pentru a-i cuprinde chipul, o trase mai aproape, iar ea veni de bunăvoie, strecurându-se în îmbrățișarea lui ca într-o haină bine cunoscută.

După o vreme, el simți că focul de lângă ei se stingea și răcoarea aerului nopții se simțea mai tare.

– Ar trebui să mergem acasă, Lady Fairfax, spuse în timp ce, fără tragere de inimă, se ridică și o ajută și pe ea să se ridice. Cu toții se vor întreba ce s-a petrecut cu noi – iar eu, unul, aș prefera să evit să fiu descoperit aici de o echipă de salvare, fugara mea mică.

Sarah aruncă o privire în urma sa, și buzele i se ridicară într-un zâmbet poznaș.

– Nu, fără alte echipe de salvare. Promit să nu mai dispar din nou, milord.

– Ai grijă să nu o faci, ordonă el, încercând să pară încruntat. Dar, doar ca să fie clar, *ești* o hoață, să știi. Mi-ai furat inima.

O îmbujorare delicată încălzi obrajii ei și chiar mai tare inima lui.

– Dar este lucrul corect. Tu ai avut-o pe a mea de la început.

El se aplecă înspre ea, așezându-și buzele pe o adâncitură aflată la colțul gurii ei, care era aproape, dar nu tocmai, o gropiță.

– Atunci, nu o meritam, șopti el lipit de obrazul ei. Dar am de gând să îmi petrec restul vieții încercând să o merit.

– Așa să faci.

Zâmbi, retrăgându-se alene de lângă buzele lui, și aruncă o privire către casă.

– Bănuiesc că nu se poate să fi trecut mai mult de o oră, dar pare să se fi scurs o eternitate de când am plecat. Crezi că balul recoltei a mers mai departe fără noi?

– Balul? Clătină din cap. Cred că nu a fost niciodată un bal.

Fruntea lui Sarah se încreți din cauza confuziei și a dezamăgirii.

– Dar bănuiesc că tropăiala, învârtelile și cheful de la Red Lion vor continua o vreme, explică el. Și că oamenii din Lynscombe se distrează și mai mult datorită absenței „oamenilor din lumea bună de la conac".

Ea izbucni în râs, un sunet minunat, magic. St. John se înclină și întinse o mână.

– Îmi acordați acest dans, doamnă?

Sarah ridică privirea către el, apoi și-o coborî către rochia ei zdrențuită.

– Regret să spun că nu sunt îmbrăcată potrivit, milord, refuză ea, clătinând din cap.

– Ce păcat! Era o rochie minunată. Cum aș fi putut să o uit vreodată? întrebă, ochii lui hoinărind peste ea. O purtai prima oară când te-am văzut.

Și-o putu imagina în ea, stând în picioare în salonul de dimineață din vila de la oraș a familiei ei, acceptându-i propunerea morocănoasă cu zâmbetul acela pe care avea să îl cunoască atât de bine, chiar dacă degetele ei se jucau nervoase cu franjurii unui șal greu, de mătase, tras pe umerii ei ca un scut.

– Și ai păstrat-o, se minună el. În toți acești ani.

Ea păstrase acea bucățică din trecutul lor, iar acum el înțelegea de ce. Asta îl făcu dornic să realizeze viitorul la care ea visase în acea zi.

– Dar nu pot mă abține să nu mă întreb ce s-a întâmplat cu celelalte.

Timp îndelungat, ea nu răspunse.

– Eram în Haverhythe de câteva săptămâni, când am aflat că Nebuna Martha Potts nu își putea plăti chiria, zise ea în cele din urmă, cu glas atât de scăzut, încât el trebui să facă efort pentru a o auzi peste geamătul valurilor care se îndreptau spre țărm. Toată lumea din sat era sigură că avea de gând să se arunce de pe chei într-una dintre nopți. La început, nu îmi imaginam cum aș fi putut să o ajut – nu aveam nimic de valoare. Dar apoi, mi-am dat seama... Își coborî privirea asupra rochiei și îndoi mătasea între două degete. Doamna Dawlish le-a cumpărat de la mine. Mi-a spus că avea o clientă care ar plăti cu bucurie bani buni pentru cea mai recentă modă de la Londra.

– Da? Și cine era?

– Fanny Kittery.

– Ah, Sarah a mea, șopti în părul ei în timp ce o strânse la piept. Isteața, creativa, generoasa mea Sarah.

Când el îi dădu drumul, ea se încruntă.

– Bănuiesc că va trebui să revin la hainele mele de doliu.

– Chiar trebuie? Îmi placi mai mult atunci când nu porți nimic, o tachină el.

Ea îl privi piezișș, pe jumătate mustrătoare, pe jumătate intrigată.

– Dar rochia pe care ai purtat-o la festivalul din Haverhythe?

– Am lăsat-o în Haverhythe, gândindu-mă că poate doamna Potts ar avea nevoie... Vocea i se stinse, cu o notă de îngrijorare. Și apoi, nu era o rochie de călătorie, iar bagajul meu era deja făcut, dacă îți amintești.

Cum ar fi putut să uite?

– Voi tolera hainele acelea negre de văduvă doar cât durează să îți faci altceva. Întâi de toate, trimite după Emily Dawlish.

Sarah se întinse să îl sărute, lipindu-și trupul de al lui.

– Ei bine, poate nu chiar *întâi de toate*, murmură el aproape de buzele ei. Nu credea că avea să se plictisească vreodată să o sărute, pentru că fiecare atingere a buzelor lor era în același timp nouă și familiară, confortabilă și palpitantă. Pune-o să cumpere tot ce îi trebuie, insistă el când își ridică, în sfârșit, capul. Dar fii sigură să anunți negustorul: întotdeauna îmi verific nota de plată.

Ochii de cositor ai lui Sarah se măriră auzind aluzia la cumpărăturile clandestine pe care Emily le făcuse la prăvălia lui Gaffard.

– Știai?

– Știam.

Împotrivindu-se tentației de a se lăsa pe pământ cu ea, alături de tăciunii strălucitori, începu în schimb să se miște, conducând-o într-un dans necunoscut, dar care totuși făcea atât de mult parte din ei, încât pașii păreau a doua lor natură – dansul de nuntă pe care ar fi trebuit să îl solicite cu trei ani în urmă.

Alunecară împreună pe terenul accidentat, mișcându-se după muzica naturală a valurilor.

Epilog

24 decembrie 1796

Sarah privi cum fulgi delicaţi alunecau din cer, sclipind cu veselie în lumina lunii şi acoperind pământul într-o pătură albă, indiferentă la declaraţia rostită cu voce neînduplecată de către marchizul de Estley că nu ningea *niciodată* înainte de Crăciun.

Acesta se retrăsese cu vreo oră sau poate mai mult în urmă, iar ea avea de gând să îi urmeze exemplul. Dar şedea încă, privind afară pe fereastra salonului, picotind sub greutatea caldă a trupului Clarissei.

Se gândi la mama şi la tatăl ei, care se aflau în Bristol, urând noapte bună şi Crăciun fericit prietenilor şi vecinilor lor, precum şi funcţionarilor tatălui ei, ochii acestuia din urmă strălucind de satisfacţie, în vreme ce mama ei fredona, fără să vrea, vreo melodie dansantă.

Se gândi la Lady Estley, care se afla la Londra, acolo unde era încă din toamnă. Lord Estley nu spusese mai nimic despre întoarcerea ei la oraş, iar St. John zisese chiar şi mai puţine. Nu ştia dacă fusese sau nu alegerea lui Lady Estley de a pleca. Se presupunea că marchiza găsise un amuzament care să îi îndulcească zilele – altul decât cel care se găsea în camerele pentru jocuri de cărţi, pentru că soţul ei îi acorda o sumă de bani strictă, încuiase lucrurile de valoare şi îi tăiase orice linie de credit ori de bani la care soţia lui avusese acces. Sarah nu putea să susţină că îi era dor de ea.

Dar se gândea mai ales la St. John, care promisese să fie acasă în ziua de Crăciun. Privind zăpada care cădea, nu se putu împiedica să nu se întrebe care era afacerea misterioasă care îl ţinuse departe. Şi îşi făcea griji, deşi ştia că nu era cazul. Cu siguranţă că el avea destulă minte încât să se oprească peste noapte şi era cuibărit undeva, într-un han, teafăr şi nevătămat. Nu putea călători a doua zi, era

adevărat, dar aveau să fie din nou împreună, curând. O zi în plus sau în minus nu conta.

Crăciunul avea să fie o treabă liniştită, însă – doar Lord Estley, Clarissa şi ea.

Nu că vreo zi cu Clarissa era cu adevărat liniştită. Dar, în momentul acesta de pace, când fiica ei dormea lungită pe pieptul ei, respirându-i moale pe gât, era uşor să îi ierte zburdălniciile, să o ţină aproape şi să viseze...

Sarah nu îşi dăduse seama că adormise, dar se trezi la auzul sunetului unei voci tandre în urechea ei.

– Crăciun fericit, dragostea mea!

Ea deschise ochii, clipind de două ori, şi zâmbi. St. John se aplecă peste ea, lipindu-şi buzele de buclele Clarissei.

– Jarrell mi-a spus unde aş putea să te găsesc, şopti el.

În mod limpede, venise direct în apartamentele lor, pentru că putea să vadă încă fulgii de zăpadă care se topeau pe mantaua lui. Sub un braţ ţinea un pachetel învelit în hârtie, iar cealaltă mână îi era vârâtă adânc în buzunar.

– Mă bucur atât de mult că eşti acasă, spuse Sarah.

– Nu ţi-ai făcut griji? o întrebă el, tachinând-o.

– Poate un pic, mărturisi ea.

Clarissa se foi, dar nu deschise ochii.

– Tati?

– Exact, drăguţo.

Ea murmură un răspuns incoerent care sună suspicios de mult ca „Un cadou?“

– De fapt, chiar am cadouri pentru fetele mele dragi, spuse el.

Clarissa se trezi, întinzându-se.

– Dar mama îl va primi pe al ei prima.

Fără tragere de inimă, Clarissa încuviinţă din cap şi alunecă din poala lui Sarah. St. John aşează pachetul în locul ei. Cu degete îndemânatice, Sarah desfăcu sfoara, şi hârtia căzu, dezvăluind o frumoasă cutie din lemn.

– Vai, este săpun! exclamă Sarah când deschise capacul. Săpun de clopoţei.

Clarissa se aplecă peste cutie şi inspiră entuziasmată.

– Mmm.

Sarah își simți ochii măriți de uimire și, împotrivindu-se unui zâmbet, privi către St. John. Acesta ridică mâhnit din umeri, dar sclipirea strengărească din ochii lui nu putea fi confundată.

–Dumnezeule, este destul cât pentru o viață întreagă, insistă Sarah, refugiindu-se în conținutul cutiei în timp ce chipul i se înfierbântă.

–Așa sper, pentru că este posibil să fie ultimul. Se pare că draga noastră doamnă Kittery a... ă... pierdut rețeta.

Ea ridică din sprâncene.

–Doamna Kittery? Ai văzut-o în oraș?

–Nu, răspunse el alene. Nu am fost în oraș. Am fost în Haverhythe.

–Vai!

Ce Dumnezeu îl chemase acolo? Și de ce nu îi spusese și ei că mergea?

–Ce face... toată lumea? întrebă ea în schimb.

St. John zâmbi.

–*Toată lumea* este bine, cred. Doamna Potts a binevoit să îmi strângă mâna, dar nu a putut fi convinsă să înceteze să mi se adreseze cu locotenent Fairfax. Doamna Norris este – așteaptă, am o scrisoare pe aici, pe undeva.

Scoase în sfârșit cealaltă mână din buzunar și bătu cu palma pieptul mantalei.

–Mamă?

Clarissa trase nerăbdătoare de mâneca lui Sarah. Ochii lui Sarah urmară privirea fiicei sale către buzunarul hainei, pe care mâna tatălui său îl părăsise cu atât de puțin timp în urmă. Ceva se mișca încă în el.

–Ce ete aia, tata? întrebă șoväind Clarissa, arătând cu un deget către haina lui.

–Hmm? răspunse absent St. John, prefăcându-se că era în căutarea scrisorii. A, asta?

Bägă din nou mâna în buzunar, scoase un ghem mieunător de puf tărcat cu gri și i-l înmână Clarissei.

–Thomas!

După câteva momente în care mângâie și admiră pisoiul, Clarissa îl puse pe podea – spre marea uimire a lui Sarah – și alergă să îmbrățișeze genunchiul lui St. John.

–Mulțumesc, tată! strigă aceasta, fără să fie îndemnată.

Sarah privi cum St. John îşi trecu o mână peste capul fiicei lui şi îi zâmbi, propriii lui ochi fiind curios de strălucitori.

–Cu plăcere, odorul meu.

Clarissa se întoarse la pisoi, care descoperise sfoara de la cutia cu săpun, şi peste o clipă era dificil de spus care se bucura mai mult de joc, căci ea alerga chiţăind prin încăpere, trăgând după ea bucăţica de sfoară, iar el fugea după ea cât îl ţineau picioarele, oprindu-se să pândească şi sărind de fiecare dată când Clarissa ezita.

–Şi iată, draga mea, scrisoarea ta, spuse St. John, găsind dintr-odată cu uşurinţă scrisoarea năbădăioasă şi oferindu-i-o lui Sarah cu o fluturare bombastică.

–Sunt sigur că îţi va spune mult mai mult despre ceea ce se întâmplă în Haverhythe decât aş putea să o fac eu vreodată.

Ea se îndoia. Pentru început, Abigail Norris nu era o bârfitoare. Şi, chiar dacă ar fi fost, lucrul pe care dorea cel mai tare să îl ştie Sarah era acela pe care nu prea erau şanse ca Abby să îl dezvăluie, lucrul pe care nu îl menţionase în nici una dintre scrisorile primite până atunci.

–Ea ce face? întrebă Sarah, mângâind cu degetul urmele lăsate de tocul lui Abby.

–Este foarte bine, cred, fu răspunsul calm al lui St. John.

–Cu adevărat?

–Vai, Lady Fairfax, cu siguranţă nu sugerezi că aş fi atât de lipsit de maniera încât să fi observat condiţia delicată a doamnei Norris? Clătină din cap cu prefăcătorie, îşi scoase mantaua şi veni să se aşeze pe fotoliu, lângă ea. În afară de o anumită strălucire trandafirie a tenului ei şi a faptului că parohul arată gata să explodeze – nu m-aş putea hazarda să ghicesc dacă de mândrie ori nelinişte – este totul ascuns inteligent de una dintre rochiile acelea noi, la modă, cu talie înaltă – sau cel puţin aşa m-a asigurat doamna Dawlish. Ştii că nu pot deosebi o rochie de alta, draga mea, adăugă el cu un zâmbet larg. Nu am auzit aproape nici o bârfă despre asta – în afară de ce mi s-a spus, în confidenţialitate, înţelegi, de către domnul Gaffard, care a aflat de la Mackey, care a auzit că doamna Kittery bănuieşte că s-ar putea să vină gemeni.

Sarah urmă lungul şir de informaţii până la capăt şi apoi înghiţi în sec. *Gemeni?*

Pe de o parte, părea o binecuvântare potrivită pentru un cuplu care crezuse atâta vreme că nu urma să aibă vreodată un copil.

– Dar nu sunt unele riscuri? întrebă ea.

– Unele, recunoscu St. John, mai serios. Dar poți să fii sigură că domnul Norris nu îi îngăduie să se solicite excesiv, iar ea pare a fi în formă.

Oare își imaginase expresia melancolică din ochii lui?

– Este mult prea liniște aici, zise Sarah, ridicându-se pentru a-și masca nervozitatea neașteptată. Clarissa, strigă ea, nu îl rănești pe Thomas, nu-i așa?

Îi găsi pe cei doi ghemuiți într-o mulțumire somnoroasă pe unul dintre fotoliile aflate mai aproape de cămin.

– Nu, mamă, răspunse Clarissa.

Pisoiul toarse.

Simți ochii lui St. John asupra ei în timp ce se întoarse la locul ei și își aranjă fustele.

– Și domnul Beals? întrebă ea după un moment de liniște.

– Ah, bietul Beals, oftă St. John, clătinând din cap. Se află într-o stare jalnică. Se străduiește cu adevărat să se descurce, pentru că vânzarea prăjiturilor sale cu coacăze a scăzut atât de drastic după ce ai plecat.

Sarah își ţuguie buzele ca să se împiedice să zâmbească.

– Deși se pare că nu erai singura lui clientă, adăugă el cu o privire cu subînțeles. S-a întâmplat să întrebe, destul de neașteptat, dacă domnișoara Dawlish a pomenit vreodată despre întoarcerea acasă.

Fără să vrea, Sarah căscă gura și ridică privirea.

– Emily?

El încuviință din cap.

– Care ar putea sau nu chiar în clipa asta să stea aplecată asupra unei scrisori pe care Gerald Beals poate sau nu să mi-o fi strecurat în mână când am plecat, în timp ce mormăia ceea ce bănuiesc că a fost cel mai apropiat lucru de o rugăminte care a trecut vreodată de buzele acelui brutar scorțos.

Și, desigur, după câteva minute, Emily intră, cu ochii negri strălucind și cu o anumită vigoare în pași, ținând o mână apăsată pe piept, ca și cum ar fi strâns acolo vreo corespondență clandestină – sau ca și cum ar fi păzit inima care se afla dedesubt.

– În pat în clipa aceasta, domnișoară. Să nu aud nici o scuză, zise ea într-o demonstrație rară de fermitate atunci când Clarissa dădu să protesteze.

Dar, când Clarissa ridică pisoiul, se înmuie vizibil.

– Vai de mine, ce scumpete mică! Și nu arată ca Isteața Meg, milady? întrebă ea, privind-o pe Sarah pentru confirmare.

Sarah încuviință din cap, neștiind sigur dacă putea să vorbească.

– Am primit niște vești de acasă, doamnă, continuă Emily. Cineva a plătit chiria de la Primrose Cottage pentru tot restul vieții doamnei P.! I-a scăpat intendentului lui Lord Haverty într-o seară, la cârciuma lui Mackey. Gândiți-vă numai! Cine ar fi putut face una ca asta?

Sarah se răsuci ca să se uite la soțul ei, care refuză să o privească în ochi.

– Este un mister, recunoscu ea, străduindu-se să nu zâmbească.

– Acum, Clarissa, o mustră St. John, ridicând pisoiul și dându-i-l lui Emily. Dacă nu dorești ca Thomas să își petreacă prima lui noapte aici, în bucătării, cu doamna Hayes, trebuie să faci ce spune domnișoara Dawlish.

Buza de jos a Clarissei tremură.

– Da, tată.

La îndemnul lui Emily, Clarissa își sărută părinții de noapte bună și apoi, cu un entuziasm care făcu pisoiul să se zvârcolească, îl luă pe Thomas în mâini și o porni înainte către camera copiilor.

– Emily Dawlish și Gerald Beals, murmură Sarah când se închise ușa, nevenindu-i să creadă. Cum am putut rata...

– Bănuiesc că fie nu au dorit să lase să se vadă, fie, mai degrabă, nu era nimic de văzut. Poate că și-au dat seama de profunzimea sentimentelor lor abia după ce au fost despărțiți.

Sarah nu putu să îl contrazică. La urma urmei, uneori, dragostea înflorea în cele mai neobișnuite circumstanțe.

– Ei bine, oricum ar fi, după expresia ei, continuă el, mă tem că în curând vom avea nevoie de o nouă dădacă.

Încercând să nu zâmbească, Sarah încuviință din cap.

În tăcerea liniștită care urmă, St. John se lăsă pe spate confortabil în fotoliu și închise ochii. Ea putu să vadă epuizarea întipărită pe chipul lui și își dădu seama că, cel puțin ultima parte a călătoriei lui, nu fusese deloc ușoară.

– Ce Dumnezeu te-a făcut să mergi în Haverhythe? întrebă ea cu glas scăzut, gândindu-se că poate el adormise. O călătorie destul de lungă pentru un pisoi, niște săpun și o scrisoare, nu crezi?

Ochii lui se deschiseră și zăboviră cu calm asupra ei.

– Aș merge până la capătul lumii ca să te fac fericită, Sarah – și pe fiica noastră. Și apoi, adăugă el, aruncând o privire ironică înspre săpun, de Crăciun am preferat întotdeauna cadourile personalizate.

– Ah, suspină ea în timp ce buzele i se curbară în sus. Mă bucur să aud asta, pentru că am...

Își apăsă mâna pe buze și apoi își lăsă mâna să îi cadă înapoi în poală.

Crezuse că gestul trecuse neobservat, dar apoi văzu că ochii lui St. John urmăriseră căderea mâinii ei și o privise cum aceasta se așezase, fără vrerea ei, pe arcuirea abdomenului său.

– Sarah?

Ochii lui deschiși țâșniră înapoi către chipul ei.

Ea încuviință iute din cap.

– Trebuie să înțelegi, nu *știu*, îl avertiză. Este prea devreme pentru a fi sigură. Dar sunt semne. Am speranțe.

El fu în picioare într-o clipă, ridicând-o în brațe.

– Ah, dragostea mea.

Lacrimile apărură în ochii lui Sarah.

– Ești mulțumit? găsi ea curajul să întrebe.

– Mai mult decât mulțumit. Sunt euforic, zise el. Mărturisesc sincer că, văzând-o pe doamna Norris, am devenit conștient de tot ce am pierdut. Și, când l-am văzut pe Norris, am fost foarte gelos pe oricare bărbat care era destul de norocos încât să ia parte la o astfel de bucurie.

Ea se gândi la grețuri, la oboseală și la durere și se întrebă, pentru o clipă, dacă ar trebui să îl contrazică sau, cel puțin, să îl avertizeze. Dar apoi el o așează din nou pe picioare și îi cuprinse chipul în mâini și o sărută, și gândul acela zbură ca fulgii care se învârteau dincolo de fereastră. Buzele lui alunecară peste ale ei cu o tandrețe care-i tăie răsuflarea.

Și, în momentul acela, cunoscu fericirea deplină.